SONIA DEANE

Pradă geloziei

Traducerea și adaptarea în limba română de
IOANA PATRICHI

ALCRIS
Romance

Capitolul 1

– Începe și tu să profesezi în cadrul cabinetului, Gina! Vino să lucrezi cu mine! spuse pe neașteptate doctorul Arnold Masefield.

– Fina lucrând împreună cu nașul! exclamă Gina, mirată, privindu-l lung. Presupun că ar fi un caz unic.

– Dar sper că nu interzis.

– Ah, nu, nu! Numai că nu m-am gândit niciodată la această posibilitate.

Îi zâmbi, privindu-l în ochii albaștri și gândindu-se că, la cei cincizeci și doi de ani ai săi, acest bărbat arăta încă abia trecut de patruzeci, părul ușor grizonant de la tâmple conferindu-i distincție.

– Va trebui să te stabilești, în cele din urmă, undeva, în ceea ce privește locul de muncă, așa că, de ce să n-o faci acum? Nu prea ai un viitor grozav ca locțiitor, și e păcat, mai ales pentru un medic atât de bun ca tine.

În timp ce-i vorbea, Arnold îi examina fața luminoasă și ochii negri atât de expresivi ce-i trădau senzualitatea.

– Știu, Arnod, dar după ce am dat examenul final și-am plecat din spital, am vrut să scap de aranjamentele permanente, să fiu liberă. Sună îngrozitor de lipsit de maturitate. Ești sigur că mai ai nevoie de încă o persoană? Îi ai deja pe Adrian și pe Norman.

– E adevărat, dar, în aceeași măsură, vreau să mă mai degrevez de sarcini, să nu mai muncesc atât de mult. Și-apoi, trebuie să mă gândesc la viitor. O femeie care să lucreze aici ar fi un bun de preț.

Se vedea că acționase sub impulsul momentului și că atunci își construia argumentația, căutând avantajele.

Cât despre ea, și-ar rezolva problema profesională lucrând și locuind în Tenterden, dar și-ar putea crea o alta, nouă, din moment ce, măcar pentru început, ar trebui să stea acasă, la părinți. Perspectiva n-o încânta deloc – doar plecase de mult timp de-acolo.

– Totuși ... ce-ar spune partenerii tăi?

– Eu am pus bazele acestui cabinet și eu iau deciziile majore. Cu siguranță, nu va exista opoziție din partea lor și, în orice caz, voi trei vă înțelegeți bine. Gândește-te! Cred că nu sunt impedimente și sunt sigur că Roy și Enid, părinții tăi, ar fi încântați.

Gina se gândi că are mai mult în comun cu Arnold decât cu tatăl ei. Instinctiv, Arnold știa că tatăl ei n-ar înțelege niciodată dacă i s-ar explica.

– Nu e necesar să mă mai gândesc! spuse ea cu spontaneitatea care o caracteriza. Mi-ar face mare plăcere să lucrez cu tine aici, la

Manor Lodge. Cât despre postul din Lewes, renunțasem de ieri la el.

– Splendid! Doamnă Stokes, rosti Arnold, apăsând pe butonul interfonului. Anunțați, vă rog, pe dectorul Rutland și pe doctorul Taylor că doresc să discut ceva cu ei.

Gina se simțea deja fericită. Casa aceea fusese întotdeauna un al doilea cămin pentru ea și-i cunoștea pe toți de-acolo. Doamna Stokes, secretara, era o femeie inteligentă și eficientă, capabilă să monitorizeze orice situație de urgență, iar asistenta Vane, un fel de factotum, era o persoană tânără, veselă, prezentă oricând și oriunde era nevoie de ea. Era, în general, un cadru armonios ce constituia o schimbare binevenită față de răutatea și certurile de care avusese parte de la cei trei asociați de care fusese bucuroasă să se despartă.

Adrian și Norman veniră în câteva minute. Rămaseră surprinși s-o găsească pe Gina acolo, dar primiră încântați vestea că va lucra și ea alături de ei.

Gina îl privi în ochi pe Adrian. Acesta era o prezență tulburătoare care dădea totdeauna femeilor fiori de plăcere – trecători sau nu. Era atrăgător fără să facă nici un efort, iar stilul lui extrem de prietenos și degajat le incita cu atât mai mult, făcându-le să-l dorească și să și-l dispute. După cum bănuia Gina, problema lui era cum să evite o întâlnire cu o femeie, nu cum s-o obțină. Părea totuși învăluit în ceva de nepătruns care forma în jurul lui o barieră.

– M-am gândit eu că, într-o bună zi, e posibil ca Gina să vină să lucreze cu noi, exdclamă el pe neașteptate.

După ce se va fi oprit din acel tur nebunesc pe la alte cabinete, mai adăugă el.

– Mie nu mi-a dat niciodată prin cap așa ceva, recunoscu Norman.

Norman nu era deloc o fire complicată, fără însă a fi șters: chirurgul tipic – o abordare precisă a vieții și o hotărâre care-l făceau să fie un partener ideal de lucru.

Amândoi aveau treizeci și doi de ani. Norman era născut în Tenterden, iar Adrian venea din Londra.

– Cred că am părut cam ciudată cu turul acela "nebunesc" al meu, cum i-ai spus tu.De fapt, nu am vrut decât să capăt experiență și să am libertate de mișcare, să pot scăpa.

– De aici nu există scăpare, o avertiză Arnold. Șase luni în calitate de asistentă a noastră, după care intri în parteneriat.

– Dacă sunt suficient de bună? În plus, îmi puteți pasa tot ce nu vă convine! Aș dori să pot lucra la orice nivel.

– Te asigur că așa va fi, spuse Arnold, apoi se adresă din nou lui Adrian și lui Norman: așadar, sunteți de acord! Speram să nu aveți nimic de obiectat.

– Dimpotrivă, spuse Adrian. Astfel, pare mai mult o afacere de familie.

– Îți place să existe o atmosferă de familie?

– Da. Mi-ar fi părut rău ca armonia care a existat întotdeauna în cadrul acestui cabinet să fie distrusă prin apariția unei persoane nepotrivite.

– Ei, încă nu ai lucrat cu mine! glumi Gina.

– Abia aștept să am această plăcere.

Gina privi pe fereastra mare care dădea spre autostrada mărginită de pomi. Casele, purtând amprenta specificului comitatului Kent, arătau deopotrivă ciudate și pline de farmec în lumina blândă a soarelui de septembrie. Simți un fior de emoție – brusc, peregrinările ei luaseră sfârșit. Cu câteva ore în urmă nu știa ce hotărâre să ia, cele două perspective – fie de-a căuta un post într-un spital, fie de-a lucra în cadrul unui cabinet – nemulțumind-o în egală măsură. Și-acum, în mod miraculos, simțea că-și găsise locul. Manor Lodge era plină de amintirile copilăriei ei; cunoștea la fel de bine aripa destinată clinicii, ca și cea destinată locuinței propriu-zise, a lui Arnold și a soției lui, Susan.

Așadar, nu va exista tensiunea perioadei de acomodare, inevitabilă dacă ar fi lucrat cu niște persoane străine. Se săturase să lucreze ca locțiitor și să colinde întreaga țară, dar, pe de altă parte, nu putea contesta experiența și încrederea de sine câștigate.

– Pot începe lucrul imediat?

– Să spunem de luni într-o săptămână. Asta îți va da un răgaz de zece zile să te stabilești la Mapleview și să te familiarizezi cu ceea ce este aici.

Mapleview era casa părinților ei, la trei mile de Tenterden, pe șoseaua spre Biddenden.

Gina încuviință din cap, deși avea unele îndoieli în ceea ce privea bucuria părinților ei – este și din cauza reținerii sale de-a rămâne acolo. Vitalitatea și veselia ce marcau existența lui Arnold, în ciuda profesiei sale extenuante, contrastau în mod ciudat cu inerția și platitudinea ce făceau din locuința din Mapleview să pară

pustie și rece. Îi va trebui curaj ca, în cele din urmă, să aibă o locuință a ei în Tenterden.

Adrian o privi cu înțelegere, ca și cum i-ar fi citit gândurile.

– Rămâne de luni într-o săptămână, spuse ea, ieșind din încăpere împreună cu Adrian.

– Du-te să bei o cafea cu Susan și spune-i și ei vestea, o îndemnă Arnold zâmbind, apoi începu să discute cu Norman în legătură cu un pacient pe care acesta urma să-l opereze.

– Sunt încântat, Gina, spuse Adrian cum ajunse în holul dreptunghiular.

Gina rămase câteva clipe pe loc, încercând să analizeze bărbatul care stătea lângă ea. De fapt, ce știa despre Adrian? Desigur, cunoștea destul de mult despre activitatea lui, dar nimic personal.

– Domnule doctor Rutland! îl strigă doamna Stokes ieșind grăbită din birou. Doamna Mill ... Tocmai a sunat asistenta-șefă ... E nevoie de dumneavoastră.

– Dacă e fetiță, va fi o adevărată revoluție în familie! spuse el. Au deja patru.

Ascultându-i vocea atât de caldă, Gina simți o atracție care o făcu să fie conștientă de propria ei vulnerabilitate la farmecul magnetic și întrucâtva misterios al personalității, mai degrabă decât al înfățișării acelui bărbat.

– Succes îi ură ea, plecând repede spre aripa casei destinată locuinței.

Îl cunoștea pe Adrian de cel puțin trei ani, începu ea să bombăne pe drum, supărată pe ea însăși. De ce să intre, deodată,

în stare emotivă?! De ce trebuie mereu să treacă de la entuziasm la deprimare și invers? De ce nu poate rămâne constantă și să accepte monotonia rutinei? Un lucru era cert – trebuia să se schimbe.

Să lucreze pentru Arnold! Era ca și cum i s-ar fi promis cea mai frumoasă jucărie de Crăciun. Din fericire, putea să-și asume responsabilitatea și era categorică dacă era convinsă că are dreptate. În orice caz, cariera ei era pe punctul de-a începe la modul cel mai serios – acesta era gândul care o liniștea.

Susan primi încântată vestea. La cei cincizeci de ani ai săi, aceasta era o femeie care radia de fericire și seninătate. Deși ea și Arnold nu aveau copii, faptul acesta nu le stricase deloc viața. De fapt, Gina suplinise această lipsă și o considerau ca pe propria lor fiică.

– Tu ai știut, Susan?

Susan recunoscu că Arnold nu-i spusese nici un cuvânt, ceea ce era destul de ciudat, având în vedere că întotdeauna discuta cu ea despre tot ce era important în activitatea sa, cerându-i și prețuindu-i sfatul și părerea.

– Va fi o binecuvântare. Acest ajutor îl va scuti pe Arnold de multe griji.

– Mi-aș dori mult să pot face asta pentru un om atât de minunat ca el. Nici nu-mi imaginam că mi se va-ntâmpla așa ceva astăzi.

Gina privi ca un copil de jur-împrejurul încăperii mari cu ferestre ciudate și covorașe chinezești pe podeaua din pardoseală de blocuri de lemn; lângă fotoliul lui Arnold, pe o măsuță, pipele

lui erau aranjate într-un stativ, făcând ca un miros slab de tutun să se amestece cu cel al fumului de la focul de lemne.

– Aici mă simt acasă, Susan. Parcă, de fiecare dată când vin, iubesc acest loc și mai mult.

– Numai că ai venit destul de rar în ultima vreme.

– Cred că stilul acesta de lucru a fost o nebunie din partea mea, dar am învățat enorm și m-am lecuit de dorința de-a mai cutreiera.

– Ești sigură?

– Da. Poate că, în esență, sunt aceeași, dar caracterul începe să se definitive, să se cristalizeze. Asta am simțit că se-ntâmplă cu mine după ce-am ieșit din biroul lui Arnold, în drum spre tine. Mi-am spus că trebuie să mă ridic la înălțimea așteptărilor lui Arnold. Sună a înfumurare?

– Sinceritatea nu sună niciodată a înfumurare. Va trebui, de asemenea, să ții pasul cu Adrian și cu Norman.

– E o mare ușurare pentru mine să-i cunosc. Acum încep să-mi dau seama cât de singură am fost în ultimii ani. Singură, deși permanent înconjurată de oameni.

– Nimeni care să-ți fi fost mai aproape de suflet?

– Nu ... obișnuitele flirturi fără importanță ... Susan, încep de luni într-o săptămână! Cred că nu sunt prea coerentă, nu-i așa? adăugă ea, începând să râdă.

– Îmi place mult că ești entuziastă, spuse Susan încercând să-și înăbușe vaga dezamăgire că Arnold nu-i împărtășise și ei intenția lui.

Abia mai târziu, după plecarea Ginei, când Arnold veni pentru o scurtă pauză la o cafea, o anunță imediat.

– Am acționat sub impulsul momentului, scumpa mea. Nu știu dacă a fost un lucru înțelept sau o prostie.

– Te referi la Gina?

– Da. A fost o decizie de moment ... Doar știi că întotdeauna discut cu tine înainte de a lua o decizie. Poate de asta și am o ușoară îndoială, acum. Nu știu ... Gina este foarte bună din punct de vedere profesional, dar, pe cât este de bună, pe atât e de frumoasă, și am doi asistenți foarte atrăgători ... Pot apărea complicații.

– De ce tocmai această temere?

– Felul în care Adrian a privit-o. Din punct de vedere sentimental, acesta e impenetrabil și imprevizibil.

– Cred că prezența unei femei va fi de mare valoare în cadrul clinicii, spuse Susan cu convingere, dându-și seama că Arnold avea nevoie de confirmarea ei.

– Sincer?

– Sincer, Arnold. Cât despre Adrian, este într-adevăr un bărbat foarte atrăgător, dar în aceeași măsură, un doctor foarte bun, după cum ai spus întotdeauna.

– Așa e ... Cred că încep să am ciudățenii de om bătrân. Adrian nu vorbește despre femei decât în calitate de paciente. Norman, însă, e total diferit – se implică mult mai mult. Știi ceva, continuă el, terminându-și și ultima înghițitură de cafea, o fină pare o responsabilitate mai mare decât propriul copil. Vreau să spun că, neavând un copil al nostru, îmi fac griji mai mari pentru Gina. Ar fi trebuit să mă gândesc mai mult ...

– Lucrurile se vor rezolva de la sine, îl liniști Susan sărutându-l ușor pe obraz.

– Dacă spui tu ...

Imediat ce Arnold plecă, mulțumit, cu o expresie aproape strengărească pe față, Susan se încruntă, îngrijorată. Nu voia ca Gina să se implice în vreun conflict sentimental cu unul din asociați. Dacă se gândea mai bine, Arnold avea dreptate în privința lui Adrian: niciodată nu discuta despre latura afectivă – și nici nu-și exprima vreo părere legată de relațiile umane, ca și cum viața lui profesională cu problemele ei ar fi fost departe de realitate. Cu toate acestea, îi plăcuse întotdeauna de el, așa că n– avea rost să-și imagineze cine știe ce situații care s-ar putea dovedi periculoase pentru Gina. În cele din urmă, alungă această temere cu totul nejustificată, apărută poate în umbra îndoielii inițiale a lui Arnold. Chiar o catalogă drept ridicolă!

Și totuși, exista o umbră de care nu putea scăpa.

Gina sosi la Manor Lodge la ora opt dimineața în ziua în care trebuia să-și înceapă activitatea. Își cunoștea deja atribuțiile, deoarece discutase îndelung cu Arnold în ultimele zile. I se repartizase o cameră din aripa de clădire destinată locuinței, pentru a o transforma în cabinet, Arnold fiind convins că, păstrând individualitatea medicului, se păstrează și individualitatea pacientului.

Ura pur și simplu ideea unei clinici în care să nu primeze decât scopul de a face bani.

Văzând-o pe Gina în cabinet, Adrian intră, zâmbind.

– Am adus câteva obiecte cu caracter personal, explică ea.

– Văd, răspunse Adrian, privind cele câteva fotografii, vaza cu flori și mapa de birou din piele lucrată în relief.

– Aceasta e talismanul meu. Tu ai vreo astfel de ... să-i spunem superstiție?

– Nu, nu mă interesează obiectele cu semnificație sentimentală.

Brusc, tonul lui deveni neașteptat de dur, ceea ce o făcu pe Gina să-și ridice privirea spre el, șocată.

– Ei, asta nu înseamnă că trebuie să mă judeci cu asprime pentru micile mele slăbiciuni! încercă ea să-și ascundă surprinderea în spatele tonului glumeț.

– Îmi pare rău ... sunt un tip practic și prozaic.

– Fără sentimente?

Aceste câteva cuvinte i se păreau mai relevante decât tot ceea ce acest bărbat spusese de-a lungul anilor de când se cunoșteau.

– Nu-mi inspiră încredere.

Privirea lui, susținând-o pe a ei, se-ntunecă, trădând o ciudată pasiune.

– Neîncrederea poate genera frică, sugeră ea stăpânită de-o neînțeleasă emoție. Ai avut timp să regreți faptul că am venit să lucrez în cadrul clinicii?

– Orice, numai asta nu, Gina, veni răspunsul lui după câteva secunde de tăcere. Așa cum am spus de când am aflat, mă gândeam eu că vei veni aici în cele din urmă, deși nu mi-am imaginat că se va întâmpla atât de repede, sau de neașteptat.

– Îmi doresc tare mult să reușesc, Adrian. Este prima dată când mă stabilesc undeva și am un post stabil. Până acum, am tot căutat ...

– Este valabil și în privința oamenilor?

– Până la un punct, da, recunoscu ea cu sinceritate, îmbujorându-se. Ceea ce demonstrează cât de goală și de lipsită de importanță a fost viața mea.

– Ești foarte sinceră. Dacă nu-mi spuneai, nu mi-aș fi închipuit.

– Ne cunoaștem de peste trei ani, dar, de fapt, nu știm nimic unul despre celălalt.

– Atunci, e timpul să remediem această deficiență, spuse el pe un ton devenit brusc agresiv.

Li se întâlniră din nou privirile, pline de dorință, iar Gina începu să tremure, copleșită de puterea lui de seducție.

– Cum au primit vestea părinții tăi?

Gina scutură ușor capul. Nici mama, și nici tatăl ei nu erau pregătiți pentru revenirea ei în Tenterden și amândoi aveau mari rezerve în privința oportunității angajării ei la clinica lui Arnold. Deși țineau mult la acesta și-l respectau, considerau că întotdeauna o răsfățase. Speraseră că se va întoarce la spitalul la care făcuse practică. Cuvântul "disciplină" rezuma cel mai bine atitudinea lor în fața vieții. Ei aveau tot dreptul să se relaxeze și să-și petreacă timpul așa cum considerau de cuviință, dar, în ceea ce-i privea pe alții, le impuneau imediat, abil și subtil, un set de reguli. Nici unul din ei n-ar fi recunoscut față de celălalt că prefera ca Gina să nu apară în viața lor. Pe de altă parte, din moment ce aceasta urma să lucreze în Tenterden, s-ar fi simțit îngrozitor de jigniți dacă n-ar fi locuit la Mapleview – ar fi făcut impresie proastă cunoștințelor lor. Așadar, Gina nu-și făcea nici o iluzie: era conștientă că aveau să apară neînțelegeri. Spera însă să-și dobândească treptat independența și să se poată muta undeva

singură, la un moment dat, fără să provoace o ruptură. Și-ar fi dorit ca munca ei să-i solicite prezența continuă la Manor Lodge, astfel încât să locuiască acolo, sau măcar să fi avut un frate sau o soră care să concentreze atenția părinților ei, iar ea să scape de sentimentul de vinovăție. Deocamdată, tot ce putuse să facă fusese să-și prevină părinții, activitatea nu-i permite să respecte, fără abateri, regulile impuse de ei, promițând însă să facă tot posibilul să nu deranjeze tabieturile casei: era vorba, așadar, despre un armistițiu. De fapt, părinții ei erau niște persoane foarte respectabile, iar în ceea ce privea cuplul pe care-l formau, fiecare din ei era umbra celuilalt. Niciodată Gina nu-și putuse da seama dacă mama ei se conforma dorințelor tatălui, sau invers și, când aceasta spunea "Tatălui tău nu-i place să facă una sau alta", nu era sigură dacă nu cumva dădea glas propriilor ei dorințe. Un lucru era cert: pe nici unul din ei doi nu-l interesa ce se petrece în afara orășelului. Orizontul lor se limita la scumpirile de la băcănie și la ce mâncau păsările în curte.

Nimeni nu le tulbura liniștea și erau foarte mulțumiți de viața pe care o duceau. Dar, lucru ciudat, deși între ei exista o legătură atât de strânsă, Gina nu-i auzise niciodată folosind vreo vorbă de alint: erau pur și simplu Roy și Enid. Se întreba uneori cum de fusese concepută normal.

Îi venea greu să răspundă la întrebarea pusă de Adrian.

– Cred că sunt tot atât de nemulțumiți ca și mine la gândul că voi locui împreună cu ei ... dacă nu sună prea urât.

– Nu mi se pare. Relațiile interumane constituie un permanent risc.

– Toate?

– Absolut.

– De aceea nu te-ai căsătorit?

– S-ar putea spune și așa. Hai să ne grăbim. Conform planificării, lucrăm împreună.

– De obicei, e greu lunea dimineața?

– Nu neapărat. De ce?

– Din experiența anterioară, apar tot felul de bolnavi închipuiți.

– Vrei să iei masa cu mine? întrebă el, ca și când n-ar fi auzit-o.

– Mi-ar face plăcere.

Deși surprinsă, nu ezită nici o clipă.

– Acum, pentru că lucrezi aici, aș dori să-ți spun multe lucruri.

– Despre clinică?

– Nu, despre mine.

Capitolul 2

Gina constată că munca la Manor Lodge îi solicită în totalitate timpul și puterea de concentrare. Clinica nu admitea indiferență față de pacienți dincolo de o diagnosticare corectă. Desigur, existau mulți oameni care nu beneficiau de serviciile oferite de acea clinică, dar cei ce-i erau pacienți erau tratați ireproșabil. Trecu, plină de entuziasm, de primele săptămâni istovitoare și recompensa nu întârzie să apară: felicitările din partea lui Arnold. Majoritatea pacientelor, în special cele mai în vârstă, o preferau pe ea când era vorba de probleme mai delicate și intime.

Gina încerca să ignore orice încercare de apropiere din partea lui Adrian, nu pentru că nu și-ar fi dorit, ci de teamă să nu se implice în vreun conflict sentimental care să-i afecteze randamentul la lucru.

– Gina, ai uitat de invitația mea la cină? o întrebă Adrian într-o seară, după orele de consultație.

– Nu, dar am acordat prioritate muncii, lăsând pe planul al doilea plăcerea. Trebuie să dovedesc ce pot.

– Ai dovedit-o deja.

– M-am temut îngrozitor. Oricine ar simți nevoia să dea tot ce are mai bun pentru un om ca Arnold – n-are nici o importanță că e nașul meu.

– Înțeleg ... Ce-ai zice de o invitație pentru seara asta?

Sună telefonul și răspunse chiar Gina.

– O nouă pacientă, anunță ea cu un ton plin de regret, după ce închise telefonul. Ceea ce mi se pare ciudat, este că i s-a dat numele meu.

– Veștile circulă repede în zonă. Nu mai mănânci?

– Nu! Doamna Morrison părea foarte tulburată.

– Probabil din cauza prea multor bani și a unui iubit infidel.

– Sună cam cinic.

– Viața însăși e cinică, după cum vei descoperi cu timpul.

– Vrei să spui că am încă o doză de naivitate?

– Vreu să spun că ești încântătoare, cum stai așa, în lumina blândă a serii.

Ea nu-i răspunse nimic și rămaseră să se privească amândoi pradă, total neputincioși, unei dorințe puternice.

– O anumită doamnă Morrison te caută, spuse Arnold intrând.

Adrian plecă imediat.

– Tocmai a telefonat; e o nouă pacientă. Dar ... de unde îmi știe numele?

– De la James Roberts – un psihiatru cu care trebuie să faci cunoștință. Inițial, doamna Morrison a fost pacienta lui.

– Oare de ce mă vrea pe mine?

– Vrea să discute cu o femeie. Asta demonstrează cât de inspirat am fost propunându-ți să lucrezi aici. James i-a spus despre tine. E un individ capabil, acest James. În mod obișnuit, nu prea am o părere nemaipomenită despre psihiatri ... uneori parcă și ei ar avea nevoie de tratament ... Ține-mă și pe mine la curent.

– Nu mă simt competentă să lucrez cu astfel de pacienți care necesită tratament psihiatric.

– Vezi despre ce este vorba ... Apoi, cheamă-l în ajutor pe Adrian – are fler. Nu-ți face griji, copila mea.

– Așa-mi spuneai când eram o puștoaică.

– Tocmai de-aceea repet complimentul.

– Ești un scump!

– Știu; Susan îmi spune asta mereu. Nu pleca niciodată de la premisa, continuă el pe un ton cu totul schimbat, sobru și precaut, că un pacient cu tulburări mentale nu poate suferi la fel de mult ca în cazul unei afecțiuni fizice.

– Voi ține seama de asta.

Când era pe punctul de a se urca în mașină, Adrian veni spre ea.

– Dacă termini mai devreme, sună-mă Gina, vreau să discut cu tine.

– Voi încerca, răspunse ea simțind cum inima îi bate mai repede, după care plecă grăbită.

Casa Irenei Morrison, Greenways, se afla pe șoseaua spre Hawkhurst, ascunsă între arbuști și fagi. Era o casă mare, iar parcul din jurul ei intrase deja în umbra înserării.

– Sunt doctorul Mason, se prezentă Gina femeii în vârstă care-i deschise ușa.

– Vă rog să mă urmați.

Menajera o conduse într-o încăpere în care lumina se reflecta în culori surprinzătoare.

– Așadar, dumneavoastră sunteți doctorița Mason!

Vocea era a unei femei mult mai tinere și mai atrăgătoare decât își închipuise Gina, întinsă languros pe o canapea.

Era evident că slăbise în ultima vreme deși faldurile halatului din catifea roșie cu care era îmbrăcată încercau să ascundă acest fapt. Expresia încordată a chipului trăda tensiunea specifică tulburărilor psihice.

– Sunteți altfel decât m-am așteptat, continuă femeia.

– Sper, însă, că nu sunteți dezamăgită prea mult, spuse repede Gina, cu un zâmbet încurajator.

– Nu se poate să aveți mai mult de douăzeci și unu de ani.

– Douăzeci și cinci.

– Înseamnă că sunt cu cinci ani mai mare.

Studiindu-și pacienta, Gina își dădu seama de neadevărul declarației acesteia – ochiul ei de profesionist îi spunea cu certitudine că femeia avea cel puțin treizeci și șase sau treizeci și șapte de ani.

Deodată, în mod aproape alarmant, tonul de conversație se transformă într-un vaiet deprimat.

– Mă simt îngrozitor.

– Am să vă rog să vă întindeți în pat, doamnă Morrison, ca să vă pot consulta.

– Foarte bine ... Oricum, sunt prea obosită pentru a rămâne aici. Doamna Ford, menajera mea, vă va anunța când sunt gata. Înainte de a începe, să știți însă că doresc un singur lucru – să mor.

Când menajera o conduse în cele din urmă în dormitorul Irenei Morrison, prima impresie a Ginei a fost de cameră nupțială aranjată cu foarte mare grijă, piesa principală fiind patul cu baldachin, drapat în voaluri vaporoase albastru cu alb.

– Voi avea nevoie de câteva analize, spuse Gina încet, după o examinare amănunțită.

– Nu merg la spital!

– Vă pot trimite să vi se facă o radiografie la un cabinet particular.

– De ce nu se poate face totul la Manor Lodge?

– Aș dori o investigare mai completă, își menținu Gina punctul de vedere.

Chiar dacă părea fragilă, pacienta ei era încăpățânată și se opunea oricărei încercări de a nu i se respecta dorința; de asemenea, îi plăcea să fie în centrul atenției și să nu fie deranjată de nimic.

– Am întotdeauna temperatura scăzută.

– Nu e un lucru neobișnuit.

– Nu suport să văd mâncarea.

Deși pacienta era într-o stare de tensiune nervoasă extremă, chiar de epuizare, Gina avea impresia că în mare parte situația fusese cauzată de aceasta însăși. De aceea, era esențial să se asigure că nu era vorba de o tulburare organică. Desigur,

aversiunea față de mâncare – caz tipic de anorexie nervoasă – era un indiciu clar, dar nimic nu putea fi luat drept garantat.

– Va trebui să găsim un remediu.

– N-am încredere în doctori.

– Va trebui, de asemenea, să reabilitez această părere.

Umerii Irenei, până atunci încordați, căzură brusc, ca într-un gest de înfrângere, pe pernă.

– Urăsc să trăiesc singură ... Rosti cuvintele sacadat, cu susceptibilitate. Nu, nu sunt văduvă, dacă asta credeți ... Soțul meu, Steven, și cu mine trăim separat. El dorește, însă, să reluăm legătura.

Nu vreau nici să mă gândesc la aceasta, nici să discut subiectul. Mă înspăimântă. Mă doare inima, îmi vâjâie capul. James Roberts nu m-a înțeles deloc. La el totul se reduce la imaginea tatălui, la copilărie ... Nu credea că am efectiv dureri. Se purta cu mine de parcă eram un copil. Cum sunt colegii dumneavoastră? întrebă ea deodată, studiind-o critic pe Gina. Doctorul Rutland, de exemplu?! E un bărbat atrăgător? Îți place? Nu mă interesează ... Doream să discut cu o femeie ... Am vorbit serios când am spus că vreau să mor.

Oftă, mișcându-și capul încadrat de un păr lung, mătăsos, de-o parte și de cealaltă a pernei. Nu-mi dați medicamente, am luat sute până acum – îmi fac și mai rău.

– Dormiți bine?

– Nu, dar o băutură tare este cel mai bun medicament pentru somn. Îmi place să beau, din când în când, câte ceva.

– Cât beți, doamnă Morrison?

– Cât simt nevoia și atunci când am chef, ceea ce, în general, nu se întâmplă înainte de ora șase seara. Nu sunt alcoolică, dacă la asta vă gândiți.

– Nu mă gândeam la asta. Vă cred. Dacă mă ajutați prin a fi sinceră, va fi mult mai ușor să vă faceți bine. Voi aranja să puteți face analizele și le vom avea ca punct de plecare.

Irene Morrison încuviință din cap. Împotriva voinței, începea să-i placă de doctorița Mason.

– Nu beau whisky, adăugă ea, în mod neașteptat. Prefer un coniac după cină. Ginul îmi dă idei sinucigașe, așa că nici nu m-ating de el.

Era ceva în nerugulă în privința stării mentale a Irenei Morrison, ceva ce nu se încadra în nici un tipar. Era o femeie sofisticată, deși această calitate se estompase mult în actuala ei stare de deprimare.

Gina o credea în privința alcoolului, dar se întreba, totuși, în ce măsură putea să creadă orice altceva din ce spunea. Soțul ei era cel răspunzător pentru acea cădere nervoasă? "Am vorbit serios când am spus că vreau să mor". De multe ori, pacientul recurge la gestul disperat al sinuciderii după o ultimă vizită a medicului curant. În ce măsură era acest lucru valabil? Factorul vital urma să determine cauza. Irene Morrison nu avea mintea tulbure; nu vorbea lent, nu se repeta; opiniile ei, desigur subiective, erau formulate succint. Fără să înțeleagă bine de ce, Gina nu putea accepta ideea că pacienta ei dorea să discute cu o femeie, ci avea pur și simplu nevoie de cineva care să fie de acord cu ea. Numai că, nu putea și nici nu îndrăznea să se arate mulțumită de un astfel

de diagnostic; trebuie să fie convinsă că lucra cu un trup sănătos din punct de vedere organic.

– De cât timp locuiți în Tenterden, doamnă Morrison? întrebă Gina, fără nici o legătură.

– De patru luni. Casa a fost cumpărată la puțin timp după ce eu și soțul meu ne-am despărțit. Doamna Ford lucrează la mine de doi ani. Nu-mi plac străinii și nici viața casnică. Și, ca să te scutesc de următoarea întrebare, nu mi-am dorit niciodată să am copii. Obrajii palizi i se colorară ușor, iar ochii cenușii începură să-i strălucească intens. Caraghiosul acela de Roberts tot făcea aluzie la faptul că familia ar rezolva problema, dar nu vreau să reiau acest subiect plictisitor. Oftă și, starea ei de spirit deteriorându-se brusc, începu să plângă. Chiar vreau să mă simt mai bine ... nu mă interesează nimic. Nu pot să citesc, nu pot nici măcar să mă uit la televizor și ca să mă plimb ... sunt prea slăbită ... nu vreau ... Uite, acum mă doare totul ... totul ... se plânse ea privind-o pe Gina cu ochii plini de lacrimi.

În următoarele zece zile, Irene Morrison făcu analize și radiografii, dar rezultatele acestora nu justificau starea în care se afla.

Era sănătoasă din punct de vedere fizic și organic, dar prezenta o labilitate psihică alarmantă și întreaga ei atitudine era de totală lipsă de speranță privind viitorul, din moment ce nu i se putea pune un diagnostic.

Refuză categoric continuarea investigațiilor și continuă să se zbată între deprimare, izbucniri sentimentale, lacrimi, enervare, chiar adresări injurioase.

– Adrian, te-aș ruga s-o consulți și tu pe doamna Morrison, îl rugă Gina după două săptămâni în timpul cărora nu făcuse nici un progres. Nu mai știu ce să fac.

– N-ai găsit nimic în neregulă?

– Nimic de natură fizică. Emoțional, însă ...

Cum auzi aceste cuvinte, Adrian începu să mormăie nemulțumit, dând semne de nerăbdare, așa că Gina se grăbi să-l informeze, atât cât știa și ea, asupra vieții Irenei.

– L-ai cunoscut pe soțul ei?

– Pe Steven Morrison? Nu. Momentan, refuză să-l vadă.

– E sinceră, nu se preface?

– Cred că există o cauză ascunsă pentru starea ei – o problemă care o depășește.

– Prefer să iau cina cu tine decât să-i fac o vizită doamnei Morrison.

– Nu s-ar putea face amândouă?

– Dacă lucrurile stau așa, îmi voi revizui părerea despre doamna Morrison. Neapărat luăm cina împreună, chiar dacă foarte târziu. Abia mai reușesc să te văd ... Dar nu o masă în fugă ... vreau să stăm liniștiți. Am vorbit serios atunci, în prima zi, când ți-am propus asta.

– Tocmai îmi aminteam.

Privirea ei era blândă și încurajatoare, în ciuda unei vagi temeri.

– Așadar, mai întâi doamna Morrison.

– I-am spus lui Arnold că te solicit. De fapt, el a sugerat s-o fac dacă am nevoie de ajutor. Nu pot să înțeleg șentru nimic în lume

de ce, după ce a fost consultată de un medic ca James Roberts, doamna Morrison a vrut să apeleze la mine.

– Nu-l cunoști pe James Roberts! râse Adrian.

– N-o cunoști pe doamna Morrison! De fapt, e foarte atrăgătoare când se află într-o stare de spirit normală. Trebuie să-ți spun, însă, că a refuzat categoric să te vadă.

– Nu mă interesează deloc cum arată doamna Morrison, mă interesează doar ca pacientă și numai pentru că ai anumite îndoieli în privința afecțiunii ei. Ce vârstă are?

– Ea spune treizeci, dar, după părerea mea, are treizeci și șase sau treizeci și șapte.

– Una din acelea, spuse el caustic, în timp ce expresia lui căpătă un aer ostil.

– Sunt chemat la o vizită la domiciliu, spuse Norman, vârând capul pe ușă. Succes! adăugă el, știind de la Gina că Adrian urma s-o consulte pe doamna Morrison, după care plecă imediat.

Când ajunseră puțin mai târziu la Greenways, casa avea o înfățișare oarecum stranie, cu luminile de la ferestre strălucind printre arbuștii ornamentali mereu verzi și crengile desfrunzite acum ale fagilor. Când doamna Ford deschise ușa, îi întâmpină nu numai un val plăcut de căldură, ci și mirosul discret al parfumului impregnat în aerul din casă. Spre surprinderea Ginei, pacienta ei era deja în pat, simțindu-se foarte obosită, după cum le explicase menajera.

– Așadar, dumneavoastră sunteți doctorul Rutland! exclamă Irene când intrară Gina și Adrian.

Deodată, Gina simți o anume încordare.

– Da, veni răspunsul acestuia, neașteptat de dur.

Irene Morrison se ridică mai sus pe pernă. Cămașa de noapte, ca o floare de cireș, o făcea să pară și mai fragilă. Întotdeauna Gina rămânea surprinsă nu numai de capacitatea acesteia de a-și schimba starea de spirit, dar și de capacitatea de a-și schimba înfățișarea. Această doamnă Morrison părea să stăpânească la perfecție arta de a arăta exact cum voia; ori, acum era evident că vroia să câștige compasiunea și simpatia lui Adrian.

– Credeți că mă puteți ajuta?

– Dacă doriți să fiți ajutată.

– Credeam că mă veți înțelege.

Gina aruncă spre Adrian o privire îngrijorată; nu-l chemase să-i provoace pacientei o stare de deprimare și mai mare. Nici ea nu mai știa ce să creadă despre comportamentul Irenei, dincolo de inconsecvența obișnuită – un raționament limpede, clar, pe fondul unor lacrimi de disperare abia stăpânite. Îi făcea impresia că își calcula cu precizie efectul pe care-l avea, sau ar fi putut să-l aibă, asupra lui Adrian.

– Cred că vă înțeleg.

– Nefericirea poate să te îmbolnăvească. Ce remediu aveți pentru așa ceva? Colega dumneavoastră a fost foarte bună și răbdătoare cu mine, continuă ea repede, oftând. Nu sunt o persoană comodă.

Gina nu-l văzuse niciodată pe Adrian atât de închis în el însuși și impenetrabil, ca și cum s-ar fi ascuns în spatele unui zid. Își aminti atitudinea lui față de obiectele ei personale, de expresia încrâncenată când spusese că toate relațiile umane prezintă

riscuri... În mod curios, se așteptase de la el să fie blând și îngăduitor cu Irene Morrison, dar iată că nu era. Aceasta, însă, parcă îi sporea și mai mult puterea de seducție.

– Cred că nu vă face bine să stați în pat.

– Mă simt în siguranță aici – mai puțin singură. Dar, poate că dumneavoastră nu știți ce este singurătatea, spuse ea privindu-l insistent și semnificativ.

– Nu sunt aici pentru a-mi discuta sentimentele.

– Doamnă doctorița Mason, aș dori să discut câteva minute cu doctorul Rutland între patru ochi.

Adrian nici nu vorbi, nici nu se mișcă, iar Gina încuviință din cap și merse spre ușă.

– Vă rog să vă întoarceți după câteva minute, vreau să vă mai văd înainte de plecare.

– Voi reveni, promise Gina și ieși pe palierul circular de unde putea vedea vestibulul și ușa principală pe care doamna Ford tocmai o lăsase deschisă.

Imediat, se auzi vocea acesteia, mirată și indignată în același timp:

– Domnule Morrison!

– Intenționez să-mi văd soția și pe doctorița care se ocupă de ea.

– Sunt doctor Mason și soția dumneavoastră este în îngrijirea mea, spuse Gina coborând scările.

Nu se gândise aproape deloc la Steven Morrison, dar, oricum, nu se aștepta la acea figură care inspira sinceritate și la acei ochi limpezi, luminoși ai bărbatului din fața ei.

– Mă simt total neputincios, doamnă doctor. Am încercat tot ce-a fost posibil.

– Înțeleg că doriți să vă împăcați.

– În primul rând, n-am vrut să ne despărțim, începu bărbatul înalt, cu statură atletică, trecându-și mâna prin părul castaniu des, în timp ce un mușchi îi tresări pe obraz. A fost un adevărat iad, izbucni el, fără însă a părea deloc de-un sentimentalism ieftin. Dar ce pot face dacă refuză pur și simplu să mă vadă? Privea în jur perplex, incapabil de a găsi o soluție. A vrut să vină aici, așa că i-am cumpărat această casă, sperând că lucrurile se vor schimba după ce se va instala ... Totul a fost în zadar. Cum se simte?

Gina îi relată cu prudență, întrebându-l, în încheiere, dacă soția lui mai trecuse prin astfel de faze.

– Este temperamentală, adevărat; câteodată, chiar isterică, dar nu bolnavă psihic. Poate ați putea-o convinge să mă primească ...

– În acest stadiu, s-ar putea să fie în defavoarea dumneavoastră.

– Aș risca. Dacă sunteți și dumneavoastră aici ...

– Momentan, o mai consultă și un coleg al meu, doctorul Rutland.

– Poate aveți dreptate, se resemnă el. Fiți, vă rog, amabilă, să-mi telefonați, dacă apare vreo îmbunătățire, o rugă el dându-i o carte de vizită. Sau îmi permiteți să sun eu?

– Chiar vă rog.

– Mă gândeam eu că soția mea nu va fi mulțumită prea mult timp cu o doctoriță, remarcă el cu amărăciune, îndreptându-se spre ușă.

Un zgomot la etaj îi făcu pe amândoi să-și ridice privirile în direcția respectivă: era Adrian care ieșea din dormitor. Steven Morrison înclină ușor capul, după care ieși.

Capitolul 3

Gina îi făcu semn lui Adrian să tacă, așa că acesta află identitatea bărbatului pe care-l văzu plecând abia după ce urcară în mașină, fără însă ca vestea să-i trezească vreun interes.

– Ei?! Ce părere ai despre doamna Morrison? întrebă Gina și inima începu deodată să-i bată mai tare, cu neliniște.

– Îți spun în timp ce bem ceva.

Odată ajunși la restaurantul unde Adrian rezervase deja o masă și comandase meniul, ca totul să fie pregătit, Gina simți la el o oarecare încordare și stânjeneală care planau ca o umbră asupra relației lor de până atunci.

– Îmi pare rău că m-ai chemat pentru pacienta ta, începu el cu voce scăzută.

– Bine, dar de ce?

– Pentru că n-am nici timp, nici răbdare de irosit cu ea.

– Adrian!

– Ai vrut părerea mea.

– S-ar putea să fie ceva grav.

– Doamna Morrison e o actriță excelentă care joacă un rol pe care l-a creat ea însăși, cu ajutorul câtorva cărți. Asta e totul.

O tăcere stânjenitoare se așternu între ei, în timp ce Gina îl privea șocată, încercând zadarnic să-l înțeleagă.

– Te rog să mă scuzi că te-am deranjat, spuse ea cu voce tremurătoare, în cele din urmă. Totuși, nu sunt obligată să fiu de acord cu verdictul tău.

– Este privilegiul tău. Eu doar te previn. Dacă nu mă înșel, își cam chinuie soțul.

Gina recunoștea că Adrian putea avea foarte bine dreptate, dar avea totuși impresia că mergea prea departe cu afirmațiile sale, că totul se transforma într-un scenariu de film.

– E o femeie nefericită, Adrian.

– De multe ori, așa se întâmplă cu toți cei care provoacă nefericire.

– Nu suntem aici să facem morală. Când am văzut-o prima dată, doamna Morrison prezenta riscul comiterii unei sinucideri.

– Doamna Morrison poate să-i aducă pe alții în pragul sinuciderii, spuse el privind în pahar ca și cum ar fi fost un glob de cristal în care se putea prezice. Ea nu se va sinucide niciodată, te asigur.

– Poți să judeci astfel după ce-ai văzut-o o singură dată?

– Nu, după ce-am văzut prototipul ei de sute de ori în decursul carierei mele de medic, veni răspunsul lui liniștit după o scurtă tăcere încordată.

În mintea Ginei reveniră brusc cuvintele lui Steven Morrison – "Mă gândeam eu că soția mea nu se va mulțumi mult timp cu o doctoriță." Oare Irene Morrison își încercase deja puterile de seducție asupra lui Adrian? Oare aversiunea și enervarea lui proveneau din teamă?

– Este posibil ca un bărbat să poată estima mai bine puterea unui astfel de prototip. Ți-am spus că e o femeie foarte atrăgătoare, comentă ea subtil.

Cuvintele rămaseră undeva între ei, estompate de zgomotul de fond al murmurului general. Nici el nu mai răspunse, păstrându-și aceeași expresie de nepătruns.

– Îmi pare rău, Adrian, rupse tot ea, și de astă dată, ceea ce păruse o tăcere interminabilă. Îmi cer scuze că am apelat la tine.

– Eu îmi cer scuze, pentru că am fost atât de dogmatic.

Oricum, farmecul acelei seri pline de promisiuni pierise.

– Cel puțin am reușit, în sfârșit, să luăm cina împreună, încercă ea să schimbe atmosfera.

– Da. E un local plăcut, nu crezi?

– Foarte.

În mimtea Ginei era un vârtej de gânduri. Îi va vorbi, așa cum îi promisese chiar din prima zi, sau renunțase la idee? Și, în definitiv, de ce să-și facă griji? Putea foarte bine trăi și fără să fie implicată tot timpul într-o dramă sentimentală. Sau poate că deja el n-o mai aprecia profesional din cauză că judecase greșit, din punctul lui de vedere, cazul Morrison.

– Ce voia domnul Morrison? întrebă Adrian cu totul neașteptat.

Gina repetă povestea.

– Cred că nu este nici un dubiu în privința dragostei lui față de ea, sau asupra dorinței lui de împacare, adăugă ea în încheiere. I-a cumpărat casa pentru că ea vroia să locuiască în Tenterden, în speranța că va fi mai bine.

– O acțiune disperată, comentă el cu o notă de cinism.

– Ei, cam atât în legătură cu primul meu caz psihologic, dacă-l putem numi așa.

– Să înțeleg că te hotărăști să-i spui că nu mai poți face nimic pentru ea?

– Nu, soluția asta nu mă satisface. Poate sunt prea tenace, sau, conform filozofiei tale că toate relațiile umane prezintă in factor de risc, vreau să înțeleg cauza care a generat problemele.

– Din moment ce nu te pot convinge să nu-ți mai pierzi timpul, propun să abandonăm subiectul.

– Îl abandonasem deja, dar cred că tu ai fost cel care l-a reluat.

– E adevărat.

Gina avea impresia că-ncearcă zadarnic să găsească o breșă cât de mică într-un zid, prin care să lase să pătrundă lumina. Cu toate acestea, aerul lui misterios îi sporea farmecul. Ajunseră la cafea fără să fi schimbat între ei decât câteva banalități, așa că întrebarea ei veni direct:

– Părinții tăi trăiesc?

Relaxându-se, Adrian povesti că părinții lui locuiau în Highgate, că tatăl lui era contabil, iar mama artistă, ale cărei opere erau destul de mult apreciate, că el mergea la Highgate cât putea de des și păstra legătura cu Londra, fără însă a dori să revină acolo

și că avea o soră căsătorită în Noua Zeelandă și doi nepoți pe care nu-i văzuse niciodată.

– Și astfel se încheie povestea vieții tale, spuse ea zâmbind.

– Da. Nu constituie un subiect de discuție interesant.

– Nu tu ești cel mai în măsură să stabilești acest lucru. Se pare că doamna Morrison a avut un efect deprimant asupra ta.

"De ce să-l lase să-și închipuie că ești gata să ignori dorința lui de a-i face o mărturisire?" se întreba ea.

– Din păcate, am constatat că femeile de tipul ei sfârșesc întotdeauna mai devreme sau mai târziu, să provoace suferință. Cred că s-a făcut târziu ... șopti el văzând cum perechile de la mesele învecinate încep să plece.

– Să mergem, sigur. Din tonul ei reieșea că perspectiva de a mai rămâne nu-i făcea nici o plăcere. În orice caz, localul acesta este de neuitat, mai spuse ea privind în jur interiorul elegant într-o rafinată combinație de auriu și albastru. Vine și Norman aici?

– Da, de fapt el l-a descoperit, și mi l-a arătat și mie ... Tu și cu el vă înțelegeți foarte bine.

– Îmi făcusem iluzii că același lucru era valabil și pentru noi.

– De ce "iluzii"?

– Pentru că îmi dau seama acum că ai o concepție diferită asupra a ceea ce înseamnă a te înțelege bine.

– Poate că ai dreptate.

Ieșiră în noaptea rece, cu un sentiment puternic de neîmplinire și frustrare. Nu așa își imaginase Gina prima cină cu Adrian, chiar dacă nu sperase chiar la un final romantic. Acum avea impresia că el, în mod inexplicabil, închisese o ușă între ei.

– Mă tem că n-am fost o companie prea plăcută, spuse el, înainte de-a se despărți.

– Deconcertant și reticent, recunoscu ea cu sinceritate. Lăsaseși impresia că ai multe să-mi spui.

– Nesăbuința este unul din defectele mele ... Îmi dau seama acum că este mai bine ca unele lucruri să rămână nespuse.

– Noapte bună, Adrian, șopti ea cu tristețe. Mulțumesc pentru cină.

Cu aceste cuvinte intră în casa părinților ei, lăsându-l în picioare, lângă mașină.

– Ți-a plăcut aseară la "The Lantern"? o întrebă Norman a doua zi dimineață.

– Nu știam că așa se numește restaurantul. Mi-a plăcut foarte mult – e un loc neobișnuit. Am înțeles că tu l-ai descoperit și i-ai spus și lui Adrian despre el.

– Fapt pe care l-am regretat aseară, râse el. Speram să te invit eu acolo.

– Mai sunt și alte ocazii.

– Minunat ... Ce-ai zice să mergem într-o seară săptămâna viitoare?

– Miercuri? Adrian are zi de vizite la domiciliu.

– Ideal. M-ai făcut fericit.

În timp ce Norman o privea fermecat, Gina se surprinse dorindu-și ca Adrian să fi avut o astfel de atitudine transparentă, atât de simplu de înțeles.

Când mai târziu, în cursul aceleași zile, trebui să-i relateze lui Arnold despre cazul Morrison, Gina să strădui să rămână

imparțială, povestind faptele pur și simplu, fără a le da vreo interpretare.

– Aș vrea să discut cu Adrian fiind și tu de față, hotărî Arnold după ce ascultă, cu o expresie tristă pe chip. Te deranjează?

Dimpotrivă, îi convenea de minune, sperând să-și clarifice poziția pe viitor.

Adrian veni imediat ce găsi puțin timp liber. Arnold îi repetă ceea ce aflase de la Gina, iar el confirmă fără ezitare că lucrurile sunt întocmai și menționă, pe un ton ferm, dar conciliant, că nu are nimic de adăugat.

– De obicei, nu dai verdicte pripite, spuse Arnold.

– Situația se schimbă când pacientul a fost deja consultat temeinic. Doamnei Morrison i s-au făcut toate analizele posibile și i s-au dat toate medicamentele care ar fi putut s-o ajute. Avem prea mulți pacienți cu adevărat bolnavi ca să căutăm să ne pierdem timpul cu ea. Cât despre Gina ... a făcut mult mai mult decât majoritatea doctorilor ar fi considerat necesar.

Gina tocmai își aminti ceea ce-i spusese mai demult Arnold despre Adrian, și anume că își dădea seama imediat dacă era vorba de o prefăcătorie. Oare se confirma acum această capacitate?

– De fapt, spui că doamna Morrison se preface și că, de fapt, nu are nevoie de tratament, trase Arnold concluzia, ridicându-se de la birou și sprijinindu-se cu coatele de spătarul scaunului.

– Da, am discutat cu ea, la rugămintea ei, fără ca Gina să fie de față. Cunosc aceste cazuri destul de bine ca să-mi dau seama că pot constitui o amenințare – sunt oameni care au nevoie de spectatori care să-i aprobe.

– N-ar putea fi chiar aceasta la baza nevrozei ei?

– S-ar putea, numai că doamna Morrison simulează simptomele. Dacă i-ar conveni, s-ar îmbrăca imediat și ar dansa toată noaptea. Motivul îl știe numai ea, dar această pacientă înscenează pentru a atinge în mod deliberat un anume scop.

– Să-și pedepsească soțul? Să-l facă să fie îngrijorat?

– Probabil.

– Nu poți să accepți așa ceva? se adresă Arnold Ginei, de data aceasta.

– Consider că asta ar fi o supersimplificare a cazului. Este foarte posibil ca doamna Morrison să se comporte așa cum sugerează Adrian, dar există ceva ce o determină să procedeze astfel ... o mare nefericire. Și apoi, pierderea în greutate nu este simulată.

– Unii pacienți se pot comporta astfel încât să producă în mod deliberat pierderea în greutate.

Este o mare diferență între boala mentală – nevroza – și toanele și accesele de furie ale unei femei care nu poate obține ceea ce vrea decât prin exhibiționism.

Gina se gândi la uluitoarea capacitate a Irenei Morrison de a arăta diferit, după cum vroia, și se simțea prinsă ca într-o capcană între compasiunea pe care o simțea față de femeia aceea și valabilitatea argumentelor lui Adrian.

– Totuși, susțin că dacă o femeie este atât de nefericită încât să recurgă la acest stadiu de exhibiționism, înseamnă că are nevoie de ajutor, insistă Gina.

– James Roberts nu e un amator ... sugeră liniștit Adrian.

– E adevărat, se arătă de acord Arnord, dezorientat de ostilitatea atitudinii lui Adrian. Pe de altă parte, doamna Morrison nu putea fi abandonată doar pentru că dă bătaie de cap pe punctul de a deveni o pacoste. Crezi că este inutil să se continue cu un tratament? se adresă el lui Adrian, privindu-l în ochi.

– Prefer să spun că eu personal, n-aș continua cu vreun tratament – sub nici o formă.

– Desigur, îți vom respecta dorința. Suntem trei care să acționăm în caz de urgență.

– Și dacă doamna Morrison te solicită? întrebă Gina.

– Nu sunt disponibil, veni răspunsul lui hotărât. Sper să-i poți acorda tot ajutorul pe care-l consideri necesar.

– Voi încerca.

– Niciodată nu l-am văzut atât de neînduplecat, remarcă Arnold, puțin îngrijorat, după plecarea lui Adrian. Nu fi îngrijorată, Gina, nu e o chestiune gravă. Ține-o pe doamna Morrison sub observație, fără însă a-i lăsa impresia că e centrul universului. Dacă apar complicații, preiau eu cazul doamnei!

– Întotdeauna mă liniștești și-mi dai încredere, Arnold. Nu vreau să greșesc.

– În orice caz, mai bine să greșești acordând prea multă atenție, decât prea puțină. Pe de altă parte, însă, ține cont de ceea ce a spus Adrian.

– Așa voi face.

– Și ... nu pune totul la inimă și nu-ți închipui că vorbele lui Adrian sunt împotriva ta, personal. Întotdeauna l-am considerat extrem de corect.

Gina încuviință din cap. Ar fi vrut ca Irene Morrison să nu fie o femeie atât de provocatoare, cu o personalitate atât de puternică, o femeie de la care nu știa la ce să se aștepte.

Următoarele zile trecură liniștit, fără nici un incident, iar atitudinea prietenoasă a lui Adrian față de ea dădea încrâncenării sale un aer de irealitate ca și cum totul i se păruse Ginei. Discuta cu ea diferite cazuri, îi ceru ajutorul de câteva ori și chiar, într-o după-amiază târzie, o rugă să-l ajute la o naștere, mama fiind o femeie extrem de dificilă spre patruzeci de ani, care refuzase cu încăpățânare să frecventeze cursurile prenatale, îngrozită de "toate acele femei" care o făceau să se simtă "bătrână și ridicolă".

– De ce n-ai trimis-o la spital? întreba Gina.

– Mi-a fost imposibil s-o conving și nici soțul nu s-a dovedit a fi de prea mare ajutor – își vrea soția acasă. Nu e primul copil; cel dinainte a murit la zece luni; asta se întâmpla înainte de venirea mea aici. Nu știu de ce, dar doamna Danby nu mă vrea decât pe mine ca s-o asist.

– Ar trebui să fie flatată că accepți.

– Ce face doamna Morrison? întrebă el brusc.

– Pesemne că îi iese cine știe ce plan ascuns, căci momentan pare mai fericită.

– Mă bucur ... Gina, sper că nu ești supărată pe mine.

– Deloc. Asta însă nu-nseamnă că nu mă uimești.

– Mai bine decât să te plictisesc. Mergem?

Adrian îi ținu haina, degetele lui atingându-i ușor umerii, suficient însă pentru a o face să tremure – același fior de plăcere pe care-l mai simțise.

Privindu-l, nu putu să nu observe, mirată, melancolia din ochii lui.

– Mulțumesc, Gina.

– Pentru ce?

– Pentru tot, răspunse el misterios.

Capitolul 4

Miercurea următoare, cu puțin înainte de ora cinci, asistenta Vane o chemă pe Gina prin interfon.

– Pacienta dumneavoastră, doamna Morrison, este aici și dorește să vă vadă.

– Doamna Morrison ... repetă Gina, nevenindu-i să creadă.

– Îi este foarte rău.

– Vin imediat în sala de așteptare.

Irene Morrison se prăbușise într-un fotoliu; avea fața foarte palidă și privirea imploratoare.

– M-am gândit să vin eu ...

La cererea Ginei, asistenta aduse un pahar cu coniac pe care Irene îl bău, recunoscătoare; în câteva minute,expresia ei se schimbă și ochii începură să-i strălucească. Gina o ajută să ajungă, încet, în sala de consultații.

– Cred că a fost o prostie din partea mea.

– Într-adevăr. Era seara în care Norman o invitase la restaurant și nu avea mult timp la dispoziție. În primul rând, s-ar fi putut să fiu aici. Consultațiile se fac conform programării.

– Dar sunteți aici și, în cele din urmă, m-aș fi putut adresa doctorului Rutland.

Cuvintele fuseseră rostite cu blândețe, iar ochii larg deschiși erau plini de candoare.

Gina privi cu atenție acea siluetă delicată învăluită într-o haină din blană de nurcă. Era pentru prima dată când o vedea îmbrăcată de oraș și rămase șocată de eleganța ei. Fiecare amănunt, de la pălăria din catifea aurie, până la pantofii atât de fini, era impecabil și extrem de feminin. Fără a avea nimic strident sau teatral, ținuta ei era de un bun-gust desăvârșit, răspunzând celei mai înalte exigențe. O cuprinse o teamă irațională și-n minte îi răsunară cuvintele lui Adrian: "Din păcate, am constatat că acest tip de femei sfârșesc prin a provoca, mai devreme sau mai târziu, suferință".

– Doctorul Rutland e plecat.

– E un bărbat atrăgător. Sunt convinsă că mă dezaprobă.

– Cred că dacă sunteți rațională și nu exagerați, nici n-aveți nevoie de vreun doctor. A fost o imprudență din partea dumneavoastră să ieșiți când e atât de frig, după atât de multă vreme în care ați stat numai la căldură.

– Am închiriat o mașină. Trebuia să ies. Se poate să beau un ceai?

Gina mai avea și alți pacienți de consultat înainte de terminarea programului. Doamna Stokes, secretara și asistenta

Vane, erau mereu ocupate și trecuse, de altfel, de mult de ora ceaiului. Dar nu vroia nici ca Adrian să fie implicat împotriva voinței lui. Susan părea să fie soluția cea mai bună, iar părerea ei în legătură cu această pacientă despre care nu știa absolut nimic, putea fi foarte valoroasă.

– Doamna Masefield va fi foarte bucuroasă să ne servească pe amândouă cu un ceai.

– Soția nașului dumneavoastră? Mi-ar face mare plăcere să o cunosc, spuse Irene cu un zâmbet larg.

Brusc, Gina își dădu seama că, vrând să evite întâlnirea cu Adrian, făcuse cea mai neinspirată mișcare, dar acum era prea târziu să mai retragă invitația. Așadar, o conduse pe Irene în aripa clădirii rezervate locuinței, iar Susan le primi, încântată. Încă o dată, Gina avu ocazia să constate incredibila ușurință a Irenei de-a trece de la o stare la alta, schimbându-și aspectul, comportamentul, chiar și vocea – se antrenase într-o discuție spirituală cu Susan și părea să se simtă în largul ei.

– Încă n-am avut plăcerea de a-l cunoaște pe soțul dumneavoastră, doamnă Masefield – doar pe doctorul Rutland ... îi spuneam și domnișoarei doctor Mason ... e un bărbat foarte atrăgător.

– Îmi pare rău, dar trebuie să fiu la o consultație, se grăbi Gina să se ridice.

– Dacă doamna Morrison dorește să mai rămână ... sugeră Susan.

– Ah, desigur ... N-am mai ieșit de atâta timp și ... m-am plictisit îngrozitor de-a mai sta închisă între patru pereți. Vă asigur că nu-mi va face rău, se adresă ea apoi Ginei.

Aceasta se văzu nevoită s-o lase acolo. Când ajunse în hol, se întâlni cu Adrian.

– Mă tem că individa e acolo.

– Cine? întrebă el, fără a da prea mare atenție, ocupat cum era.

Abia după ce Gina îi spuse clar, acesta se opri, uluit.

– Dumnezeule! De ce?

– Nu e cazul să te alarmezi așa, încheie Gina după ce-i explică pe scurt.

– Asta dovedește încă o dată teoria mea – că face exact ce vrea ... Ține-o la distanță de mine, asta e tot ce doresc.

– Momentan, bea un ceai cu Susan.

– Ce lipsă de diplomație! remarcă el critic.

– Nu există o lege care să interzică așa ceva, spuse ea în defensivă, tocmai pentru că știa că Adrian avea dreptate. Susan, însă, îi ajuta în privința multor pacienți.

– Îi va conveni să-și facă intrarea la Manor Lodge, comentă Adrian.

– O spui din orgoliu!

– Pesemne că perspectiva de a lua cina cu Norman te predispune la glume ... Îți doresc o seară plăcută, spuse el și plecă.

Gina rămase tristă și îngândurată. Ca de fiecare dată, întâlnirea cu Adrian o tulbura și-i acapara gândurile mult timp după ce acesta pleca.

Consultă încă doi pacienți, apoi se duse la Susan, în speranța că Irene Morrison plecase, dar o găsi în plină discuție, pe punctul de a bea un pahar cu vin de Xeres.

– Mă simt mult mai bine, exclamă Irene încântată.

Se vede și după cum arăt, nu-i așa? Doamna Masefield a fost foarte amabilă cu mine; am discutat despre diferite locuri pe care le-am vizitat în Italia, coincidențe ... Nici nu mai știu de când nu m-am mai simțit atât de bine.

– Și ... mașina pe care ați închiriat-o?

– Asistenta dumneavoastră a avut amabilitatea de a o contramanda, voi suna pentru o nouă comandă când voi pleca.

– Ar fi fost păcat ca doamna Morrison să plece atât de repede, mai ales că, din câte am înțeles, a fost foarte bolnavă și aproape că a leșinat la venire.

– Da, o revenire spectaculoasă ... Vedeți, doamnă Morrison, v-am spus eu că nu mai aveți nevoie de îngrijire medicală.

– Cât mi-aș dori să aveți dreptate! A fost minunat să pot sta aici și să discut fără să mă mai gândesc la sinucidere și fără să mă mai simt atât de deprimată. Doamnă Masefield, oare ați putea veni din când în când la mine, să bem un ceai, sau un pahar de coniac împreună? Desigur, dacă nu e o îndrăzneală prea mare din partea mea. Îmi dau seama ce-ar fi ca toți pacienții să vă solicite astfel.

– Mi-ar face mare plăcere, răspunse Susan înduioșată. Sper să nu mai aveți nevoie de îngrijire medicală, dar vă aștept, totuși să mai treceți pe la clinică.

– Minunat ... Vedeți, sunt venită de puțin timp în zonă, și aproape cum m-am mutat la Greenways, m-am îmbolnăvit.

Gina reuși în cele din urmă să întrerupă conversația, să telefoneze pentru mașină și s-o conducă pe Irene spre ieșire.

– Sper că veți veni în continuare la mine, spuse aceasta. Mă bazez în continuare pe dumneavoastră!

Mai era ceva ce-o contraria pe Gina: o pacientă cu tulburări psihice neglija aproape întotdeauna aspectul fizic, pe când doamna Morrison dădea o atenție exagerată până și celor mai mici amănunte.

– Telefonați-mi când aveți nevoie de mine. Dați-mi voie să vă spun cât de bine arătați astăzi.

– M-am coafat ... Aveam nevoie de un permanent. Te rog, spune-mi și îngăduie-mi ca la rândul meu, să-ți spun pe numele mic. Relațiile oficiale mă deprimă și în plus, mi-ar plăcea să știu că ne-am împrietenit. Îți datorez foarte mult, dacă nu erai tu, cred că până acum aș fi fost internată într-un ospiciu.

Și, în semn de recunoștință, întinse mâna fină spre Gina, care, evident, nu putea ignora gestul sincer, spontan.

– Ești foarte amabilă, Irene. Ai grijă să nu mai ai nevoie de mine în clitate de medic.

– Voi încerca ... Numele tău e, de fapt, Georgina?

– Da! Cam lung pentru a fi folosit ca atare?

– Îmi place pentru că sună puțin învechit ... Ah, domnule doctor Rutland! Ce plăcere să vă văd!

Adrian tocmai cobora din mașină în timp ce Irene se îndrepta spre a ei.

– Bună seara, spuse el politicos, dar cu o răceală evidentă și intră imediat în casă.

– Ce bărbat închis și retras! spuse ea cu un zâmbet enigmatic. Probabil aceasta îl și face atât de atrăgător. Femeile nu pot rezista unei astfel de provocori. Și-apoi, victoria este cu atât mai plăcută ... Noapte bună, Gina. Nu mai sta în frig.

– Noapte bună, șopti Gina, cuvintele Irenei încă răsunându-i în urechi și aducând cu ele o presimțire sumbră.

Trecuseră aproximativ două săptămâni când Norman, mirat, o întrebă dacă Adrian se hotărâse, în cele din urmă, și lucreze cu ea la cazul Morrison.

– Nu! Nici nu vrea s-audă de pacienta mea. De ce? Ce s-a întâmplat? insistă ea, văzându-l pe Norman că ezită.

– L-am văzut ieri după-amiază intrând pe aleea ce duce la Greenways. Aceea e casa, nu-i așa?

– Da, dar pesemne că ți s-a părut; l-ai confundat.

– În nici un caz. La naiba, Gina, doar îi cunosc foarte bine mașina și nici măcar nu începuse să se însereze. Mă gândeam că a fost chemat.

– A refuzat categoric să mai aibă de-a face cu acest caz.

– Așa înțelesesem și eu ... Nu m-a văzut.

– Înseamnă că-mi va spune și mie. În legătură cu fiul familiei Richards ... se grăbi ea să treacă la alt subiect, pentru a nu mai fi nevoită să discute despre Adrian. Aș vrea să-l consulți și tu. Când crezi că ai timp?

– Îți va spune asistenta; ea are lista programărilor mele. În funcție de acestea, alege tu când îți convine. Vino! Miroase a cafea.

Intrară în încăperea multifuncțională în care secretara adusese deja cafeaua și se alăturară lui Arnold și lui Adrian.

– Avem și fursecuri! se bucură Arnold ca un școlar în timpul recreației.

– Întotdeauna sunt și fursecuri, domnule doctor Masefield! spuse doamna Stokes, secretara.

– Dar nu cu ciocolată!

Doamna Stokes îi zâmbi indulgent, apoi se retrase în biroul ei; reveni după câteva minute ca s-o anunțe pe Gina că o căuta la telefon doamna Morrison.

– Vorbesc din biroul meu, spuse Gina repede.

– Gina, mă simt îngrozitor ... mai rău ca niciodată. Sunt foarte deprimată. Poți veni?

– Nu înainte de a-mi termina consultațiile. Asta înseamnă pe la ora opt. Bine.

Revenind lângă ceilalți, Gina comentă cu voce tare, fără a se adresa nimănui anume:

– Oare ce-o fi provocat o nouă cădere a Irenei, după ce starea ei se îmbunătățise atât de mult?! Apoi se adresă direct lui Adrian, privindu-l fix: Ai cumva vreo nouă teorie ... acum?

– Din păcate, nu.

– Ceva trebuie să-i fi declanșat această depresie.

– Tu ești doctorul care o tratează!

Gina simți un nod în stomac. De ce mersese Adrian acasă la Irene și de ce ascundea acest fapt?

N-ar fi recunoscut pentru nimic în lume că era geloasă.

– Poate fi vorba de o problemă sentimentală, sugeră Arnold.

– Alta decât cea legată de soțul ei?

– Conflictele extraconjugale pot avea un efect devastator, sublinie el.

Conflicte extraconjugale. Era vorba despre Adrian? Părea ilar. Cu toate acestea, atitudinea lui păruse suspectă încă de când o văzuse prima dată. Sau ... poate nu se văzuseră atunci pentru

prima dată. Sau ... o atracție inexplicabilă îl făcea să se retragă, sau, cel puțin, să-ncerce ... Se gândea la tot felul de scenarii care, cu cât păreau mai neverosimile, cu atât mai mult puteau constitui chiar răspunsul.

– Nu cumva se acordă acestei paciente o importanță exagerată?

– Gina este singura care poate stabili acest lucru, comentă Adrian în mod neașteptat. Eu mi-am stabilit deja poziția, adăugă el grăbit.

– Adevărat, Adrian?! întrebă Gina, provocator.

– Am o consultație la ora unsprezece. Vă rog să mă scuzați ... spuse el, și plecă.

Norman nu mai înțelegea nimic: în jurul lui Adrian plutise întotdeauna o umbră de mister, dar acum devenise o adevărată enigmă.

Arnold simțea că temerile sale se adeveriseră – ceva se schimbase în relația lor și nu avea rost să dea vina pe o pacientă. Prezența Ginei declanșase un fel de rivalitate între cei doi bărbați; în plus, dispăruseră liniștea și, în mare parte, simțul umorului. Susan îl încurajase în această privință, spunându-i că e doar o fază trecătoare. Cât despre promisiunea făcută Irenei, Susan intenționa să și-o respecte și să-i facă o vizită, mizând pe faptul că ea, ca persoană din afară, putea fi o observatoare mai fină decât cei implicați direct în caz. Simțea compasiune pentru acea femeie, care, la prima lor întâlnire, îi plăcuse. După părerea ei, era o femeie tristă, a cărei viață era debusolată.

– Cred că ai dreptate, încuviință Arnold, zâmbind încântat. Dar tu totdeauna ai dreptate, fir-ar să fie! Poate reușim s-o împăcăm cu

soțul ei; trebuie acționat cu multă discreție, desigur. Gina e foarte îngrijorată de acest caz.

– Atunci, voi lua eu inițiativa și nu-i voi spune Ginei decât după aceea. În definitiv, chiar ea mi-a spus că s-a separat de soțul ei și că a fost bolnavă, așa că vizita mea n-ar avea de ce s-o deranjeze. Eu n-am de unde să știu amănunte medicale, doar doctorii nu-și pun la curent soțiile cu astfel de lucruri ... Pretextul poate fi Crăciunul!

– Crăciunul?! repetă Arnold, ca și cum ar fi fost un cuvânt într-o limbă străină.

– Da, în două săptămâni. Să nu-mi spui că nu m-ai văzut scriind felicitări și invitații.

– Am văzut ceva ... Ce pregătești?

– Bine, dar am discutat deja să-i invităm pe Roy, Enid și, desigur, pe Gina. Va fi și Adrian ... Arnold, nu se poate să fi uitat.

– Îmi amintesc frânturi ... Adrian e liber de Anul Nou și, fiind de serviciu de Crăciun ... Dar nu-mi amintesc ce am stabilit în legătură cu Norman.

– Vine și el.

– Da, da ... vor fi și unchiul Tom Cobley și ceilalți ...

– Intenționezi s-o inviți și pe doamna Morrison?

– Pentru seara de Crăciun, da. Ai vreo obiecție?

– Nu, atâta timp cât se simte suficient de bine pentru a veni. Nu m-ar mira din partea ta să-l inviți și pe soț!

Râseră amândoi, dar Susan știa că discuția lor nu risipise în totalitate îngrijorarea lui Arnold, așa cum n-o liniștise pe deplin nici pe ea.

Gina era la Greenways când Susan îi telefonă s-o invite de Crăciun.

– Cina de Crăciun! exclamă Irene trecând de la o stare de cumplită deprimare la o bucurie exagerată. Vai, doamnă Masefield, ar fi minunat. Îmi era groază să petrec acea seară singură, aici. Sunteți foarte amabilă ... în definitiv, sunt o străină pentru dumneavoastră.

Gina asculta, studiind expresia de pe fața Irenei. De ce o fi invitat-o Susan? Poate la sugestia lui Arnold?

– Crăciunul la Manor Lodge! spuse Irene încântată, punând receptorul în furcă. S-au întâmplat atâtea, datorită ție! Ți-a spus doctorul Rutland că mi-a făcut o vizită? întrebă ea în cele din urmă, după ce o studie cu atenție pe Gina.

– Nu, dar am bănuit. Suntem atât de ocupați, încât avem foarte puțin timp la dispoziție pentru a face conversație.

– Cât de mult îți place de el, Gina?

– Suntem buni amici.

– Doar atât ...

– Da. De ce mă întrebi?

– Pentru că este atât de reticent.

– E medic, Irene.

– Nu e medicul meu curant ...

Gina simți o apăsare dureroasă. Așadar, refuzul lui Adrian de a o consulta pe Irene fusese o măsură de precauție pentru a evita complicațiile periculoase ale unei implicări sentimentale în relația medic-pacient, și nu dorința de a scăpa de o persoană care-i displăcea.

– Te-ai mai întâlnit cu soțul tău în ultima vreme?

– Nu! De ce?

– Pentru că va trebui să-ți faci ordine în viață și asta implică și luarea unei hotărâri în ceea ce privește căsnicia ta. Nu pot să te vindec făcând să dispară în mod miraculos deprimarea și starea de tensiune în care te afli dacă nu ajungi la un anumit echilibru interior.

– Am planul meu. Spuneai că nu mai am nevoie de doctor. Ei, dacă îmi reușește planul, înseamnă c-ai avut dreptate și voi fi cea mai fericită femeie din lume. Știu că sunt o pacoste, dar m-am simțit din nou foarte rău. Am și slăbit ...

– Cauza este de natură emotiv-afectivă.

– Nu neg. Dac-aș putea să-ți spun totul ... absolut totul ...

– Un medic nu poate fi de real ajutor dacă pacientul nu are încredere în el.

– Nu despre așa ceva e vorba, Gina. Am deplină încredere în tine.

– Nu suficientă, totuși, pentru a-mi spune ce a determinat suferința ta. Este ca și cum m-ai lăsa să mă zbat în beznă.

– Știu că, fără tine, aș fi pierdută. Te rog, nu-ți pierde răbdarea cu mine, te rog!

În seara următoare, după ce fuseseră amândoi de gardă, Gina îl abordă pe Adrian pe un ton hotărât.

– Înțeleg că ai fost la Irene, începu ea fără nici un preambul, privindu-l în ochi.

– Nu în calitate de doctor, spuse el repede, deși vădit surprins.

– Urăsc ipocrizia. Amintește-ți ce ai spus cândva:

"Ține-o departe de mine". Acum, iată, o vizitezi pe ascuns. Cum ți se pare asta? Ai fi putut lucra cu mine la acest caz.

– Nu există nici un caz, insistă el. Motivele mele de a susține aceasta sunt întemeiate, dar nu sunt de discutat acum.

– Mă-ntreb dacă există ceva în viața ta despre care să fii dispus să discuți. N-ai încredere chiar în nimeni, sau, de fapt, n ai încredere în tine, din moment ce te comporți ca un străin?!

Deodată, tristețea se așternu pe chipul lui și ochii i se umplură de acea melancolie în fața căreia agresivitatea Ginei se transformă în compasiune.

– Numai Dumnezeu știe cât de mult mi-aș dori să nu par un străin! Simțeam nevoia să-ți spun atât de multe lucruri la început... Sfârșim întotdeauna prin a fi înfrânți de ceea ce ține de latura emoțională ... vei crede și tu asta într-o bună zi. Roagă-te lui Dumnezeu să nu trebuiască să te zbați așa cum sunt eu nevoit s-o fac.

Gina nu putu decât să-i șoptească numele, copleșită de extazul și chinul clipei în care își dădu seama că-l iubește.

– Nu vreau să te pierd, spuse el pe un ton aproape disperat.

– Să mă pierzi?!

– Să pierd ... prietenia ta. Este de neconceput să existe neînțelegeri între noi.

– Nu pot exista decât neînțelegeri, atâta timp cât vorbești atât de enigmatic.

O tăcere grea se așternu între ei, o tăcere plină de umbre, de cuvinte nerostite, de întrebări rămase fără răspuns. Rămaseră unul în fața celuilalt, neputincioși, dorindu-se nebunește. Temându-se

să nu-și trădeze sentimentele, Gina făcu un pas înapoi, deși avea atât de mult nevoie ca măcar să-l atingă.

– Mai ai puțină răbdare cu mine, Gina.

– Cât timp? întrebă ea cu voce tremurată, abia stăpânindu-și lacrimile, apoi ieși repede din încăpere, simțind că izbucnește în plâns.

Capitolul 5

Cu doar câteva zile înainte de Crăciun, Steven Morrison îi telefonă Ginei, după care, în urma convorbirii avute, veni la Manor Lodge chiar în seara acelei zile. Irene intrase din nou într-o stare de deprimare acută, iar Gina își pierduse orice speranță de-a mai ajunge la vreun rezultat pozitiv.

Ar fi trebuit să iau legătura mai demult cu dumneavoastră, dar a trebuit să merg în America să finalizez un contract. Lucrez în domeniul electronicii, începu să vorbească Steven Morrison imediat ce veni. Am fost ieri la soția mea, continuă el aprinzându-și o țigară cu degete tremurânde. Vrea să divorțăm. N-ar fi nici un impediment, din moment ce suntem deja despărțiți de doi ani ... totul este să fiu eu de acord.

– Și sunteți?

Gina încerca să-și stăpânească tremurul vocii și să rămână calmă, deși se simțea de parcă își aștepta sentința la moarte.

– Cred că aștept să-mi spună cineva să nu fiu de acord.

– Toți avem nevoie de sprijin pentru deciziile pe care le luăm pe plan sentimental.

– Nu intenționați să-mi dați sprijinul dumneavoastră?

– Vă asigur că am făcut tot ce mi-a stat în putință pentru a o face pe soția dumneavoastră să-și dea seama că actualul ei mod de viață este foarte nesatisfăcător. Am sperat într-o împăcare. Este încă într-o stare critică. Nu prea mai am ce să fac pentru a o ajuta.

În recunoașterea acestui fapt era parcă o scuză tacită.

– Îmi pare rău că trebuie să vă spun că vă irosiți timpul, veni neașteptat confirmarea lui. Soția mea s-ar simți imediat mai bine dacă situația s-ar schimba.

– Nu înțeleg.

– Cât știți despre ea?

– Doamna Morrison îmi este pacientă, răspunse Gina, sugerând că n-are voie să divulge nici o informație referitoare la aceasta.

– Nu există decât un singur om care o poate vindeca pe Irene, continuă el pe un ton plin de amărăciune.

– Vă repet că nu înțeleg ...

– Este vorba despre doctorul Rutland.

– Închipuirile sunt ceva foarte obișnuit în cazul tulburărilor psihice; în orice caz, domnul Rutland nu este medicul soției dumneavoastră.

– Așadar, nu știți nimic în legătură cu relația lor ...

Deodată, încăperea deveni prea mică, sufocantă, fără aer, ca și cum pereții s-ar fi apropiat amenințător de ea.

– Relația ... lor ...? Nu ...

– A fost primul soț al Irenei; au divorțat acum trei ani și jumătate.

Cuvântul "soț" pe care Gina îl repetă, uluită, se auzi mai mult ca un geamăt de durere.

– Încă îl iubește; de fapt, l-a iubit întotdeauna. Divorțul a fost o greșeală prostească. Soția mea a venit aici cu scopul precis de a relua relația cu el. A fost îngrozitor de greu să admit acest fapt.

Ceea ce simțea Gina era ca o lamă de cuțit care i se răsucea în inimă. De ce nu fusese Adrian sincer cu ea? Poate asta intenționase să-i spună atunci, la început? "Suntem victimele propriilor noastre sentimente, oricât luptăm împotriva lor", îi răsunau în minte cuvintele lui.

– Mă scuzați, șopti ea, încercând să-și păstreze calmul. E ciudat ce impact puternic pot avea niște explicații simple ... Nu mi-aș fi închipuit ...

În mintea ei încolți o nouă suspiciune însoțită de o nouă durere – dacă divorțul se pronunțase înainte ca proiectul de lege să devină lege, era de presupus că exista o altă femeie ... dar unde era?

– Nu am știut că doctorul Rutland lucrează aici, continuă Steven Morrison. Am cumpărat proprietatea Greenways sperând să-mi găsesc fericirea aici. De fapt, Irene și cu mine am fost împreună doar șase luni. Dacă ar fi genul obișnuit de femeie materialistă, ar fi mai simplu; dacă ar fi incapabilă să iubească, durerea ar fi mai mică. Poate că ți se pare lipsit de sens ce spun ...

– Deloc.

– Am rezistat cât am putut, încercând să mă mint, dar când am descoperit că și el locuiește aici, mi-am dat seama că totul e o înscenare din partea ei, simulând aceste tulburări psihice pentru a pretexta nevoia de asistență medicală și, în cele din urmă, prin dumneavoastră, să revină în viața lui. Acum, vrea să divorțeze ca să se poată recăsători cu el – totul în liniște, fără publicitate. Oricum, oamenii, în general, încurajează femeile care se recăsătoresc cu primul soț, fără să se gândească nici o clipă la sentimentele celui de-al doilea.

"Ca să se poată recăsători cu el"

Durerea de a accepta adevărul era insuportabilă – nu era loc pentru ea în viața lui Adrian. "Nu vreau să te pierd", sau "Mai lasă-mi încă puțin timp, Gina" deveniseră cuvinte golite brusc de orice sens. Fostul soț al Irenei! Se cutremură la gândul intimității pe care o astfel de relație o implicase, dar, mai ales, la gândul vrajei care încă exista între ei.

– Vă așteptați să-l găsiți pe doctorul Rutland la Greenways, în seara aceea?

– Da, dar în momentul în care chiar s-a întâmplat, nu puteam face o scenă. Nu ne cunoscusem până atunci.

– Sunteți sigur că s-ar recăsători, dacă ea ar fi liberă?

– Da.

– Atunci, insistă Gina, continuându-și raționamentul logic, de ce se află în starea aceasta de depresie dacă doctorul Rutland îi împărtășește entuziasmul în privința recăsătoriei?

– Rutland nu vrea să fie văzut împreună cu o femeie măritată. În definitiv, legal, este soția mea. Cred că și poziția lui este dificilă.

Irene nu-și spune niciodată vârsta adevărată. De fapt, e cu câțiva ani mai mare decât el și, fără-ndoială, asta îl face să se simtă vinovat – în orice caz, să simtă o responsabilitate mai mare.

– Cu alte cuvinte, se învinovățește pentru ce s-a întâmplat în trecut?

– Posibil. Nu cunosc adevărul în legătură cu trecutul și nici nu mă interesează prea mult ce s-a greșit. Tot ce știu este că are o anumită putere asupra lui, să spunem, magnetică. Aș dori să vă rog să vă prefaceți că nu știți nimic, în cazul în care soția mea s-ar hotărî să vă povestească totul. Evident, nici Rutland nu vrea să se afle. Simțeam însă nevoia să discut cu cineva de încredere. De asemenea, mă gândeam că, profesional, v-ar ajuta să știți despre ce e vorba.

– Medicii sunt foarte buni duhovnici, reuși Gina să spună, cu un zâmbet abia schițat.

– Aveți dreptate. Chiar această încăpere seamănă foarte bine cu un confesional ... Soția mea a reușit, prin manevrele ei, să obțină invitația de Crăciun pentru a putea fi împreună cu Rutland fără a provoca bârfe. Nu trebuie subestimat nici efectul pe care el îl are asupra ei. Vă asigur că a făcut-o foarte nefericită.

– Cu atât mai ciudat, atunci, că vrea să se căsătorească din nou cu el.

– Capriciile femeilor sunt inexplicabile ... M-am angajat de la bun început într-o bătălie pe care știam că o voi pierde – știam, dar n-am vrut s-accept faptul acesta.

– Acum, îl acceptați?

– Da, spuse el oftând adânc, cu o expresie încrâncenată pe față.

În momentul acela, ușa se deschise și Adrian apăru în prag.

– Ah, scuză-mă, credeam că ești singură și ...

– Domnule Morrison, faceți cunoștință cu domnul doctor Rutland ... Nu cred că ați avut ocazia să vă cunoașteți.

– Nu, dar cred că v-am văzut la Greenways, în seara aceea când ați venit să o consultați pe soția mea, spuse Steven după câteva clipe de tăcere grea, încordată.

Gina era foarte curioasă cum va răspunde Adrian acelei provocări. Oare ce simțea? Fostul soț față în față pentru prima dată cu actualul soț ...

– Da, așa este, răspunse Adrian, înclinându-și ușor capul în semn de salut. Îmi pare rău că v-am deranjat ...

– Dimpotrivă, mă bucur să cunosc pe oricine o poate ajuta pe soția mea.

– Sunt convins că Gina Mason va face minuni în această privință, pentru că, dacă ea nu reușește, nu știu cine altcineva ar putea. Acum, am să vă rog să mă scuzați, dar trebuie să plec. Gina, aș dori să discutăm doar câteva minute când vei fi liberă.

După care îl salută pe domnul Morrison și ieși.

– Trebuie să recunosc că ați rezolvat această situație cu multă diplomație și finețe, recunoscu domnul Morrison, plin de admirație.

– E nevoie de oarecare exercițiu ...

Gina își simțea inima grea; fusese târâtă într-o situație complicată și chinuitoare, așa cum nu i se mai întâmplase până atunci.

– Ați dat un exemplu.

Mă tem că deja v-am reținut prea mult, dar m-ați ajutat mai mult decât vă puteți închipui, prin simplul fapt că m-ați ascultat.

– Pentru asta sunt aici, să ajut în orice mod posibil.

După câteva minute, îl conduse la ușă și intră în cabinetul lui Adrian.

Era o liniște deplină, dând impresia de irealitate, iar încăperea era luminată doar de veioza de pe birou. Era o atmosferă intimă, care ar fi putut constitui un cadru perfect pentru o comunicare sinceră, o mărturisire. Gina se ruga din tot sufletul ca, în numele prieteniei ce-i lega, Adrian să spună adevărul. Acesta, însă, ridicându-se de la birou, părea preocupat de cu totul altceva.

– Tocmai venisem de la doamna Warwick când am dat buzna în cabinetul tău.

Acel "am dat buzna" banaliza întreagă situație reducând-o la un fapt obișnuit, de fiecare zi.

– Și? Tonul ei arăta clar că nu prea era dispusă să-l ajute.

– Doamna Warwick are nevoie de o operație de extirpare a uterului. Pe de altă parte, soțul ei își dorește fiul pe care nu-l va avea niciodată. Căsătoria lor se destramă și mi se cere să fac minuni.

– Pan-histerectomie, se gândi Gina cu voce tare și acest simplu gând îi trecu deja propriile probleme pe planul al doilea. Înseamnă că e un bărbat de doi bani! Ori își iubește soția, ori nu. Dacă nu, înseamnă că ea nu are ce regreta dacă se despart.

– Ceea ce spui sună foarte dogmatic.

– Ai vrut un comentariu ... Asta nu înseamnă, însă, că mă aștept să fii de acord cu mine.

– Pentru unii bărbați, copiii înseamnă foarte mult ... chiar dacă pare ciudat, adăugă el după o pauză.

Gina se gândi că era posibil ca Irene să nu poată avea copii. În cazul acesta, Adrian se împăcase cu ideea de a nu avea niciodată copii, altfel n-ar fi dispus să se recăsătorească tot cu ea.

– Nu pare deloc ciudat, răspunse ea cu blândețe. De fapt, însăși căsătoria e o ciudățenie – impune acceptarea tuturor defectelor și infirmităților partenerului ... și, de multe ori, acestea nu sunt descoperite decât prea târziu.

– Crezi că un schimb de certificate medicale încă de la început ar rezolva problema?!

– Nu, nu mă gândeam la asta.

Deodată, calmul lui o tulbură și chiar o sperie.

– Și, dacă totuși doi oameni normali, sănătoși, care și-au făcut toate analizele, tot nu au copii?! întrebă el privind-o în ochi.

– Atunci, factorul X care lipsește este, probabil, vraja legăturii lor.

– Vorbești ca un romancier.

– Și totuși, în cazul multor cupluri fără copii, dacă s-ar schimba partenerul, s-ar concepe imediat un copil – doar știi foarte bine lucrul acesta, ca medic.

– Nu înseamnă că, dacă nu au copii, cei doi parteneri nu se iubesc.

– Sunt de acord, dar, în unele situații, ei pot rămâne prizonierii nepotrivirii lor.

– Ești adepta schimbării partenerului? Toleranța modernă?

– Dimpotrivă. Doi oameni responsabili trebuie să se adapteze relației lor. Dacă domnul Warwick se gândește mai mult la copiii

nenăscuți decât la soția lui, nu poți face nimic pentru a le salva căsnicia. Sau ... ești șocat și indignat de ideea de divorț?

– Nu sunt nici șocat, nici indignat, ci mă gândesc cu tristețe la eșecul a doi oameni de a-și adapta viața.

– Înțeleg. Deodată, se simți strivită sub povara propriei ei nefericiri. Mă tem că nu prea am fost de mare ajutor ...

– Ba da, ești întotdeauna de ajutor, murmură el atât de încet, încât abia îl auzi. Apoi brusc, fără nici o legătură, adăugă: așadar, domnul Morrison a revenit pe scenă. E îngrijorat pentru soția lui?

– Foarte; și foarte îndrăgostit de ea. Nu mă-ndoiesc că ești conștient de această situație.

– Până la un punct. Înțeleg că doamna Morrison e invitată aici de Crăciun ... că, de fapt, suntem toți invitați.

– Văd că o incluzi și pe Irene în acest " toți".

– Vorbeam de noi, cei care lucrăm la clinică.

– Va fi primul meu Crăciun petrecut ca medic cu contract permanent, spuse Gina pe un ton care încerca să pară dezinvolt, căci își dădea seama că se află pe punctul de a-și trăda sentimentele și de a-l trăda și pe Steven Morrison.

– Permanent ... repetă el. Ce cuvânt liniștitor! Nu i-am cunoscut niciodată înțelesul pe deplin.

– Nici măcar acum?

– Nici măcar acum, recunoscu el pe un ton plin de regret, privind-o lung.

Fără să vrea, Gina se gândi din nou la Irene ... fosta doamnă Rutland. Simți brusc nevoia de a scăpa de tot zbuciumul acela, de tensiunea de a trebui să facă față unei situații pe care n-o putea

nici discuta, nici schimba. Și, în definitiv, de ce trebuia ca totul să fie secret? Ce rațiune avea totul, ce scop?

– Ești un bărbat ciudat, Adrian, rosti ea încet.

– Chiar sunt? Am vrut întotdeauna ca viața să fie un drum drept pe care să-l urmez și, în loc de asta, m-am trezit într-un labirint. Evită complicațiile, Gina, evită să te lași implicată în viața plină de neîmpliniri a altora.

– Cum să reușesc să-ți ascult sfatul într-o profesie ca a noastră?!

– Făcând abstracție de profesie ... Ești o fire veselă, făcută să fii fericită. Nu te abate de la drumul tău, mai ales că ai recunoscut că ești vulnerabilă. N-am uitat nimic din ce-ai spus.

– Nici eu din ce-ai spus tu. În cazul tău, ceea ce nu spui te face complet enigmatic ... Voi ține cont de sfatul tău. Nu-mi plac situațiile care rămân încurcate. Cât despre ceea ce-ai spus cu puțin timp în urmă, că nu vrei să pari un străin ... ei bine, Adrian, ești străin ... un străin stând în umbră.

– Da, descrierea e bună.

Gina își simți întregul trup copleșit de dorință și inima plină de durere, dar știa bine că nu mai e loc și pentru ea în viața lui cu atâtea complicații. De fapt, și lăsase să se înțeleagă, subtil, că trăiau în două lumi diferite.

O cuprinse o tristețe pustiitoare. Dacă măcar ar fi avut încredere în ea, i-ar fi împărtășit frământările, durerea ... atunci, poate ar fi putut suporta situația cu curaj.

– Mergi direct acasă? o întrebă el văzând-o că se ridică și se îndreaptă spre ușă.

– Nu, merg în oraș cu Norman.

Fusese o decizie spontană, întrucât invitația făcută de Norman era permanent valabilă.

Acesta tocmai ajunsese în dreptul cabinetului lui Adrian când Gina ieși de acolo și-n privirea sa era o întrebare plină de speranță.

– Crezi că mai au vreo masă liberă la "The Lantern"? spuse Gina, zâmbindu-i.

– Trebuie. Poți fi gata într-o jumătate de oră?

– Da.

Lăsă ușa cabinetului deschisă și Norman intră să discute ceva cu Adrian. Întorcând o clipă privirea, Gina o întâlni pe a lui Adrian; între ei, amintirile de la "The Lantern" păreau să se contureze din ce în ce mai dureros de clar.

– Mâine suntem de gardă împreună, spuse el încet. ca și cum abia suporta să rămână acolo, fără ea, singur.

– Știu. Noapte bună.

Adrian rămase în fața biroului său mult timp după plecarea lui Norman. Se simțea abătut și învins. Tot entuziasmul lui fusese nimicit de realitate, iar din planurile sale de la început, când apăruse Gina, nu mai rămăsese nimic. Deprimarea la gândul că Gina era împreună cu Norman îl sufoca. Timpul se întindea în fața lui fără rost, și parcă-i era greu să se miște; și-ar fi dorit să sune telefonul și să fie chemat pentru o consultație la domiciliu. Sună, însă, interfonul – era Arnold.

– Nu mă așteptam să te mai găsesc aici. Irene Morrison tocmai i-a telefonat lui Susan.

– Și?! întrebă el încordat. Ce-l priveau toate acestea pe el, din moment ce Arnold îi cunoștea poziția față de cazul respectiv.

– Irene Morrison se simte foarte rău și-ar fi vrut să vină Gina la ea, dar, cum Gina e în oraș cu Norman și, oricum, își terminase programul, să mă duc eu, Adrian?

Era o provocare subtilă, și Adrian își dădea seama că nu-i putea impune lui Arnold resentimentele lui.

– Merg eu.

– Mulțumesc. Foarte ciudată atitudinea lui Adrian față de Irene Morrison, spuse Arnold lui Susan imediat ce puse receptorul în furcă. Acum îmi pare rău c-ai invitat-o de Crăciun. Dacă nu greșesc, nu se va împăca niciodată cu soțul ei.

– Ce te face să spui asta? se arătă Susan mirată.

– Intuiție masculină. Soțul ei a fost aici în seara aceasta și a discutat cu Gina. Mă-ntreb ce.

– Îți va spune ea, fără-ndoială.

– Nu cred. M-am întâlnit cu ea înainte să plece și avea o figură cam speriată, ca și cum s-ar fi temut că voi întreba.

– L-ai văzut pe domnul Morrison?

– Foarte puțin, dar pare în regulă.

Arnold se zbătu între idei ce abia se conturau, temeri, suspiciuni. Simțea că Irene Morrison distrugea armonia din clinică într-un mod pe care nu-l putea defini încă și, ceea ce era și mai grav, că acesta nu era decât începutul. Chiar și faptul că Adrian acceptase să meargă la Irene, după ce spusese cât se poate de hotărât că nu o va lua niciodată ca pacientă, era surprinzător și oarecum ciudat. O simplă schimbare de atitudine, sau o schimbare de strategie? Îi displăcea profund starea de încordare care se accentua treptat și nu putea să nu observe cum Gina era

din ce în ce mai sensibilă față de atențiile din partea lui Norman. Parcă și aici era ceva în neregulă.

Trebuie să recunoască acum că făcuse o greșeală aducând-o la clinică, nu pentru că nu era foarte bună din punct de vedere profesional, ci pentru că părea să fi produs o oarecare distanțare între cei doi bărbați deveniți mai reci unul față de celălalt și adesea taciturni.

De data aceasta, nici Susan nu mai găsea modalitatea de a-i alunga îngrijorarea, pentru că și ea i-o împărtășea – mai ales în privința Ginei: dacă altădată aceasta era exuberantă și plină de viață, acum devenise tăcută și retrasă, purtând pe chip semnele unei tristeți inexplicabile.

– Cred că amândoi avem nevoie de ceva tare, sugeră Susan îndreptându-se spre bar. Îți faci prea multe griji.

– Cine vorbește!

Între timp, Adrian ajunsese la Greenways.

– Înțeleg că ai nevoie de un doctor, spuse el cu oarecare suspiciune.

– Da. Intră.

Era elegantă și atrăgătoare, îmbrăcată într-o rochie neagră care-i dădea o notă de destincție.

– E ziua liberă a doamnei Ford. N-am vrut să fiu deranjată.

– Irene ...

– Whisky?

– Mulțumesc, spuse el, ca o acceptare a înfrângerii.

– Steven este de acord cu divorțul.

***

Norman o privea atent pe Gina, în lumina intimă a lumânărilor de la "The Lantern" – era clar o privire plină de admirație și tainică bucurie. Acceptarea invitației lui îl surprinsese cât se poate de plăcut.

– Te-ai schimbat, remarcă el pe neașteptate.

– În ce fel?

– Ai devenit mai serioasă, mai liniștită.

– Mai ștearsă? glumi ea. Am avut o perioadă grea, Norman.

– Nu din cauza noastră.

– Nu. Ați fost foarte răbdători.

– Nimic mai simplu, chiar dacă ar fi fost nevoie să fim ... Gina...

– Da?! rosti ea cu voce slabă, parcă temându-se de ceea ce avea să urmeze.

– Sunt un om nesofisticat și îmi place să știu exact cum stau lucrurile. Relațiile pot scăpa de sub control când cei doi implicați nu știu la ce să se aștepte unul de la celălalt.

– Nu înțeleg ...

– Mă gândeam la noi doi ... Aș vrea să simt că am un loc în viața ta – nu doar ca simplu coleg.

– Vrei să știi dacă urmează să mă logodesc, sau dacă sunt implicată în vreo legătură sentimentală?

– Exact.

Stilul lui direct era dezarmant.

– Răspunsul e "nu", Norman. Îți închipuiai c-ar fi putut fi altul?

– Mă temeam, rectifică el. Nu mă înțelege greșit – nu vreau să par posesiv, dar mi-ar plăcea să ieșim împreună, să fac planuri de viitor ... Pentru început, aș vrea să-mi cunoști părinții. Trebuia să-ți fi propus asta deja ... Știi, n-am avut prea mult timp la dispoziție pentru a petrece în compania femeilor ... spuse el ca o scuză.

– În compania femeilor sănătoase, vrei să spui, glumi ea. Îți apreciez sentimentele ... și, ei bine, da, mi-ar face plăcere să-ți cunosc părinții și să ieșim împreună.

– Minunat! Trebuie să recunosc că mă temeam că tu și Adrian...

– Adrian! Doar rostindu-i numele, simțea o durere. N-am ieșit împreună decât o dată.

– Întotdeauna am un complex de inferioritate față de el când e vorba de femei.

– Ridicol! Te asigur că este exclusă o relație cu Adrian. Nu cred că știe cineva prea multe despre el.

– Cu excepția Irenei Morrison.

– Ce te face să crezi asta?

– Nimic concret ... o simplă bănuială. Atitudinea lui mi s-a părut cam ciudată, dar ... în sfârșit, poate avem toți ciudățenii. Eu, personal, nu suport suspansul și nesiguranța – chirurgul din mine, pesemne.

– Nici măcar nu știu unde locuiește Adrian, dădu Gina deodată glas unui gând care-i veni în minte pentru prima dată. Ah, știu că are un apartament în Tenterden. A spus ceva despre părinții lui ...

că locuiesc în Highgate și că are o soră în Noua Zeelandă. Și, în afară de asta – mister total.

Pe măsură ce vorbea, Gina începu să se simtă mai relaxată; recăpătându-și puțin din buna dispoziție și veselia care o caracterizau altădată, așa cum și Norman observase. Și, de ce nu? Fosta doamnă Rutland ... Era totuși greu să-și stăpânească valurile de emoții. Dacă durerea sufletească ar putea fi anihilată tot cu tablete prescrise de medic ...

– Apartamentul lui nu e departe de casa familiei Morrison. E plin de cărți, stampe vechi, câteva mobile de foarte bună calitate. Adrian cântă la pian extrem de bine – aproape ca un profesionist.

– Nu știam ...

– E un tip modest în această privință ... De fapt, în toate privințele, dacă ne gândim bine.

"Apartamentul lui nu e departe de casa familiei Morrison"...

Cuvintele răsunau în mintea Ginei, dar nu făcu nici un comentariu.

Norman părea foarte mulțumit: avea privilegiul unei poziții prioritare în viața Ginei și aflase că Adrian nu-i era rival, așa cum se temuse.

Dacă până atunci bănuise că acesta acceptase invitația de Crăciun la Manor Lodge pentru că urma să fie acolo și Gina, acum era din ce în ce mai convins că magnetul era Irene Morrison.

Pe măsură ce Gina și Norman discutau, dispărea orice rezervă, lăsând locul unei comunicări totale, astfel încât, până la sfârșitul serii, Gina simți în mod cu totul neașteptat, o ciudată tandrețe față de el.

– Mi-a făcut mare plăcere, Norman, spuse ea coborând din mașină. Mulțumesc.

– Mă bucur mult că am putut discuta. Acum, fugi înăuntru – e mult prea frig și, uite, începe să ningă.

– N-am să mă topesc!

– Nu se știe. Intră! insistă el și-i deschise poarta din capătul aleii ce ducea spre casă.

Chiar când Gina intră în vestibul, o întâmpină mama ei. Anid Mason ar fi putut fi o femeie atrăgătoare dacă n-ar fi purtat întotdeauna fuste și pulovere prea largi și dacă s-ar fi fardat discret, dar spunea mereu că "nu este timp pentru așa ceva".

– Bine că te-ai întors! spuse ea, de parcă ar fi fost aproape dimineață, nu doar zece și jumătate. Te-a sunat cineva ... M-am gândit că s-a întâmplat ceva.

– Un pacient?

– Nu, doctorul Rutland.

– Adrian! A spus ce vroia?

– Nu. S-a scuzat că ne-a deranjat – asta se-ntâmpla după ora zece.

– Nu e importantă ora, ci ...

– Pentru noi e importantă. Te roagă să-l suni. Categoric, își imagina că vei veni mult mai devreme. Eu și tatăl tău te-am așteptat ...

– Puteai lăsa un bilet, mamă.

– Întotdeauna nepăsătoare ... Vin, Roy, strigă ea, auzind vocea soțului ei. Nu uita să stingi lumina în hol, Gina. Aseară ai lăsat-o aprinsă și ... doar știi că pe tatăl tău nu-l dau banii afară din casă.

Cu nervii încordați, Gina găsi în clipa aceea curajul să spună ce dorea de mult timp și pentru care repetase chiar în gând, conștientă fiind, totuși, că nu va fi în stare de nimic decât sub impulsul momentului.

– După Crăciun îmi voi căuta un apartament unde să locuiesc singură. Nu e corect nici pentru voi, nici pentru mine să rămân aici. Noapte bună, mamă.

Enid, care începuse deja să urce scările, se opri brusc și se-ntoarse, ezitând puțin.

– Dacă așa simți și asta e toată recunoștința de care dai dovadă, nu mai am nimic de spus.

Gina știa, însă, că dincolo de această acceptare jignită și îndurerată, era o mare ușurare. Mai știa, de asemenea, că o discuție calmă, cu argumente raționale, n-ar fi dus la nici un rezultat. Totuși, încă mai tremura – un tremur nervos – când îi telefonă lui Adrian, doar pentru a afla că apelurile către el erau redirecționate la un număr pe care-l recunoscu ca fiind al unei paciente ce trebuia să nască. În loc să mai piardă timp pentru a telefona, Gina își anunță mama că pleacă, apoi se grăbi cât putu – și cât îi îngăduia șoseaua de-acum acoperită de zăpadă – să ajungă la adresa știută.

Îi deschise Philip Dawlish – un tip calm, descurcăreț, deja tatăl unei fetițe de trei ani.

– Lucrurile au început în mod neașteptat, începu el să-i explice. Doctorul Rutland este deja la Una. Din fericire, cunosc puțin procedura, așa că am pus deja apă la încălzit. Vreți, vă rog, să urcați și să mă anunțați imediat cum e cazul?

Planificasem totul perfect și ... iată ce-a ieșit.

– Bebelușii adoră să încurce planurile. Nu fiți îngrijorat. Adrian își ridică privirea la intrarea Ginei, încuviințând din cap și imediat începură să colaboreze, acționând ca întotdeauna – complementar, la unison, în deplină înțelegere.

Copilul – un băiețel – se născu în scurt timp.

– Mă simt bine, spuse Una Dawlish, puțin slăbită. Domnul doctor Rutland a fost foarte amabil că a venit atât de repede. Îmi era groază că voi naște înainte de a sosi.

– Ora unsprezece este o oră foarte civilizată pentru a te naște, spuse Adrian. De obicei, suntem dați jos din pat pe la patru dimineața. Ia să vedem ... Greutate bună, plămâni buni ... ce altceva v-ați mai putea dori?

Gina nu putu să nu observe câtă blândețe și bunătate însoțeau fiecare gest și cuvânt al lui Adrian în astfel de ocazii.

– Un cuplu fericit, spuse Adrian, rămânând singur cu Gina după ce i se permise domnului Dawlish să-și vadă soția și fiul și acesta urcă în fugă scările, abia stăpânindu-și bucuria și nerăbdarea.

– Capeți încredere văzând că există și cazuri fericite care să contrabalanseseze numărul atât de mare de eșecuri în căsătorie.

Puțin mai târziu, când plecară, Adrian zăbovi în dreptul portierei mașinii Ginei, după ce aceasta se instală la volan, ca și cum n-ar fi fost pregătit să-și ia rămas-bun. Abia când ea răsuci cheia de contact, începu să-i vorbească, articulând cuvintele sacadat.

– Irene Morrison avea nevoie de tine în seara asta.

Însemna fie să trebuiască Arnold să meargă, fie eu ...

– Și, evident, te-ai dus tu, spuse Gina, ea însăși uimită de calmul cu care vorbea. Cum se simțea?

– Era bucuroasă, ceea ce-i dădea o stare de agitație. Soțul ei e de acord cu divorțul.

– Da ... asta ar trebui să-i îmbunătățească starea sănătății.

Privindu-l în ochi în acel semiîntuneric, Ginei i se părea totuși incredibil cum Adrian putea simula o atitudine impersonală, când era, de fapt, atât de mult implicat.

– Posibil ... Noapte bună, Gina.

Gina se-ntoarse acasă, la Maplewiev. Casa i se păru rece, neprimitoare, învăluită într-o liniște apăsătoare. Urcă scările ținându-și pantofii în mână, să nu-și trezească părinții, dar, în momentul în care deschise robinetul să lase apa să curgă la baie, instalația veche de țevi sfidă cu un zgomot infernal toate precauțiile ei.

Un apartament în care să locuiască singură – libertate de mișcare. Îi părea bine că Norman îi vorbise atât de deschis despre relațiile lor și că ... îl plăcea.

Așadar, Adrian îi făcuse o vizită Irenei, în calitate de doctor, încălcându-și hotărârea inițială, ca Arnold să nu fie obligat să meargă el.

Încet și sigur, fără nici o remușcare, Irene își atingea scopul, ceea ce-nsemna că nu va mai avea nevoie de ajutor medical. Recăsătoria cu Adrian o va vindeca de toate fobiile, crizele de deprimare, tentativele de sinucidere, chiar dacă numai ea, Gina, fusese dispusă să le ia în considerare.

Capitolul 6

Cu trei zile înainte de Crăciun, Gina găsi un apartament mobilat pe care o pacientă urmând să plece pentru șase luni în Africa, era bucuroasă să-l închirieze.

– Noroc că am aflat de la doctorul Rutland că erați în căutarea unui apartament, îi spuse aceasta. Sunt încântată că veți locui acolo. Îl cunosc pe nașul dumneavoastră și, desigur, nu am nevoie de referințe în ceea ce vă privește. Este un apartament mic, dar are încălzire centrală și este dotat corespunzător. Dacă pe parcursul acestor șase luni găsiți o locuință permanentă unde să vă mutați, nu vă simțiți obligată să rămâneți.

– Dar, doamnă Holland ...

– Nici un alt comentariu.

Ați văzut deja cum arată. Eu plec chiar în această seară și este posibil să las oarecare dezordine... Întotdeauna mi se-ntâmplă așa, pentru că plec în grabă.

Doamna Holland era o femeie bogată și generoasă, al cărei venit era administrat, din fericire, de persoane autorizate, competente; altminteri, probabil că n-ar fi avut bani nici pentru un bilet până la Londra, nu până în Africa.

Gina se mută chiar în ziua următoare. Era un apartament mobilat cu bun-gust, compus din două dormitoare, un living, bucătărie și baie. Întrucât chiria era modică, mai mult pentru liniștea Ginei, decât pentru că doamna Holland ar fi vrut vreo plată, își putea permite luxul de a păstra menajera, doamna Mills, care venea zilnic.

Când își luase rămas-bun de la părinți. Gina îi invitase la masă în noua ei casă, dornici să-i mai înveselească și să-i scoată din rutină.

Aceștia, însă, nu se angajaseră în nici o promisiune, mulțumindu-se doar să-i dea sfaturi. Imediat ce închiseră ușa după ce-o conduseră la mașină, amândoi își reluară locurile în fotoliile din fața căminului, știind foarte bine că nu-i vor simți lipsa: erau mai degrabă bucuroși că viața lor reintra pe făgașul obișnuit, în universul lor în care nu mai era loc pentru altcineva.

– Nu mă încântă ideea de a petrece Crăciunul la Manor Lodge, spuse deodată Enid. Arnold și prietenii lui beau prea mult ... Foarte extravagant.

– O dată pe an ... Totuși, îmi place acolo, deși e cam mare agitație ... Petrecerile astea ...

– Nu mi-au plăcut niciodată petrecerile. Niciodată. Dar tu ai vrut să mergem acolo, anul acesta.

– Amândoi am fost de acord!

Făcu o pauză, apoi spuse precipitat, fără nici o legătură: Uneori nu-mi vine să cred că Gina e fiica noastră – medic.

Enid îl înțelegea foarte bine. Nici el, nici ea nu se simțea în largul său în prezența Ginei.

Maplewiev era din nou liniștit.

Crăciunul la Manor Lodge era întotdeauna plin de veselie. Casa era deschisă tuturor prietenilor și cunoștințelor – dintre care, un număr mare de pacienți – și atmosfera era atât de destinsă, încât nimeni nu mai ținea cont de ore și de respectarea unui program fix.

Enid și Roy aveau un aer dezaprobator față de tot ce se petrecea în jurul lor și preferau să rămână tot timpul în living.

– Cum poți suporta toți acești oameni aici? o întrebă Enid pe Susan, profitând de un moment în care casa se golise și invitații de la cină încă nu veniseră.

– Îmi plac oamenii, spuse Susan cu simplitate. Îmi place, însă și liniștea, sau să fiu numai cu Arnold. Îmi place varietatea și nu prea suport monotonia. Cred că ești foarte fericită că Gina a reușit să găsească acel apartament.

– Ar fi trebuit să ajungă de-acum, răspunse Enid evaziv. Vroia să mergem să-i vedem casa înainte de a veni aici, dar prefer să fac lucrurile pe rând, nu toate odată; și-apoi, știi, eu și Roy nu bem decât seara ... Când văd cum unii din cei de-aici beau ...

Enid era o persoană dificilă, dar compensa prin faptul că era mama Ginei, ceea ce pentru Susan însemna de-ajuns.

Între timp, Gina îi arăta apartamentul lui Norman, iar bucuria de a-l avea îi mai alina oarecum durerea sufletească. Indiferent de

hotărârile pe care le lua, tot nu putea să nu-l iubească pe Adrian. Din fericire, prezența lui Norman o făcea să suporte acea zi mult mai ușor, fapt pentru care îi era foarte recunoscătoare.

– Este ideal, se entuziasmă Norman. Cred că pare ciudat că eu încă mai locuiesc cu părinții.

– Nu e deloc ciudat dacă lucrurile funcționează bine.

– Am camerele mele, complet separat. Așadar, am libertate deplină și nu trebuie să-mi fac griji pentru problemele casnice. Iar părinții mei sunt minunați – vei vedea tu însăți, după Crăciun. La ce oră trebuie să fim la Arnold?

– Au spus că pe la șase. Părinții mei au fost acolo toată ziua. Eu am vrut să mă mai bucur puțin de plăcerea de-a sta aici, iar Susan m-a înțeles. Ei, și-acum, șampania!

Norman o adusese într-o frapieră cu gheață.

– Adrian a văzut apartamentul?

– Nu!

Fără să-și dea seama, tonul ei făcea ca această posibilitate să pară absolut ridicolă.

– Va fi interesant să-i vedem împreună – pe el și pe Irene Morrison.

– Probabil că ea va avea o apariție teatrală.

– Nu m-ar surprinde. Și-acum, să bem pentru viitoarele zile de Crăciun petrecute împreună.

Gina privi în jur, satisfăcută: de profeția toastului, de ambianța extrem de plăcută a apartamentului ei, de micile libertăți care nu mai transformau cele mai neînsemnate sarcini în poveri – de exemplu, putea lăsa paharele de șampanie nespălate, putea să nu

ajungă la Arnold fix la ora șase, se putea întoarce acasă și la patru dimineața.

În mijlocul acestor gânduri, sunetul soneriei o făcu să tresară. Nu aștepta pe nimeni și-l privi pe Norman surprinsă.

– Încă nici nu m-am obișnuit cu sunetul soneriei, recunoscu ea râzând, grăbindu-se să deschidă.

Era Adrian care, cu o expresie timidă, ținea în mână un ghiveci cu zambile.

– Un mic cadou de Crăciun pentru apartament.

– Ah, Adrian! Ce amabil ... Mulțumesc. Sunt minunate.

Toată emoția, toată iubirea pe care Gina se străduise atât de mult să le înăbușe se revărsară, imposibil de stăpânit, cu și mai mare intensitate. Intră, spuse ea repede. Norman și cu mine tocmai beam șampanie. Apartamentul e norocos azi.

Adrian ezită puțin, apoi acceptă, urmând-o în living unde îl salută pe Norman cu o bucurie pe care era departe de a o simți.

– Este un apartament încântător.

– Trebuie să-ți mulțumesc ca i-ai spus despre mine doamnei Holland.

Gina îl rugă pe Norman să-i ofere oaspetelui un pahar cu șampanie, ceea ce-i conferea, într-un fel, statutul de gazdă – lucru ce nu trecu neobservat de Adrian.

Pentru o clipă, până ridicară toți paharele, se lăsă o liniște stingheritoare. Adrian o privi atent pe Gina, conștient fiind de bucuria ce i se citea pe chip și de relația tot mai strânsă dintre ea și Norman. Se simțea un intrus, ceea ce-l făcea ușor agresiv. Ar fi dorit să petreacă restul serii acolo, cu ea, atmosfera fiind propice

pentru a-i putea vorbi. Lucrurile se precipitau în mod aberant și nu știa cum să procedeze în acea situație ce devenea din ce în ce mai dificilă. Cu cât amâna mai mult momentul destăinuirii, cu atât mai tragic avea să fie deznodământul.

– Trebuie să merg la un pacient, anunță el după câteva minute, nelăsându-l pe Norman să-i mai umple paharul.

– Gina, ce-ar fi să mergem pe jos la Manor Lodge? Din fericire, stăm amândoi foarte aproape.

– Minunat ... dar tu ai venit cu mașina.

– Și eu, interveni Adrian. Voi fi eu șoferul în seara asta. Este foarte frig și nu cred că ești îmbrăcată potrivit pentru o plimbare pe o astfel de vreme, adăugă el privind plin de admirație rochia ei elegantă, albastru cu argintiu și pantofii asortați.

Norman se încruntă. La naiba cu acest Adrian! De ce trebuia să apară tocmai atunci ?! Și în plus, să aducă și flori. De ce nu se gândise și el la așa ceva?! Asta era partea cea mai rea la Adrian – era imprevizibil, așadar nu era un individ de ignorat.

– Ai dreptate, recunoscu Gina. Șoselele alunecă?

– Așa și-așa. Deocamdată, cred că e mai greu de ajuns pe jos.

Asta însemna, se gândi Norman, că va sta cu ei până la plecare, perspectivă care nu-l încânta deloc.

– La naiba cu fiolele astea în care trebuie să sufli! bombăni Norman.

– În același timp, datorită lor avem mai puțin de lucru de Crăciun! Nu-i nimic, îmi iau revanșa de Anul Nou.

– Așa e, ai spus că vei pleca la Highgate de revelion! exclamă Gina, aducându-și imediat aminte.

– Da, va fi o petrecere acolo, confirmă Adrian, vădit încântat că Gina nu uitase, dar schimbând apoi imediat subiectul, pentru a evita și alte întrebări.

Când ajunseră la Manor Lodge, Irene sosise deja. Arăta superb în rochia de catifea neagră. Era absurd, se gândi Gina, să-ncerci să faci vreo comparație cu făptura vlăguită care vorbea cu puțin timp în urmă, de dorința de a muri. Privirea ei îl învălui pe Adrian cu atâta dragoste, încât nimeni din cei ce surprinseseră gestul n-ar fi putut să nu rămână mirat.

– Iată și doctorii mei! îi întâmpină ea degajată, cu dezinvoltura unei gazde obișnuite să prezideze petreceri fastuoase. Gina, vezi cum m-ai transformat?

– Nu este numai opera mea.

Un zâmbet subtil ridică ușor colțul buzelor frumos conturate ale Irenei.

Pentru Gina, totul se reducea la un singur lucru: femeia aceea era fosta soție a lui Adrian, iar acum, când îi vedea împreună, era cu totul altceva – impactul era copleșitor. Locuiseră împreună, făcuseră dragoste unul cu celălalt ...

Divorțul – "una din acele greșeli prostești", cum spusese Steven Morrison. Și-acum, de ce se ascundeau? Și-ar fi dorit ca măcar să-i displacă Irene. Adrian era reținut, gata să respingă orice paradă de sentimentalism.

– Dacă n-ai fi fost tu, nu m-aș afla acum aici, adăugă Irene, după câteva clipe de tăcere.

Gina nu știa dacă referirea era la depășirea unei instabilități psihice, sau la aspectul social, și-anume la faptul că ea o

prezentase Susanei, dar oricum, înainte să poată de vreun răspuns, Irene continuă:

– Este atât de minunat aici – o petrecere cu o atmosferă intimă – doar noi opt: perechi, patru bărbați și patru femei.

Norman se apropie mai mult de Gina, posesiv, pe când privirea acesteia se îndreptă involuntar spre Adrian, care rămase impasibil când Irene se îndreptă spre un scaun de lângă el.

– Aș vrea să discut cu dumneavoastră, domnule doctor Rutland, spuse ea cu un zâmbet fermecător. Și, având în vedere că este o ocazie specială, pot să-ți spun Adrian?

– Da.

– Irene, te previn că Adrian e un tip laconic, nu obții dela el mai mult de două vorbe, glumi Arnold.

– Depinde care sunt acelea – două pot fi mai impotrante decât o mulțime.

– În egală măsură și distructive, sugeră Adrian, misterios.

Gina observă cum o umbră întunecă imediat fața Irenei. Aceasta își reveni însă repede, mai ales după ce Arnold servi șampania. Evident, nici acestuia nu-i scăpă neobservat că era ceva ciudat între Adrian și Irene și, privind-o pe Susan cu oarecare îngrijorare, părea să-și dea seama că greșiseră invitând-o.

La sfârșitul cinei sună telefonul – era o urgență și Adrian trebui să plece.

– Dar te-ntorci, nu-i așa? strigă Irene – fără să-și dea seama, Gina era convinsă. Adică ...

– Dacă pot. Vă rog să mă scuzați.

După plecarea lui, se așternu liniștea.

Irene deveni deodată tăcută, ca și cum toată bucuria, vlaga, entuziasmul se scurseseră, lăsând în locul lor teama. Îi privea pe rând, pe fiecare, cu o expresie plină de îngrijorare și în cele din urmă zăbovi asupra Ginei. Ciudat, pe chipul acesteia se citea aceeași dezamăgire ca a ei. Ceva nedefinit îi trezi suspiciunea: oare Gina era îndrăgostită de Adrian? Cândva îi spusese că sunt doar amici. Cât de adevărat era? Nici nu vroia să se gândească serios la asta!

Gina era singură în vestibul când Adrian se întoarse mai târziu. Privirea lui trăda tot dorul nerostit, mistuitor, ce-l chinuia.

– Gina! șopti el, mai mult ca un geamăt.

Și, înainte ca ea să-și dea seama de intenția lui, o cuprinse în brațe și o sărută pătimaș, apoi rămaseră înlănțuiți în acea îmbrățișare în care trupurile lor deveniseră unul.

– Adrian ... șopti ea, cu capul sprijinit pe umărul lui.

Chiar atunci, Irene ieși din salon și, după ce rămase împietrită câteva clipe, se-ntoarse și dispăru, fără s-o vadă nimeni.

Adrian și Gina se priviră lung și în privirea fiecăruia din ei parcă era o implorare.

– Dacă stai sub vâsc, Gina! ... spuse el cu voce răgușită când reuși să vorbească.

Gina privi deasupra ei mirată; Adrian avea dreptate. Oricum, justificarea risipise vraja clipei.

– Nu-mi cer scuze, adăugă el în șoaptă.

– Nici nu pretind.

Inima ei continua să bată cu putere și-și simțea genunchii tremurând. Fusese de multe ori sărutată sub vâsc, dar niciodată cu

atât de multă pasiune și atât de tulburător. Și-ar fi dorit mai mult decât orice pe lume să fie din nou în brațele lui, să-i poată spune tot ce simte. În loc de toate acestea, reuși doar să-l întrebe dacă pacienta se simte bine.

– Da, răspunse el încet, privind-o îndelung.

Auzind voci, Arnold și Norman ieșiră din living.

– Te-ai întors! exclamă Norman bănuitor.

Irene se alătură grupului, fără să fi observat cineva din ce direcție; îl privi pe Adrian plină de suspiciune.

– Gina a fost ținta perfectă, spuse acesta, râzând. M-a întâmpinat chiar sub vâsc.

– Aha!

Irene privi în sus, dar explicația nu reuși să îndepărteze durerea sfâșietoare.

În agitația care urmă, fiecare vrând să profite de existența vâscului, Adrian dispăru în direcția cabinetului său.

În cele din urmă, petrecerea se termină într-o atmosferă nu tocmai optimistă: Irene – reținută și tristă, Norman – iritat, iar Gina – neîndrăznind să privească în direcția lui Adrian, întrucât era prea vulnerabilă, acum, când tot acel torent de sentimente pe care le credea înăbușite se revărsa asupra ei atât de puternic, amenințând s-o târască ... spre ... un...viitor necunoscut de care se temea. În același timp, era furioasă pe ea însăși pentru că un sărut sub vâsc putea avea un astfel de efect asupra ei. Era clar că, pentru Adrian, nu fusese decât unul din multele săruturi date în situații similare, pe când pentru ea însemnase o împlinire, fie și de câteva clipe, care lăsase în urmă un gol dureros. Categoric, și Irene îl

iubea, cel puțin dorința i se citea în fiecare privire îndreptată spre el.

– Cum ajungi la Greenways? întrebă Arnold. Te conduc eu.

– Mă-ntreb dacă n-ar putea Adrian; locuim atât de aproape unul de celălalt. Am venit cu o mașină închiriată, dar ...

– Desigur. Oricum, trebuie să trec pe la pacienta mea să văd cum se simte, ceea ce-nseamnă că trec pe lângă Greenways. Și, bineînțeles, trebuie să te conduc pe tine și pe Norman acasă, adăugă el, adresându-se Ginei cu un zâmbet forțat. Sper că n-ai uitat, Norman, că ți-ai lăsat mașina la Gina ...

– Nu, veni răspunsul, destul de iritat.

Când ajunseră acasă la Gina, aceasta încercă să restabilească o aparență de normalitate:

– Vă invit să bem ceva în a doua zi de Crăciun ... Este a doua zi de Crăciun. Ce spui, Irene?

– Mă simt obosită, șopti aceasta, ca o scuză.

– Iar eu nu îndrăznesc să risc plăcerea de a mai bea ceva, spuse Adrian privind-o pe Gina în ochi.

Norman o ajută pe Gina să coboare și-și luă rămas-bun de la Adrian și Irene, bucuros să scape de ei.

– Invitația e valabilă și pentru mine? întrebă el, încercând să pară vesel. Doar un degetar de coniac.

– Sigur! se arătă ea încântată, deși își dorea enorm să fie singură.

– Ce se petrece între Irene și Adrian?

– Nu mă-ntreba.

– E clar că e îndrăgostită de el. Nu se poate să nu fi observat.

– Am observat, dar n-am ce comenta. Nu mi-a plăcut niciodată să dezleg enigme.

– Enigme! Se pare că Adrian e maestru în așa ceva. Nu te mai reține, spuse el repede, dându-și seama că Gina era obosită. Nu avem vâsc aici, adăugă el, ajungând la ușă.

– N-am avut timp să împodobesc casa.

– Atunci, ar trebui să-mi folosesc imaginația. Spunând aceasta, își apăsă ușor buzele peste ale ei, într-un scurt sărut. Noapte bună. Te sun dimineață. Ce-ar fi să mergem la "The Lantern" să bem ceva înainte de prânz? Ești liberă, da?

– Da ... cu excepția invitației la Manor Lodge.

– Vin să te iau la douăsprezece fără douăzeci – dacă nu cumva vom fi înzăpeziți.

– Doctorii se descurcă și în astfel de situații, încercă ea să mențină tonul de glumă.

– În special când sunt motivați, Gina.

Norman se urcă în mașină, satisfăcut: încurajarea venită din partea Ginei îl stimula. Oare ce credea ea cu adevărat despre Adrian?

Erau mai multe posibilități de-a ajunge acasă și Norman alese drumul care trecea prin fața casei Greenways.

Mașina lui Adrian era încă acolo.

***

Odată cu intrarea în anul nou, clinica reveni la programul de lucru normal, ceea ce-i convenea de minune Ginei, care constata că e mult mai dificil să te distrezi decât să faci cu pasiune o muncă. Adrian petrecuse revelionul la Highgate și își prelungise ședederea cu câteva zile și, cum în tot acest timp nu primise nici o veste de la Irene, Gina se-ntreba dacă nu cumva îl însoțea și ea. Adrian se-ntorsese de aproape o săptămână când Irene veni la ea într-o după-amiază, în mod cu totul neașteptat, rugând-o să-i prescrie niște tablete pentru dormit mai puternice.

– Nu mai suport să stau trează toată noaptea.

– Dar, în rest, te simți mai bine?

– Nu arăt? spuse Irene forțându-se să râdă.

– Ba da, sigur, dar aparențele pot fi înșelătoare.

– S-a întors Adrian?

Se vedea că nu-i venea ușor să pună această întrebare. Așadar, știa că fusese plecat. Tare mult ar fi vrut Gina să-i poată afla planurile, speranțele.

– Da.

– Oh! Sunetul acela exprima în egală măsură surprindere și durere.

– N-ai venit să-mi vezi apartamentul, schimbă Gina repede subiectul, vrând să evite discuția despre Adrian. Ce-ar fi să stabilim o dată pentru cină?

– Săptămâna viitoare, veni prompt răspunsul. Se pare că, de la Crăciun, mi-am tot umplut timpul cu tot felul de nimicuri.

Făcu o pauză, privind-o atent pe Gina.

– Este ceva anume ce-ai vrea să discuți cu mine, Irene?

Ca medic al tău?

– Când vin la cină. E bine miercurea viitoare?

– Perfect. Sunt liberă seara. Să spunem ... pe la ora șapte.

– Vom fi doar noi două ... toată seara?

– Sigur.

– Acum, Adrian e aici? rosti ea cuvintele aproape involuntar.

Gina simți o durere ascuțită. Era chinuitor să tot încerce să-și imagineze relația actuală dintre Adrian și Irene. Era adevărat că el nu trecuse pe la Greenways de când se-ntorsese, sau era vorba de-o strategie de-a ei menită să inducă în eroare?

– Pot să mă interesez, se oferi Gina.

– Vrei, te rog?

Gina comunică imediat prin interfon cu doamna Stokes, secretara: da, doctorul Rutland era acolo și următorul lui pacient încă nu sosise.

– Aș dori să discut puțin cu el.

– Sigur, du-te și apoi treci din nou pe la mine pentru rețetă.

– Rețetă ... ?! Ah, da ...

Era clar că totul fusese doar un pretext.

Când se-ntoarse, după zece minute, Irene părea mai înseninată, dar cu atenția distrasă.

– Am venit să-l întreb ceva pe Adrian, explică ea, îmbujorându-se ușor. Nu în legătură cu medicina ... Îi place apartamentul tău?

– A fost o singură dată – în ziua de Crăciun.

– Când v-a adus pe tine și pe Norman, la Manor Lodge?

– Ai o memorie excelentă.

– Drumul spre iad e plin de amintiri, spuse Irene pătimaș, chipul ei întunecându-se ușor.

– Nu e întotdeauna bine să privești înapoi.

– Depinde ce perspectivă îți oferă viitorul. Ei, nu mă lua în seamă. Vei înțelege săptămâna viitoare. Poate ar fi trebuit să vin mai demult la tine.

Spunând acestea, o privi pe Gina cu și mai multă atenție, ca și cum ar fi căutat răspuns la o întrebare încă nerostită.

– Nu e nevoie s-aștepți până săptămâna viitoare, dacă te pot ajuta înainte.

– Atunci voi avea mai multe date. Să-mi iau rețeta și să nu te mai rețin acum.

– Ia două tablete în fiecare seară, spuse Gina dându-i șase din sertarul biroului.

– Ești foarte zgârcită cu medicamentele pe care mi le dai.

– Spune-mi cum te simți după ce le iei pe acestea și mai vedem pe urmă.

– Îți voi spune miercurea viitoare, promise Irene, fără a părea deloc interesată de subiect. Ți-a spus Adrian că am o mașină nouă?

– Nu.

– Un Daimler Sovereign. El m-a ajutat s-o aleg. Mă săturasem să tot închiriez mașini.

"Când oare o ajutase Adrian?" se-ntrebă Gina.

– Nu te teme, continuă Irene, râzând. Sunt perfect capabilă să conduc. De fapt, Adrian e de părere că sunt un șofer excelent ... Pari îngrijorată – de ce?

– Este expresia caracteristică oricărui doctor, nu-i așa?!

– Nu cred. Știi, uneori pacientul știe mai mult despre medicul său decât își dă seama acesta.

– Treci pe la Susan înainte de a pleca?

– Nu, nu astăzi. Spune-i că am să-i telefonez. Vino să-mi vezi mașina ... te rog.

Ieșiră pe coridor în același timp cu Adrian, care-și părăsea cabinetul.

– Gina vine să-mi vadă noua jucărie, întrerupse Irene tăcerea penibilă care se instalase.

– Pe care înțeleg că tu ai ajutat-o s-o aleagă, completă Gina.

Pe fața lui Adrian apăru o expresie de jenă. Apoi, îngăimă ceva aproape imposibil de auzit.

– Ne vedem sâmbătă pe la ora unu, spuse Irene zâmbind și atingându-i brațul cu un gest familiar.

– Da. Acum, vă rog să mă scuzați, spuse el și se îndepărtă grăbit.

După ce Gina admiră îndeajuns mașina Irenei, se-ntoarse în clinică.

– Domnul doctor Rutland vă roagă să mergeți puțin în cabinetul dumnealui, o întâmpină asistenta.

– Vroiai să-mi spui ceva, Adrian? întrebă Gina, mirată să-i vadă acolo și pe Adrian și pe Norman.

– Da ... ezită el puțin, încurcat de prezența lui Norman, pe care n-o luase în calcul. Vroiam să te rog, dacă putem să facem o rocadă în programare și să fii tu de serviciu sâmbătă începând de la ora prânzului. E o problemă vitală.

– Care se repetă cam des, izbucni Norman.

– Nu discutam cu tine.

– E timpul să ia cineva poziție. Gina nu e obligată să te înlocuiască de câte ori ai chef.

Războiul dintre cei doi bărbați se declanșase în mod oficial.

– Ce-ar fi s-o lași pe Gina să vorbească!

– Din moment ce sunt acasă, spuse ea ferm, sunt perfect de acord să preiau cazurile tale.

Cum tocmai trecea prin dreptul ușii, auzind tonul ridicat pe care se vorbea înăuntru, Arnold intră în cabinet.

– V-aș sugera să vorbiți mai încet, spuse el, după ce-și plimbă privirea, nemulțumit, de la unul la celălalt.

Gina se simți îngrozitor de jenată, dându-și seama că, privită din afară, situația se reducea la un simplu fapt: ea destrămase prietenia dintre cei doi bărbați.

– Eu sunt de vină, spuse Adrian încet.

În ochii lui Arnold se citea aceeași dezamăgire căreia i se adăugă, privind-o pe Gina, o adâncă tristețe.

Arnold și Norman plecară împreună să consulte un pacient, lăsându-i pe Adrian și pe Gina în continuare în cabinet.

– Îmi pare rău, spuse Adrian încordat, dar îți mulțumesc.

– Întâmplător, Norman vine la mine la cină sâmbătă. Să sperăm că nu va fi nici o urgență.

– Înțeleg ...

Ceva în vocea, în atitudinea, în privirea lui îi readuse în suflet magia celor câteva clipe din seara de Crăciun.

– Gina ...

Fără să mai aștepte să audă ce avea să-i spună, ea ieși repede din cabinet.

Sâmbătă seara, în apartamentul Ginei, înainte de cină, Norman izbucni din senin.

– Adrian devine imposibil. Nu are nici un drept să încurce programul cu modificările lui.

– Fiecare, la rândul nostru, am procedat așa când am avut nevoie.

– Ai dreptate... Cred că sunt gelos! recunoscu el încet. Îmi venea să-l omor, atunci, de Crăciun, când mi-am dat seama că te-a sărutat.

– Toată lumea se sărută în noaptea de Crăciun, fără ca aceasta să-nsemne ceva.

– Ar fi fost mai corect din partea lui să-și îndrepte atenția spre Irene.

– De ce?

– Cred că joacă un joc periculos și, dacă nu e prudent, va izbucni un scandal. Femeia aceasta e totuși căsătorită, chiar dacă nu locuiește împreună cu soțul ei. Of, cred că e îngrozitor din partea mea, dar mă calcă pe nervi ... până și zambilele astea afurisite de la el mă deranjează. Iartă-mă!

Din nou, gelozia. Îmi vine să contrazic fiecare diagnostic pe care-l pune.

– Mă faci să mă simt de parcă venirea mea la clinică a stricat atmosfera de aici. Știu bine, deși nu mi-a spus-o, că și Arnold gândește la fel.

– Dumnezeule, Gina, nu gândi așa! Te iubesc!

Am primit confirmarea – dacă mai era nevoie de așa ceva – când te-am văzut cu Adrian de Crăciun.

Gina nu răspunse nimic, mulțumindu-se să-l privească fără a părea surprinsă.

– Vrei să te măriți cu mine? continuă el, mai încrezător. Avem atât de multe în comun ... Nu, nu trebuie să-mi dai răspunsul acum. De fapt, cred că și tu mă iubești puțin, altfel n-aș fi acum aici ... Tăcu, parcă implorând din priviri un răspuns din partea ei.

– E adevărat, recunoscu ea sincer, mirată de câte fațete avea cuvântul "iubire" – câte dorințe contradictorii și câte hotărâri momentane implica. Oare ceea ce simțea pentru Adrian era simplă pasiune carnală, fără o bază reală? Oare prezența Irenei o făcea să resimtă dorința neîmplinită și mai acut, dramatizând o situație ce ar fi părut altminteri normală? Căsătoria cu Norman ar fi dat viitorului ei siguranță și liniște, viața profesională întărind și mai mult legătura lor. Atât Arnold, cât și părinții ei, ar fi fost foarte mulțumiți. N-ar mai fi existat "secrete", nici impedimente, pe când chiar și o încercare de relație cu Adrian nu ar fi fost posibilă în afara acestora; mai mult Irene nu era o prezență care să fie ignorată.

Alături de Norman, știa bine aceasta, viața ei ar fi fost liniștită, într-un cămin plin de căldură și afecțiune.

– Mai gândește-te, spuse Norman, luându-i mâna și sărutându-i-o. Totuși nu prea mult – nu sunt un tip prea răbdător.

– Nici eu nu prea am răbdare.

– Sunt sigur că te pot face fericită. Îmi cunoști viața, iar luni seara vei face cunoștință și cu părinții mei. Le-am povestit despre

tine și mama ar fi foarte dezamăgită dacă nu te-aș prezenta în calitate de viitoare noră a ei.

"Îmi cunoști viața" – cuvintele acestea deveniră foarte prețioase, dându-i siguranța de care părea că are nevoie.

– Îți voi da răspunsul luni, promise Gina, întrezărind o rază de speranță; nu mai putea continua să rătăcească în beznă și incertitudine, încercând zadarnic să-și aline durerea pentru o cauză pe care o considera pierdută.

Propun să ne așezăm la masă.

– Știi ... E tocmai bine: în iunie expiră termenul până la care poți locui aici.

– Adică?

– Până atunci, ne putem căsători și muta în noua noastră casă. M-am gândit la proprietatea pe care un pacient de-al meu intenționează s-o vândă, întrucât pleacă din țară. Vezi, timpul este un factor important.

– Văd că totul e aranjat ...

– Când știi ce vrei, e absurd să fii nehotărât. De ce să irosim timp prețios? Cel mai important lucru pe care-l învățăm în profesia noastră este că nu putem garanta decât pentru clipa prezentă.

– Ai dreptate ... Știai că doamna Sohlly a murit ieri?

– Da, dar măcar a făcut excursia aceea în California, în loc s-o amâne, cum ar fi procedat și să-și trăiască la maximum fiecare clipă ... Hmmm, mă tem că acesta este un subiect asupra căruia revin foarte des.

– Îmi place ideea.

– Înseamnă că mai avem încă un punct comun.

Gina simți o tandrețe infinită. Norman era, într-adevăr, un om deosebit.

Trecuse de ora zece când Norman plecă de la ea – trebuia să treacă pe la spital, să verifice starea pacientului pe care-l operase în dimineața acelei zile și, în plus, glumi el, nu-i putea compromite reputația.

Gina tocmai se pregătea să-și pună un halat comod, când sună telefonul. Bombăni nemulțumită, convinsă că trebuie să fie cine știe ce ipohondru în imaginația căruia guturaiul lua proporții de pneumonie.

Spre marea ei surprindere, era doamna Ford, menajera Irenei.

– Vă rog, veniți imediat! Cred că doamna ... a înghițit o supradoză de medicamente ca să se sinucidă! Vă rog ...

În câteva secunde, Gina și-a pus o pereche de pantofi, și un pluover, și-a luat haina și trusa medicală și a pornit spre Greenways.

Supradoză ... Cuvântul se prelungea în mintea ei cu un ecou lugubru. Dacă Irene trebuie dusă la spital, însemna ca și Adrian să fie târât în acel scandal.

Nu putea să lase să se întâmple așa ceva. Poate că doamna Ford intrase în panică și exagerase. În nici un caz pastilele pe care i le dăduse ea ultima dată nu erau nocive.

– I-am dus doamnei, sus, un ceai fierbinte și ... începu să povestească, plângând și agitându-se, doamna Ford, imediat ce-i deschise ușa Ginei, urmând-o pe când aceasta urca scările în fugă.

Irene zăcea pe pat, nemișcată; avea pulsul slab, tensiunea scăzută și pupilele dilatate. Gina privi disperată în jur, conștientă

că trebuia să afle neapărat ce tip de medicament luase Irene pentru a hotărî ce era de făcut.

– Aveți idee ce-ar fi putut lua? o întrebă ea pe doamna Ford, pe un ton aproape implorator. Gândiți-vă, poate ați văzut ceva în această cameră sau în baie ... Știu ce i-am prescris, dar ...

Doamna Ford rămase acolo nemișcată, cu figura chinuită de încercarea de a se agăța de un indiciu cât de mic, de-o amintire, dar mintea parcă îi era o foaie albă ... Până când, cu răsuflarea tăiată, șopti:

– Pastile mici roșii ... da, asta e ... niște pastile mici roșii.

– Seconal, spuse Gina mai mult pentru ea însăși. Nu i-am prescris niciodată așa ceva.

– Le avea dinainte de a veni aici. Le-am văzut de mai multe ori într-o sticluță ... în dulapul din baie. Spunând aceasta, se și duse repede în baie, să verifice, dar se-ntoarse imediat, dezamăgită, fără să fi găsit nimic. Totuși ... în seara asta ... da, îmi aduc aminte, le-am văzut pe noptieră. Numai că nu mi-am închipuit ...

Sticluța nu era pe noptieră, ci căzută pe jos, cu ultimele două pastile împrăștiate lângă ea, abia vizibilă din cauza cuverturii de pat.

– Faceți ceva! Imploră doamna Ford.

Acum, după ce identificase medicamentul înghițit, Gina știa ce are de făcut: îi administră Irenei o injecție cu piridoxină, pentru a-i stimula centrul respirator.

Deja aceasta începuse să articuleze, stins și incoerent, câteva cuvinte.

– Liberă ... Adrian ... să începem din nou ... trebuie ... liberă ... Adrian ... soțul meu ... soțul meu ...

– Of, Doamne, șopti doamna Ford, se va face bine?

– Cred că da, răspunse Gina prudentă, mulțumită totuși că Irene nu intrase în stare de inconștiență totală. Dacă mi-ați putea spune ce s-a întâmplat în cursul serii ... ce-a condus la situația asta?

Doamna Ford nu se arăta deloc dispusă să divulge ceva din intimitatea Irenei.

– N-aș vrea s-o trimit pe doamna Morrison la spital. Ajutați-mă ca s-o ajut ...

– A fost aici domnul doctor Rutland, începu biata femeie, cu voce tremurândă ... Adică, a fost la prânz ... Doamna era foarte fericită ... Se simțea mult mai bine.

– A mai trecut pe aici domnul Morrison?

– De la Crăciun, nu ... Totul rămăsese stabilit.

– Doctorul Rutland a fost de multe ori aici?

– Nu atât de des cum ar fi dorit doamna, dar destul de des ... răspunse doamna Ford după ce ezită o clipă. Pregătisem azi o masă specială ... era și șampanie ... Dar doctorul Rutland a plecat în mod neașteptat.

– La ce oră?

– Pe la cinci și jumătate ...

– Și după aceea?

– Doamna era foarte tristă ... a plâns ... a plâns în hohote. Am încercat s-o liniștesc ...

– Știți cumva dacă a mai băut și altceva după șampanie?

– Nimic ... Nu s-a atins de cină, nu vroia să se culce ... Dacă n-aș fi convins-o să se întindă, totuși, puțin pe pat ... Asta se-ntâmpla pe la ora nouă. I-am promis să-i aduc mai târziu un

ceai fierbinte. Nu mi-am închipuit ... Nu mi-am putut imagina ... Spuneți-mi, doamna va avea neplăceri, va fi târâtă într-un scandal?

– Te asigur că nu.

Când Irene putu să înghită, Gina îi dădu glucoză și cafea. Încet-încet, pulsul se acceleră, respirația reveni la normal și, în cele din urmă, Irene căzu într-un somn adânc.

Trecuseră două ore și jumătate de la venirea ei și acum, în sfârșit, Gina putea să plece.

– E în afara oricărui pericol acum, dar stați lângă ea și supravegheați-o. Mă pot baza pe dumneavoastră?

– Sigur că da, răspunse doamna Ford aproape izbucnind în lacrimi. Parc-ar fi propriul meu copil. Ah, vă mulțumesc pentru tot ce-ați făcut.

– Revin peste aproximativ o oră.

– I-ați salvat viața.

– Asta mi-e meseria, spuse Gina cu simplitate, gândindu-se că, în același timp, îl salvase și pe Adrian de la un scandal.

Capitolul 7

Era aproape unu și jumătate noaptea când Gina ajunse la locuința lui Adrian, care era într-adevăr, foarte aproape de Greenways. Era, de fapt, un apartament la etajul al treilea al unei case foarte mari. În dreptul ușii lui, în liniștea nopții se auzeau, slab, acordurile unui pian.

Auzind soneria, Adrian deschise îngrijorat, așteptându-se să fie un pacient.

– Dumnezeule! Gina! S-a întâmplat ceva?! Pe măsură ce rostea cuvintele, își dădea seama de absurditatea lor, având în vedere ora.

– Sigur că da. Îmi pare rău că-ți întrerup interludiul muzical. Observă, în trecere, halatul lui de mătase în culoarea safirului. Când îi întâlni privirea întrebătoare, speriată, în sufletul ei era un amestec de dragoste, ură, înțelegere, cinism și condamnare, prin urmare, nu era deloc dispusă să atenueze lovitura pe care-o pregătea.

– Fosta ta soție a încercat să se sinucidă – după ce ai plecat de la ea. M-am gândit că ar trebui să afli lucrul acesta.

– Irene? Tonul lui trăda deopotrivă neîncredere și groază.

– Îmi amintesc că ai spus că îi poate împinge pe alții la sinucidere, dar ea nu ar face niciodată acest gest.

Gina era conștientă că nu-și putea stăpâni furia.

Nu putea fi tolerantă, atâta timp cât propria ei durere era atât de cumplită.

După primul moment de șoc, reacția lui o uimi.

– Așadar, știi.

– Asta te îngrijorează acum?

Adrian îi făcu semn să ia loc, în timp ce el însuși rămase în picioare, cu chipul întunecat de tristețe.

– Din moment ce m-ai judecat fără a fi în deplină cunoștință de cauză, măcar soune-mi ce s-a întâmplat.

Gina îi povesti detaliile, redobândindu-și calmul pe măsură ce discuția se muta pe plan profesional.

– Acum, poate că îmi dai dreptate în ceea ce privește diagnosticul pe care l-am pus inițial, încheie ea pe un ton trist.

– Cred că mi-a fost întotdeauna teamă că s-ar putea să ai dreptate. În orice caz, asta nu e nici pe departe întreaga poveste.

– Voi afla vreodată întreaga poveste?

– Intenționam să ți-o spun atunci, în prima seară.

– Dar n-ai făcut-o.

– Nu-mi imaginam c-o voi mai revedea pe Irene.

– Și situația s-a schimbat complet când a revenit în viața ta.

– Da, dar vezi tu, Gina ...

– Deocamdată, o văd pe Irene așa cum era cu câteva ore în urmă, știind că totul s-a întâmplat din cauza ta.

– Și altceva, nimic?

– Nimic, răspunse ea, nesigură.

– Și dacă ți-aș fi spus de la început, care-ar fi fost diferența?

– Întrebările ipotetice primesc răspunsuri ipotetice: nu știu. Ceea ce știu, însă, e că urăsc ascunzișurile și înșelăciunea – refuzul tău de a o trata, acuzațiile pe care i le-ai adus, ca apoi s-o vizitezi în secret. Urăsc toate acestea, Adrian – nu moralitatea situației.

Se așează și el, vârându-și mâinile în buzunarele halatului.

– Înțeleg – Dumnezeu mi-e martor. Dar evenimentele s-au precipitat ... răspunderea ...

– Așadar, recunoști că ai o responsabilitate față de ea.

– Fiecare relație implică o anumită responsabilitate.

– Nu-mi place când un bărbat divorțat se comportă ca și cum n-ar fi fost niciodată căsătorit.

– N-am avut niciodată această intenție, insistă el disperat.

– Trebuie să mă-ntorc la Greenways.

– Ascultă-mă, Gina. Trebuie să te fac să înțelegi ...

– Înțeleg că Irene a încercat să se sinucidă din cauza ta. Sunt medicul ei și nu vreau să răspund pentru suferințele pe care ai de gând să i le mai cauzezi. De data aceasta ai scăpat de scandal, dar dacă situația se repetă, nu voi mai avea atât de multă grijă de reputația ta.

– Mă-ntreb ce te-a făcut să ții cont de asta acum.

– Ești partenerul lui Arnold ...

Ar fi timpul să hotărăști ce vrei.

– N-am avut niciodată nici cel mai mic dubiu în această privință.

Se priviră lung, aproape pe punctul de-a ceda dorinței de care erau amândoi conștienți.

– Nici eu, replică ea, luând brusc hotărârea.

– Gina ...

– Mă căsătoresc cu Norman.

Adrian o privi lung, mai întâi uluit, apoi neîncrezător.

– Așadar, nu mai e nimic de spus.

– Te rog s-o vizitezi pe Irene mâine la prima oră. Numeni, în afară de doamna Ford, nu trebuie să știe de acest episod – desigur, nici nașul meu. Și ... nici Norman. Ceea ce faci cu viitorul tău, este treaba ta, dar, în calitate de medic al Irenei, viitorul ei mă privește pe mine. Poate că acum îți vei da seama că are nevoie de amândoi.

– Merg la Greenways chiar acum – te urmez.

– Foarte bine.

– Mulțumesc pentru tot ce-ai făcut, Gina. Îmi pare îngrozitor de rău. Cred că în situația actuală, n-ar avea nici un rost să-ncerc să-ți dau explicații.

– Cred că e adevărat.

Adrian o conduse afară, el însuși suferind la gândul că, fără voia lui, o făcuse pe Gina să treacă prin acea experiență chinuitoare.

La Greenways, Irene încă dormea, iar pulsul și respirația erau normale; din punct de vedere fizic, criza se terminase.

– Nu m-am mișcat de lângă ea, spuse doamna Ford, obosită, cu cearcăne negre sub ochi, dar liniștită.

– Mulțumesc.

– Acum totul e bine, da?

– Da; sunt mulțumită.

Apoi, când doamna Ford tresări, speriată la auzul soneriei, Gina o anunță de venirea lui Adrian și insistă să meargă să se odihnească. Rămasă singură cu Adrian, încercă să deslușească expresia de pe chipul acestuia, dar nu putu să vadă altceva decât neîncredere și resemnare.

Irene se mișcă puțin și șopti numele lui Adrian.

– Rămân eu, spuse acesta, luând-o de mână pe Irene.

– Dar ...

– Insist. Doar sunt și eu medic.

– Dar, oficial, nu ești medicul ei curant.

– Nici oficial, nici neoficial – cu excepția acestei dăți când m-ai rugat să vin.

A doua oară când am venit, nu s-a pus problema unui tratament medical, adăugă el, fără să clipească. Sau ... nu ai încredere în mine că mă pot descurca într-o situație de urgență?

– Nu avem nevoie de complicații, vorbi ea cu blândețe. Prezența mea aici e o garanție, pe când a ta ... eu știu ... poate fi interpretată greșit.

– Nu și în cazul în care tu m-ai chemat.

– Nu te-am chemat din punct de vedere profesional, Adrian. Voi telefona la centrală, apoi voi coborî în living și mă voi odihni pe canapea.

În timp ce vorbea și privea atent trăsăturile Irenei, nu putu să nu remarce, inconștient, cât de bătrână părea aceasta. Desigur, în

situația respectivă, era firesc, dar ... de fapt, era prezența lui Adrian lângă ea care accentua mult această impresie.

Adrian înțelese – în alte circumstanțe, acest caz ar fi implicat efortul comun; acum era vorba de o problemă personală. Din punct de vedere profesional și oficial, Gina deținea controlul.

Aceasta coborî în living și încercă să se odihnească pe canapea; i-ar fi fost imposibil să adoarmă, dar rămase acolo, cu ochii deschiși, între liniștea apăsătoare din casă și vuietul vântului întețit amenințător. Din când în când, urca pe vârfuri și mai arunca o privire în camera Irenei care continua să doarmă, în timp ce Adrian încă îi mai ținea mâna într-a lui, deși stătea acum mai relaxat, cu capul rezemat de perna fotoliului.

La șase și un sfert dimineața, doamna Ford se strecură în living și aduse ceaiul.

– Vă va face bine.

Gina, ușor ametită, își duse mâna la frunte, apoi își aduse aminte că e duminică, așadar nu trebuia să meargă la cabinet; nu avea de făcut decât două sau trei vizite la domiciliu și, mai ales, să nu uite să-i telefoneze lui Norman, pentru a-i lăsa impresia că totul e în regulă.

– Duc eu ceaiul doctorului Rutland, spuse ea. Am rămas amândoi.

Gina urcă în dormitor. Irene încă dormea, iar Adrian, ghemuit pe fotoliu, tras la față și obosit ridică imediat privirea spre ea îndată ce o auzi intrând.

– Trebuie să te găsească aici când se trezește, spuse Gina, plină de înțelegere.

– Astăzi trebuie să fac vizite la domiciliu ... Categoric, Norman nu va tolera să mă înlocuiască din nou.

– Să spunem că ... ai uitat să ceri transferarea apelurilor telefonice la un anumit număr ... Cum, de altfel, ni s-a mai întâmplat ... În orice caz, eu sunt acasă.

Adrian înclină ușor capul, apoi o privi fix, cu nemărginită recunoștință.

– Nu cred să existe pe lume un doctor mai bun și un prieten mai bun decât te-ai dovedit tu în noaptea aceasta.

– Pacienta mea e în viață ... Restul este în mâinile tale, răspunse Gina cu simplitate, pe punctul de-a izbucni în lacrimi.

***

Irene își recăpătă cunoștința: era zăpăcită și doar cu multă greutate își dădu seama unde se afla și-și coordonă gândurile.

– Vroiam să mor ... să mor! strigă ea și-și îndreptă privirile încet spre Adrian.

– Gina ți-a salvat viața.

– N-am pentru ce trăi ... Se opri intrigată de prezența lui acolo, lângă ea. Ce faci aici? Doar nu mă vrei.

Adrian își adună curajul necesar pentru a face față situației. Toate speranțele și planurile sale se năruiseră.

– Nu e adevărat, spuse el, resemnat. Discutăm când te vei simți mai bine. Deocamdată, stai liniștită.

Am s-o rog pe doamna Ford să-ți aducă să bei ceva – preferabil lapte și glucoză.

– De cât timp ești aici?

– Am stat toată noaptea, și eu și Gina.

– De ce amândoi? întrebă ea imediat, suspicioasă.

Adrian îi povesti, privind-o atent: să fi fost geloasă pe Gina?

– Gina a fost totdeauna foarte bună cu mine ... Se va afla despre ce s-a întâmplat?

– Nu știm decât Gina, eu și doamna Ford, care, sunt convins că e de încredere.

– Ah, cred că arăt îngrozitor! spuse ea, brusc îngrozită.

Această remarcă îl liniști pe Adrian, pentru că, din punct de vedere medical, indica întotdeauna revenirea bolnavului la starea de normalitate.

– Te-a interesat situația mea doar când te-ai temut că voi muri și-ți pot crea neplăceri. Ah, Adrian, de ce nu ți-ai dat seama, înainte, cât de mult te iubesc?!

– A fost o prostie din partea mea.

– Trebuie să fac o baie, exclamă ea, sărind de la o idee la alta.

– Sunt aici, în apropiere.

– Ți-e teamă să nu încerc din nou să mă sinucid? Sunt convinsă că, oricum, tabletele au fost aruncate. Așadar, Gina m-a salvat ... N-ai crezut niciodată că sunt, sau că am fost bolnavă, rosti ea cu tristețe. Am trecut printr-un adevărat iad ... Nu mai puteam trăi așa. De ce oamenii nu cred că e ceva grav decât când acel ceva se numește cancer, de exemplu?! Și durerea sufletească poate provoca o durere fizică îngrozitoare.

– Acum, totul a trecut, Irene. Du-te și fă baie. Sunt aici, te-aștept.

– Toată ziua?

Era deja ora trei după-amiaza.

– Da.

– Gina știe despre ... relația noastră? întrebă ea brusc, îngrijorată.

– Da.

– Ce– a spus?

– Mai nimic; era îngrijorată doar de starea ta.

Cu ochii plini de lacrimi, Irene se ridică din pat și i se aruncă în brațe.

– Ajută-mă, șopti ea, ajută-mă, spune-mi că ne vom recăsători. Nimic altceva nu contează pentru mine. Nu mă face să fiu din nou nefericită ... te rog. Data viitoare, nici măcar Gina nu va mai putea să mă readucă la viață. Ah, Adrian! Am fost niște proști!

Adrian o ținea în brațe, dar parcă simțurile îi erau amorțite. N-avea rost să-i reproșeze amenințările cu sinuciderea care frizau, de fapt, șantajul moral – era încă prea instabilă psihic pentru a accepta realitatea.

Când Gina veni să vadă cum se mai simte, după ce îi telefonase, în prealabil, Irene se ridicase din pat și o aștepta.

– Gina! strigă ea veselă, imediat ce-o văzu. Ne vom recăsători după divorțul meu! Adrian a spus că știi despre noi.

Urmă o secundă de tăcere, când Gina își simți fiecare nerv întins la maximum, în timp ce inima îi bătea cu putere într-un pustiu dureros. De fapt, ea îi spusese lui Adrian ce trebuie să facă,

dar șocul confruntării cu realitatea era atât de mare, încât până și formulele convenționale pentru astfel de situații îi deveniseră imposibil de rostit. Simțea o durere adâncă, iar emoția sfida orice încercare de stăpânire de sine. Reuși însă să se arate prudentă și plină de tact, amintindu-și de rugămintea lui Steven Morrison de a nu-l da de gol.

– Chiar tu mi-ai spus, deși cam incoerent.

Senzația Ginei era că asista la un spectacol de marionete. Cu un zâmbet fals, parcă pictat pe fața lui, Adrian o lăsă pe Irene să vorbească în stilul ei exaltat și uneori copilăresc.

– Și-acum, spuse Gina, va trebui să faci exact ce ți se spune. Doar nu-ți închipui că, după ce ne-ai speriat atât de tare, poți să scapi nepedepsită.

– Concret ...

– Va trebui să mănânci bine, să te odihnești și să stai în casă câteva zile, până te refaci complet.

– Nimic mai simplu. Acum, are cine să aibă grijă de mine.

Pentru Adrian, era incredibil cum Irene se detașase de tot ce fusese spus între ei doar cu o zi înainte. Parcă nici n-ar fi insistat vreodată asupra faptului că recăsătoria lor ar fi fost fatală, că nu puteau să reînvie timpul trecut, că autoamăgirea era cel mai mare dușman – sau, cel puțin, parcă nici nu l-ar fi auzit. Degeaba îi spusese clar părerea lui că, dacă amintirile păreau învăluite în vrajă, asta era doar pentru că subiectivismul lor încerca să le scoată din mediocritate. Propriile lui cuvinte îi răsunau în urechi: "Sigur, putem să ne recăsătorim și să distrugem fericirea lui Steven. Tu însăți recunoști cât de mult te iubește. În aceste

condiții, aș deveni probabil soțul ideal: tolerant, gata să-ți satisfac toate dorințele și să-ți ofer "totul" cum se spune, ca să-mi câștig dreptul de a face ce vreau. În cele din urmă, aș deveni un soț infidel."

De asemenea, își amintea cuvânt cu cuvânt răspunsul ei: "Soții infideli sunt cei mai atenți și mai curtenitori, pentru a compensa sentimentul de vinovăție că fac tot posibilul să petreacă timp cât mai puțin în compania soțiilor lor plicticoase – asta vrei să spui?"

Se simțea copleșit de adevărul îngrozitor că procedase greșit în decursul acestor trei luni, nu din lașitate ci din milă și din cauza unui sentiment de responsabilitate de care nu putea scăpa. Intenționase să-i spună totul Ginei la început, dar știa că momentul prielnic nu apare de două ori și că ocazia ratată atrăgea după sine numai greșeli. Era ca și cum s-ar fi prezentat cu o zi mai târziu la un examen pe care altfel l-ar fi trecut cu brio. Fericirea lui depindea de un singur cuvânt: dacă. O privea pe Gina cu dragoste, torturat de regrete și remușcări pe care nimic nu le putea atenua. Iar faptul că aceasta avea să se mărite cu Norman, îi dăduse o lovitură nemiloasă, din care îi era cu neputință să-și revină. Parcă și aversiunea sa față de Irene se tocise, lăsând locul unei resemnări indiferente.

– Nu-mi voi schimba medicul niciodată, declară Irene, patetic. Vreau să ai grijă întotdeauna de mine, Gina.

– N-ar mai trebui să ai, de-acum încolo, nevoie de doctor.

– Voi avea întotdeauna nevoie de tine, ca prietenă – cea care mi-a salvat viața și mi-a redat ziua de azi. Îmi pare rău c-am dat dovadă de lașitate ... și că v-am dat bătaie de cap ... Vă rog, să nu

se afle la Manor Lodge. Susan s-ar supăra ... și apoi, m-aș simți ținută sub observație. Nici nu pot explica bine.

– Nu va afla nimeni, promise Gina, apoi, adresându-se lui Adrian: Aș dori să discut ceva doar cu Irene, te rog.

– Desigur.

– Mă bucur să fiu singură cu tine câteva minute, ca să-ți mulțumesc și ...

– Irene, seconalul ... nu ți l-am prescris eu.

– Le aveam dinainte de-a veni aici, dar nu mai am – nu te mint, Gina.

– Vroiai să-mi spui ceva ...

– Da, dar acum situația s-a schimbat ... Adică, între mine și Adrian ... acum știu că încă mă mai iubește și vrea să ne recăsătorim. Mă-ndoiesc că voi mai avea nevoie vreodată în viață de vreo pastilă de dormit, adăugă ea, și râsul ei răsună în încăpere. Am fost amândoi niște proști, dar, poate că așa e dragostea.

– Probabil.

– Bietul Steven ... A fost minunat ... Gina, vrei te rog să iei legătura cu el în numele meu? Spune-i că s-a rezolvat și-i mulțumesc.

– Dacă-mi dai adresa, spuse Gina prudentă, deși o știa.

– Să nu-i spui nimic despre ce s-a întâmplat ...

– Sunt medicul tău, Irene, nu gazetar la un ziar de scandal. Dar acum, că tu și Adrian aveți o înțelegere în privința viitorului, nu uita că și el e medic și bârfa pe seama lui nu l-ar ajuta deloc în carieră.

– Din moment ce sunt sigură de el, nici eu nu vreau să rișt. Am fost amândoi nesăbuiți înainte ... în definitiv nu suntem ca doi oameni care abia s-au cunoscut, accentuă ea în mod semnificativ.

Am trăit efectiv împreună cu Steven atât de puțin, încât am senzația că acest scurt episod nici n-a existat și că, de fapt, n-am încetat nici o clipă de a trăi alături de Adrian. Nu fi îngrijorată, Gina. Vom fi discreți până se dermină divorțul, iar în privința acestuia, nu va atrage atenția în nici un fel, neavând nimic spectaculos.

– Totuși, nu vei liberă începând de mâine și, chiar după pronunțarea divorțului, vor mai fi încă trei luni până la hotărârea definitivă.

– Uiți că știu câte ceva despre divorțuri ...

Gina se îmbujoră ușor; în clipa aceea, uitase cu desăvârșire trecutul.

– Asta este o altă poveste lungă, spuse Irene misterios. Ce pot să-ți spun, însă, este că i-am îngăduit lui Adrian să divorțeze de mine.

Aluzia era clară, că Adrian fusese cel vinovat. Ce nebunie să-ți închipui că acela pe care-l iubești nu are nici o vină!

– Nu eram curioasă, Irene, pur și simplu ...

– Vroiai să-l protejezi pe Adrian. E firesc, din moment ce lucrați împreună și, nu peste mult timp, veți fi asociați în cadrul clinicii. Îți promit că nu ne vom duce la nici un hotel împreună. Râsul ei răsună din nou, vesel. De fapt, nici nu e necesar, din moment ce amândoi locuim singuri.

În timp ce Irene privea în jurul ei, satisfăcută, Gina își aminti ce-i spusese Steven Morrison, și anume cum Irene venise la Tenterden ca să-l recâștige pe Adrian.

Acum, reușise. Fără să vrea, Gina, se-ntrebă dacă nu cumva încercarea de sinucidere fusese un gest bine calculat, cu un scop precis.

Capitolul 8

Când Gina începu consultațiile alături de Adrian, luni dimineață, avea încă o ciudată senzație de irealitate, ca și cum totul s-ar fi întâmplat într-un vis. Când, în sfârșit, terminară de rezolvat toată lista lungă de cazuri programate, plus urgențele neprevăzute, se așezară să bea o cafea, înainte de a-și continua programul de vizite, separat.

– Pot să-l felicit pe Norman, sau vrei să mai păstrezi secretul câtva timp?

– Doar până îi anunțăm pe Arnold și pe Susan.

– Atunci, îmi spui tu când.

În mintea Ginei încă mai răsuna exclamația de încântare a lui Norman când îi telefonase să-i spună că răspunsul ei e "da".

– Gina ...

Inflexiunea vocii lui reușise să readucă magia clipei dinaintea sărutului din seara de Crăciun – acel moment unic în viața ei, atât de plin de pasiune și de dorință – un moment de împlinire totală.

– Da ...

– Acum, când viitorul nostru este deja stabilit, crezi că ne-am putea înțelege mai bine, că am putea lucra în armonie, că am putea fi ... prieteni?

– N-aveam impresia că suntem dușmani ...

– De multe ori suntem pe punctul de a ne contrazice – poate că e o chestiune de temperament.

– Mai ales că e dificil pentru oricine s-ajungă să te cunoască.

– Evenimentele recente nu prea erau de natură să invite la confidențe. Acum, însă, cunoști relația mea cu Irene. Amândoi trebuie să-ți mulțumim pentru continuitatea acesteia.

Adrian ura fiecare cuvânt rostit, dar nu se putea gândi la altele.

– Nu crezi c-ar fi corect să-i spui lui Arnold adevărul, astfel încât să nu mai existe această stare de tensiune și de suspiciune. Atitudinea ta este ieșită din comun.

– Există vreun tipar de comportament individual? Mai întâi de toate, n-am avut nici cea mai vagă idee cine era Irene Morrison: Irene e un nume destul de comun, iar numele Morrison nu-mi spunea nimic.

– Nu caut explicații. Vroiam doar să știu ce intenții ai față de nașul meu. Nu-mi place să-i ascund informații pe care are dreptul să le cunoască – e o chestiune de loialitate. Arnold nu este tipul de om care să scormonească trecutul cuiva și poți avea încredere în el ca să-i spui planurile tale de viitor, astfel încât vizitele tale la Greenways să nu pară suspecte. În definitiv, încă există un soț.

Adrian își coborî privirea, având clar senzația că ușa celulei lui de închisoare n-a fost numai închisă, ci și tencuită.

– Ai dreptate, se arătă el de acord. Crede-mă, nu-ți poți da seama ce-a însemnat să te ocupi tu de cazul Irenei.

– Sunt loială acestei clinici.

– Vrei să spui că eu nu sunt?

Cuvintele lui sunau trist, nu provocator.

Vreau să spun că ai putea da foarte ușor o impresie greșită. Irene este în relații de amiciție cu Arnold și cu Susan.

– Trebuie să fie de acord și ea să ...

– Irene abia așteaptă ca relația voastră să fie cunoscută.

– În cazul acesta voi face așa ... Dar, continuă el, pe un ton total diferit, tot nu mi-ai dat un răspuns în legătură cu relația noastră.

– Nu cred că poate fi numită "relația noastră", răspunse Gina cu blândețe. Putem avea o relație de amiciție în cadrul serviciului – asta e de la sine înțeles.

Sunt sigură că, într-o bună zi, tu, Irene, Norman și cu mine ne vom înțelege perfect toți patru ... Ca să nu mai spun nimic de Arnold și de Susan.

– Un răspuns logic, neutru și totuși ambiguu.

– Probabil pentru că întrebarea a fost ambiguă.

În timp ce vorbea, în minte îi reveneau cuvintele lui:"Nu vreau să te pierd. Mai lasă-mă încă puțin". Până și acum, se gândi ea furioasă, vroia să profite de tot.

– Așadar, armistițiu ...?

– Perfect, spuse ea cu un zâmbet abia schițat, oftând fără să-și dea seama. Câteodată, cuvintele sunt inutile. Și-acum, e timpul să începem vizitele.

Adrian încuviință cu un gest al capului și-și termină cafeaua dintr-o înghițitură.

– Voi discuta cu Irene diseară și vom organiza ceva acasă ...

– O petrecere de ... reunificare? Nu cunosc terminologia pentru cuplurile divorțate care vor să se recăsătorească. În mod normal, s-ar numi logodnă.

– Ești cinică.

– Mă gândeam la Steven Morrison.

Adrian nu putu spune nimic în apărarea lui și nici nu putea repeta ce-i spusese Irenei referitor la Steven.

– Nu l-am neglijat, m-am gândit și eu la el.

– Cred și eu ...

– Vezi?! Întotdeauna mă suspectezi, ca și când n-ai avea încredere în corectitudinea mea.

– Te rog să mă scuzi.

În clipa aceea, Adrian nu și-ar fi dorit decât s-o strângă în brațe și să-i spună cât de mult o iubește, dar nu-i rămânea altceva de făcut decât să se resemneze cu gândul că era deja logodită cu Norman și nici el nu putea schimba cu nimic viitorul.

– Vreau să mai știi un singur lucru: nu ți-am spus niciodată nimic nesincer. Încrederea ta înseamnă foarte mult, Gina.

– În aceeași măsură este valabilă și reciproca.

Era două și jumătate în după-amiaza aceleași zile când Gina îi telefonă lui Steven Morrison pentru a-i transmite mesajul Irenei.

– Așadar, a câștigat, așa cum mă temeam că se va întâmpla, spuse el trist. Mă-ntreb, de ce toate astea? Acordul meu în privința divorțului nu-i asigură în mod automat fericirea.

– Dar erați foarte sigur că se vor recăsători.

– Așa este. Dar, de multe ori, metodele sunt tot atât de importante ca rezultatele. În sfârșit, procedura legală nu va dura mult și divorțul nu va ocupa, în nici un caz, prima pagină a ziarelor.

Gina se gândi pentru prima dată că recăsătoria lui Adrian ar putea fi subiect de publicitate, deoarece medicii erau întotdeauna în vizorul presei.

– Sigur, aș putea să-mi retrag consimțământul, continuă el.

– Și să prelungești nefericirea.

– Aveți dreptate!

Până la urmă, Irene tot ar obține ce vrea.

– Vreți să-i transmit vreun mesaj?

– Doar că o felicit. Știe cum să procedeze.

Gina închise telefonul, copleșită brusc de deznădejde. O îngrozea gândul că trebuia să meargă la părinții lui Norman chiar în seara aceea și să se comporte ca o logodnică fericită.

Tocmai atunci intră Norman.

– M-am grăbit cât am putut, spuse el îmbrățișând-o tandru, atât de fericit, încât nici lui nu-i venea să creadă că are așa un noroc. Ce-ar fi să le spunem vestea lui Arnold și Susanei înainte de a pleca?

– De acord. Dar ... ce-or să spună părinții tăi – mă văd pentru prima dată și anunțăm că vrem să ne căsătorim.

Norman se amuză de ideea ei și-i reaminti că mama lui ar fi foarte dezamăgită dacă ea, Gina, nu i-ar fi prezentată în calitate de viitoare noră.

– Dar părinții tăi? Întrebând-o, expresia lui deveni mai gravă. Poate că am neglijat acest aspect, dar nu mă așteptam să mă faci fericit atât de repede.

– Cu siguranță, tata nici nu s-ar fi așteptat să-i ceri permisiunea de-a te căsători cu mine, glumi Gina. Și el și mama vor fi încântați. Știi, Norman ... nu suntem foarte apropiați; vor fi fericiți pentru mine, dar mult mai preocupați și îngrijorați de efortul de a organiza o petrecere, în caz că am vrea așa ceva.

– Și noi vrem? întrebă el învăluind-o într-o privire plină de ardoare.

– Nu cred ... și nici o nuntă cu fast – asta, cel puțin, ar înnebuni-o pe mama, chiar dacă s-ar apela numai la un serviciu de catering ... Cred că ai dreptul să știi tot ce-i mai rău încă de la început.

– Vom face atunci așa cum vrem noi, fără să supărăm pe nimeni. Părinții mei nu vor decât să fim noi mulțumiți. Gina ... când ...?

– Asta e o întrebare importantă ... reuși ea să spună în glumă.

– Nu mai avem ce aștepta și, de altfel, eu am propus deja luna iunie.

Gina își dădu seama că nu poate să-i accepte dragostea și în același timp să se eschiveze de la aranjamentele pe care o astfel de relație le implică – ar fi semănat cu o tentativă de înșelăciune.

– Atunci, rămâne iunie, șopti ea.

Spre mirarea ei, când ea, Norman și Adrian intrară în seara aceea în biroul lui Arnold, Irene era deja acolo. Adrian scoase o exclamație care exprima atât surprindere, cât și teamă. Gina, la

rândul ei, era uluită. Îi spusese Irenei să stea liniștită și să nu se agite un timp, dar aceasta dovedea că are o forță de recuperare ieșită din comun; de fapt, nu era altceva decât puterea absolută pe care Adrian o avea asupra fericirii și stării ei de bine. Dar, din moment ce nimeni nu știa ce se întâmplase cu o zi în urmă, se abținu să facă vreun comentariu asupra prezenței ei acolo, sau să se arate prea îngrijorată de sănătatea ei.

Arnold aruncă spre Gina o privire întrebătoare, simțind-o în stare de alertă. Vizita Irenei nu fusese programată, dar când aceasta le telefonase, sugerând că ar dori să vină să-i vadă, sigur că o invitaseră la cină.

Norman, cu obișnuitul lui stil direct, rupse tăcerea care amenința să devină stânjenitoare, anunțând că el și Gina urmau să se căsătorească.

Arnold se arătă încântat, deși oarecum surprins.

– Nimic mai bun pentru perteneriatul nostru, glumi el, după ce toată lumea îi felicită. Va fi ca o afacere de familie!

– O familie unită! remarcă Adrian cu un entuziasm neașteptat, resentimentul său față de Norman lăsând locul unei acceptări resemnate.

Norman radia de fericire. În clipa aceea, simțea un val de generozitate față de Adrian. Cum de putuse fi gelos pe el?

– De aici, mergem la părinții lui Norman, spuse Gina, așa că acum, după ce toată lumea a aflat, va fi cam dificil pentru Norman să se răzgândească și să se retragă.

– Să nu-ți faci nici cea mai vagă iluzie că m-aș putea răzgândi vreodată, scumpa mea.

Irene atrase deodată, printr-un gest discret, atenția asupra ei.

– Nu vreau să știrbesc nimic din strălucirea acestei surprize, dar pur și simplu simt nevoia să vă împărtășesc secretul meu – secretul nostru, adăugă ea, privind spre Adrian.

– Secretul vostru? repetă Susan, cu o ușoară temere.

– Irene ... vru s-o oprească Adrian.

– Probabil am să vă șochez spunându-vă că, după terminarea divorțului dintre mine și Steven, eu și cu Adrian ne vom căsători.

– Dumnezeule! exclamă Arnold.

– De asemenea, continuă Irene după ce efectul primului șoc oarecum trecuse, Adrian este fostul meu soț ... A fost o prostie din partea noastră să renunțăm la toată acea fericire.

Norman scoase un sunet de surprindere: Adrian și Irene! Așadar, ăsta era răspunsul. E adevărat, nu se așteptase nici o clipă la așa ceva, cu toate că el îi spusese Ginei de vizitele acestuia la Greenways.

Arnold rămase ca de piatră.

– Va trebui să ne dați un răgaz ca să ne obișnuim cu ideea, spuse el privindu-l pe Adrian acuzator. N-ar fi fost mai simplu să ne fi spus de la început?

Inima Ginei bătea cu putere; nu suporta ca Adrian să fie pus în acea situație neplăcută, deși Arnold reacționase așa cum se așteptase ea.

– Categoric, mult mai simplu, răspunse el ferm. Ar fi schimbat, de fapt, întreaga situație. N-am avut intenția să înșel buna credință a nimănui.

– Știai? o întrebă Arnold pe Gina.

– Am aflat în calitate de medic.

– Sugerez să toastăm pentru ei, încercă Norman să detensioneze atmosfera.

– Sigur că da, se grăbi Susan, temându-se de reacția lui Arnold în starea de spirit în care se afla.

– Vă dorim ție și lui Adrian, multă fericire de data aceasta, le ură acesta, liniștit.

– De data aceasta, nu ne vom mai irosi șansa de a fi fericiți, nu-i așa, Adrian?

Adrian mormăi ceva, aproape nearticulat, apoi se adresă lui Arnold:

– În cazul în care crezi că aceasta afectează clinica ...

Arnold nici nu-l mai lăsă să continue; gestul lui arăta că nu era cazul să-și facă griji și, în aceeași măsură, că revenise la buna lui dispoziție.

Gina îl privi o clipă în ochi pe Adrian, apoi își mută privirea, nesuportând să-l mai vadă atât de trist.

Abia mai târziu, în cursul serii, Arnold discută puțin cu Adrian.

– Nu intenționez să mă amestec în treburile tale și nici nu vreau ca problemele tale personale să deterioreze în vreun fel relația noastră. Nu mă-ndoiesc că există un motiv întemeiat care să explice atitudinea ta de până acum, dar e de datoria mea să te rog să iei în considerare posibilele riscuri până când te vei putea recăsători cu Irene. Tu și Irene! Încă mai părea uluit. Doamne! Incredibil!

– Și eu gândesc la fel, spuse Adrian fără să zâmbească.

Arnold se încruntă. La naiba!

Nu știa niciodată ce gândea sau simțea Adrian – nici măcar acum. Și totuși, instinctiv, continua să aibă încredere în el și nu-l putea învinui. Era convins că putea fi ușor judecat greșit și că niciodată nu s-ar fi justificat dând vina pe altcineva.

– Sper, adăugă Arnold, că Irene se va simți mult mai bine de-acum încolo.

Pe măsură ce vorbea, Arnold nu putea să nu-și amintească vehemența cu care Adrian pledase împotriva Irenei.

Adrian își coborî privirea câteva secunde, apoi se uită în ochii lui Arnold cu toată sinceritatea.

– N-am avut nici cea mai vagă idee că doamna Morrison era fosta mea soție, până când Gina nu m-a rugat să merg s-o consult. Îți mulțumesc pentru modul în care ai primit vestea.

– Trebuie să mărturisesc că, la început, n-am primit-o prea bine.

– O declarație onestă. Regret că a trebuit să afli astfel ... Tăcu, stânjenit.

– Viața are ciudățeniile ei. Ca doctori, ne lovim de diferite probleme teoretic, fără însă să credem că am putea fi și noi implicați.

– Da, întotdeauna ne închipuim că unele lucruri nu se întâmplă decât altora.

– Minunată vestea despre Norman și Gina!

Arnold îl privea cu atenție.

– Minunată, într-adevăr. Sunt de serviciu în seara asta, am de făcut vizite la domiciliu.

– Adrian ...

– Da?!

– Să nu mergi niciodată la Greenways ca medic. Nu e o chestiune de moralitate, ci de demnitate. Și nici apelurile telefonice nu trebuie transferate acolo.

– Poți fi absolut sigur de asta.

După ce toți au plecat, Arnold și Susan rămaseră în continuare în salon, în fața șemineului.

– Mă-ntreb dacă Adrian știa de intenția Ginei de-a se căsători cu Norman când s-a decis să se căsătorească din nou cu Irene, spuse Arnold, oarecum tulburat.

– De ce?

– E ceva fals în aranjamentul ăsta dintre Adrian și Irene. Gândește-te ... Mă-ntreb și dacă Gina știa ceva de toată povestea asta când s-a hotărât să se mărite cu Norman. Și decizia ei mi se pare cam neașteptată ...

– Ce naiba vrei să spui? întrebă Susan mirată, deși era o notă de îngrijorare în vocea ei.

– Gina e fina mea și speram să se mărite cu Norman, dar numai dacă asta o face fericită.

– Dragul meu! Pentru că am fost luați prin surprindere, asta nu înseamnă că ...

– Încerci ... să te convingi ... sau să mă convingi ...? Să nu-mi spui că nu te-ai gândit că putea fi Adrian cel ales.

Susan oftă.

– E numai vina mea; doi bărbați neînsurați ... așa cum m-am temut, mormăi el, mai mult pentru sine.

– Mă-ntreb de ce-au divorțat? Ce rol a avut Steven Morrison?

Arnold nu comentă; încerca să-și explice de ce Adrian se implicase din nou în relația cu o femeie față de care avusese, revăzând-o după un timp, o reacție de dispreț. De ce susținea atât de ferm că nu necesită tratament medical? Din precauție? Pentru că-și dădea seama că relația cu ea, sub aspect profesional, putea fi periculoasă în condițiile date? Sau pentru că o cunoștea foarte bine, dincolo de aparențe? Și, în ciuda acestui fapt, ce-l făcea să se reîntoarcă la ea – o atracție carnală căreia nu-i putea rezista?

– Voi afla, spuse Arnold ca răspuns la întrebarea Susanei. Nu voi lăsa ca fericirea finei mele să fie umbrită de ceva; vreau să știu exact ce se petrece.

– Bine, Arnold, dar ea se mărită cu Norman!

– Foarte bine ... Numai că nu vreau s-o văd căsătorindu-se cu cel cu care nu trebuie, doar pentru că bărbatul potrivit este victima fostei soții.

– Victima?! Dragul meu, nu crezi că exagerezi doar pentru că este vorba despre Gina?

– Adrian nu știa că Irene intenționa să facă acel anunț în seara aceasta. Mi s-a părut ciudat că avea nevoie de o asistență pentru a-și revendica dreptul ...

– De fapt, tu ai spus un lucru înțelept ... începu Susan, temându-se ca nu cumva Arnold să declanșeze vreo criză.

– Ce anume?

– Că, în cele din urmă, fiecare face exact ce vrea și că nu e bine nici să intervii, nici să sfătuiești.

– La naiba! Ai întotdeauna dreptate.

– Nu fac decât să repet ce-ai spus tu.

Capitolul 9

După o lună, într-o seară, Irene veni pe neașteptate acasă la Adrian. Rămase în pragul ușii, privind provocator, ca și cum știa cu siguranță că va obține ce va dori.

– Te-am avertizat să nu vii aici, spuse Adrian, fără a o saluta. Și, de altfel, știi bine că sunt de serviciu pentru vizite la domiciliu.

– Nu înseamnă neapărat că vei fi sunat. Pot să intru?

– Pentru câteva minute, cedă el după câteva clipe de ezitare.

Imediat, Irene își scoase haina de blană de nurcă și se instală pe canapea, făcându-i și lui semn să se așeze lângă ea.

– Ne vedem atât de puțin, protestă ea, trecând brusc de la suspiciune la rugăminte patetică, văzând că el continuă să rămână în picioare.

– Ne vedem atât cât e înțelept.

– Ți-e teamă?

– Ce vrei să spui?

O privi întrebător, neștiind la ce să se aștepte, amintirea tentativei ei de sinucidere fiindu-i încă proaspătă în minte.

– De bârfă.

– Ah ...

– La ce te gândeai? Știi că nu voi mai face lucrul acela ... Am promis. Acum, am tot ce-mi doresc.

– Exceptând faptul că nu petrecem mult timp împreună.

– Am putea, dacă te-ai organiza mai bine. E așa o pierdere și e păcat! Cui folosește?

– Am o datorie față de partenerii mei de lucru.

– Și chiar îți închipui că oamenii nu bârfesc?

– Contribui și tu la răspândirea zvonurilor?

– Adrian!

– Scuză-mă. Dar știi condițiile.

– Am putea să facem dragoste fără să știe nimeni. Uite, și-acum ... sunt aici și am irosit deja atâtea clipe prețioase.

– Nu am nici cea mai mică intenție de a-ți deveni amant, Irene; am spus asta clar de la bun început. Când vei fi liberă, ne vom recăsători.

– Dacă m-ai iubi, n-ai putea continua așa. Mă iubești, nu-i așa? întrebă ea cu teamă.

– Nu te voi iubi dacă-mi îngreunezi situația, evită el o minciună directă. Pot spune chiar că tu nu mă iubești dacă nu poți înțelege poziția mea.

– Dar nimeni nu va ști.

– E suficient să știu eu. Divorțul tău se pronunță pentru că tu și Steven trăiți separat de doi ani. Dacă am deveni amanți, Steven

ar avea dreptul să mă dea în judecată. Nu uita că a fost foarte corect față de tine.

– Totuși ...

– Totuși, vrei să fie cum spui tu.

– Ești rău că-mi reamintești ...

Tăcu, privind undeva în gol.

– Atunci, să abandonăm acest subiect.

Tocmai atunci sună telefonul.

– Oh, iar un pacient, bombăni Irene nemulțumită, dar, spre surprinderea ei, îl auzi spunând:

– Gina!

Deodată, se neliniști; ce motiv avea Gina să-l sune?

La celălalt capăt al firului , Gina se învinuia de-a fi folosit un pretext pentru a auzi vocea lui Adrian. Dar dorința fusese atât de mare, încât nu mai rezistase.

– Norman operează un caz de apendicită.

– Despre cine e vorba?

Vorbind, Adrian făcu câțiva pași, astfel încât să fie cu spatele la Irene.

– Doamna Gale.

– Pacienta lui Arnold.

– Sărut-o pe Gina din partea mea, spuse Irene cu voce tare, venind repede lângă Adrian.

– Scuză-mă că te-am deranjat, spuse Gina, auzind-o, dar m-am gândit că e mai bine să știi și tu. Noapte bună. Sărut-o pe Irene și din partea mea.

– Nu era necesar să ne întrerupi, spuse Adrian închizând telefonul.

– Tot așa cum nu era necesar nici să te sune. Obișnuiește să-ți telefoneze acasă?

– Nu este vorba de obișnuință, dar sunt probleme profesionale care trebuie discutate.

– Și în cazul de față despre ce-a fost vorba?

– În locul tău n-aș învinui-o pe Gina.

Din nou, o bănuială se strecură în sufletul ei. Să fie Gina îndrăgostită de Adrian? Sau ... el de ea? Gândul acesta o îmbolnăvea și-i tot venea în minte, chinuitor, de când îi văzuse de Crăciun. Apoi, își spuse că nu avea rost să se mai tortureze, pentru că Gina avea să se mărite cu Norman.

– Scuză-mă, spuse ea pe un ton de regret.

– Acum, Irene, te rog, pleacă.

– Mai întâi cântă-mi ceva la pian.

– Nu.

Tonul lui era mai blând, dar la fel de hotărât, neputând suporta ideea de a cânta la pian până nu era singur.

– Bine ... Am venit pe jos. E o noapte minunată, adăugă ea, văzându-i expresia surprinsă.

Adrian ascultă atent șuieratul vântului, apoi, dând perdeaua la o parte, privi confirmarea: era viscol.

– Ar trebui să vorbești la timpul trecut despre noaptea minunată.

– De ce?

Irene se apropie și privi și ea pe fereastră. De fapt, auzise la buletinul meteorologic avertismentul referitor la înrăutățirea vremii.

– Nu poți merge pe jos îmbrăcată și încălțată așa ...

– Dar pot rămâne aici, șopti ea cuprinzându-l în brațe și lipindu-și buzele de ale lui. Nu fi atât de crud, Adrian ... Am nevoie de tine și ...

– Nu, se opuse el ferm, aproape violent, eliberându-se din strânsoarea ei. Te duc eu cu mașina.

Împotriva voinței ei, Irene se-mbrăcă și-l urmă. Totul mersese prost în seara aceea și se simțea îngrozitor de deprimată.

– Nu te-ai schimbat deloc, spuse ea iritată.

– Nici tu.

– Cel puțin știm la ce să ne așteptăm.

– Mă-ntreb ...

Ajunși la Greenways, Irene mai făcu o ultimă tentativă.

– Continuând așa, n-am să mă simt mai bine ... Te rog, intră ... Doar puțin.

– Nu în seara aceasta, Irene. Ne vedem miercuri la Manor Lodge, când luăm cina cu Arnold și cu Susan.

– Nu uita că azi e abia luni.

– Te sun mâine.

– La ce oră? Să știu, să fiu acasă.

– Nu te sfătuiesc să ieși pe o astfel de vreme; doar nu vrei să răcești.

Adrian așteptă s-o vadă intrând în casă, apoi se-ntoarse la mașină, cu un sentiment de ușurare. Fiecare clipă petrecută cu ea devenea un fel de război al nervilor și nici măcar nu-ncerca să-și facă vreo iluzie că lucrurile se vor schimba după căsătorie, deși cel puțin, atunci nu se vor mai contrazice în legătură cu natura relațiilor lor.

Cu o săptămână mai târziu, la sfârșitul lunii februarie, Gina îl rugă pe Adrian să vină în cabinetul ei să discute puțin.

– S-a întâmplat ceva?

– Irene iar nu se simte bine.

– Dar părea ...

– Spune ...

Gina încerca din răsputeri să dea acelei discuții un aer strict profesional.

– Nu pot să-mi petrec tot timpul cu ea, izbucni Adrian. deznădăjduit. Am încercat s-o fac să înțeleagă.

– Asta e tot? Mă interesează sănătatea pacientei mele, nu reacțiile tale personale.

De fiecare dată când era singură cu el, starea de tensiune era tot mai mare și simțea cum dragostea ei pentru el devine din ce în ce mai intensă. Îl privea acum stând rezemat de bibliotecă și-și dorea din tot sufletul să-l atingă, să-i spună cât de chinuitor era să trebuiască să-și facă planuri pentru un viitor pentru care nu simțea nici o bucurie – planuri de căsătorie, pentru cumpărarea casei, pentru luna de miere ... Deznădejdea o rodea ca o boală.

– Nu pot face mai mult pentru Irene, spuse el, cu greutate; doar să mă căsătoresc cu ea când va fi liberă.

– Ce-nseamnă asta?

– Exact ceea ce am spus. O privi lung, ca și cum ar fi vrut să pătrundă în adâncul sufletului ei. Nu pot să cred că nu-ți dai seama de ceea ce simt. Nu pot da mai mult decât minciuni, adăugă el pe un ton disperat.

– Dar ...

– Gina, nu mă face să nu mă pot controla.

Gina repetă ca un ecou cuvintele lui, ca în transă, apoi ochii i se umplură de lacrimi.

– Nu plânge, iubito ...

Cuvintele păreau smulse din suflet.

– Nu, te rog ... reuși ea să spună, acoperindu-și obrajii cu mâinile, când văzu că se apropie de ea.

– Te rog să mă scuzi. Sunt momente când obosești să tot mergi pe frânghie ... Nu mai contează ... Voi trece pe la Irene diseară – voi face ce pot.

– Adrian ...

– Fii liniștită; nu-ți mai face griji.

Norman intră în cabinet tocmai când Adrian ieșea.

– Ce supărat părea! comentă el.

– Irene nu se simte prea bine, reuși Gina să spună, încercând să revină la normal.

– Of! Se pare că nu e nici o speranță să cumpăr casa aceea... Gina? Te simți bine? Ai răcit? întrebă el îngrijorat, privind-o cu atenție.

– Puțin. Nu face figura asta gravă – voi supraviețui, râse Gina, străduindu-se să-și desprindă gândurile de cuvântul rostit de Adrian – "iubito" ...

Ce spuneai despre casă?

– Nu o putem obține. Proprietarul nu mai vrea nici s-o vândă, nici să plece în străinătate. Așa sunt toți – nu prețuiesc ce au decât când alții vor respectivul lucru.

– Până la urmă, e casa lui!

– Știu, n-am dreptate, dar mi-o doream atât de mult ... Ei, până la urmă, poate că e mai bine așa.

– Vor mai fi și alte ocazii.

– Cred că da ... Ești sigură că te simți bine?

– Perfect. Mă îngrijorează puțin Irene.

– Înțeleg ... Ce spui, luăm cina la "The Lantern"?

Prima dată la acel restaurant cu Adrian ... lumina lumânărilor și-apoi, toată vraja risipită ...

– Da ... E bine pe la opt?

– Pe la opt, repetă el, privind-o cu atenție. Te iau de acasă.

Gina încuviință din cap, cu gândul departe.

Sună telefonul și răspunse imediat, revenind la realitate.

– Gina ...? Poți să vii, te rog? Cred că am temperatură.

Era Irene.

– Ajung în jurul orei cinci.

"Sunt momente când obosești să mai mergi pe frânghie".

– Doamnă, a venit domnul Morrison, anunță menajera. Dorește să vă vadă.

– Invită-l înăuntru! spuse Irene, bravând, revenindu-și după ce câteva clipe păru alarmată.

Stiven Morrison intră cu o figură hotărâtă – hotărâre spulberată imediat de valul de iubire pentru acea femeie care se ridică să-l întâmpine, plină de grație.

– Steve! Ce-i cu tine aici?

Întrebarea ei directă îl făcu să-și dea seama că, mai presus de orice altceva, era acolo pentru că dorea s-o vadă.

– Aș dori să punem la punct câteva aspecte.

– De exemplu? Dar, să bem ceva mai întâi. Servește-te tu și pune-mi și mie un coniac.

Irene îl privea atentă, precaută, fără să-și poată explica prezența lui acolo, conștientă însă că miza era mult prea mare pentru a face vreun pas greșit.

– Și acum ... să discutăm ...

– Ce-ai spune dacă n-aș mai fi de acord cu divorțul?

– Să nu mai fii de acord ... repetă ea, cuprinsă de panică. Bine, dar n-ai putea face așa ceva!

Steven căpătă curaj; făcuse primul pas. Acum putea s-o privească, să-i vorbească, menținându-și poziția privilegiată.

– Situația se poate schimba. Mă fascinează modul în care întotdeauna obții ce vrei. Eram sigur că-l vei redobândi pe Rutland, și cu toate acestea, mărturisesc c-am rămas uluit. – Și deodată, ca și cum s-ar fi rupt un zăgaz și-ar fi fost copleșit de-un vârtej de trăiri, întrebă, sugrumat de emoție: Faceți dragoste, Irene?

– Ți-aș fi spus dacă ar fi fost așa. minți ea fără mustrări de conștiință după ce rămase câteva clipe mirată. Dar, de ce întrebi? În definitiv, și dacă ar fi fost așa, noi nu mai suntem împreună de peste doi ani.

– Dar aș avea satisfacția de a-l da în judecată, ceea ce i-ar aduce destule neplăceri.

– N-am făcut dragoste cu Adrian și nici nu voi face până la terminarea divorțului.

– Te cred. Se simțea puțin mai bine, pentru că, în ultimul timp, gelozia îl chinuise îngrozitor. Acum, o îngrijorare sinceră luase

locul durerii și furiei. Nu vei fi niciodată fericită așa, Irene, continuă el pe un ton blând. Sunt convins că-l iubești pe Adrian, dar e o dragoste mult prea posesivă, iar tu întotdeauna vrei să-ți impui punctul de vedere. El nu e îndrăgostit de tine, e doar victima ta.

– Cum îndrăznești să spui așa ceva? Îți închipui că s-ar căsători cu mine dacă nu m-ar iubi?! Ideea asta e pur și simplu ridicolă.

Steven o privi trist, conștient că nu se va elibera niciodată de ea. Nu-și făcea nici un fel de iluzii – știa bine că e egoistă, îi cunoștea toate defectele, dar asta nu schimba cu nimic lucrurile. Poate că dădea dovadă de slăbiciune ... Ei bine, era un bărbat slab. Ba mai mult, simțea pentru ea compasiune, convins fiind că nu o aștepta nici o fericire, dimpotrivă.

– Asta îți place ție să crezi. Habar n-am cum ai reușit să pui din nou mâna pe Rutland, dar știu precis că te-ndrepți spre dezastru. Îți vei aduce aminte de cuvintele mele când va fi prea târziu. Tu ai nevoie de stabilitate și siguranță emoțională – ceva ce nu vei găsi niciodată alături de el.

– Presupun că aș găsi așa ceva rămânând cu tine ...

– Da, pentru te cunosc și te înțeleg.

– Te amăgești, Steven.

O privi plin de regret, apoi se ridică, pregătindu-se să plece. Fusese o prostie din partea lui că revenise.

– La revedere, Irene. Nu te voi mai deranja de-acum înainte.

Irene își încleștă pumnii, furioasă. La naiba cu Steven! "Siguranță emoțională" ... de parc-ar fi fost o adolescentă ... Își mai turnă un pahar cu coniac și-l bău dintr-o înghițitură. Nimeni nu-i

va știrbi bucuria victoriei. Absolut nimeni, își jură ea, în pragul isteriei și, pentru a-și recăpăta încrederea, îl sună pe Adrian la Manor Lodge.

– Sunt cu un pacient, îi răspunse acesta. Te sun eu puțin mai târziu.

Irene trânti receptorul în furcă. Doctorii! Întotdeauna cu pacienții lor. Pur și simplu ura acel cuvânt. Chiar, unde aveau să locuiască, ea și Adrian? Cel mai bun lucru ar fi fost să plece din Tenterden. Adrian putea să-și găsească ușor de lucru. Da, asta era – să plece de-acolo. Cu ocazia asta, pleca și de lângă Gina. De ce se tot gândea la ea? De ce se tortura? Nimic nu-i justifica suspiciunea în afara câtorva priviri schimbate în noaptea de Crăciun și a unui sărut sub vâsc. Simțea cum întregul trup îi arde ... Nu ... nu fusese doar un sărut rapid, prietenesc ... Dar Gina era logodită cu Norman – asta era o certitudine. Dacă divorțul s-ar pronunța mai repede! Ura așteptarea, iar atitudinea lui Adrian nu-i ușura cu nimic situația. În relația lor se simțea parcă un gol. Cuvintele lui Steven o obligaseră să admită aspecte pe care până atunci refuzase să le ia în considerare; o cuprinse disperarea, nu-și mai găsea liniștea și echilibrul, se simțea pur și simplu bolnavă. Gina o avertizase că nu trebuie să se agite, sau să se lase pradă imaginației. Gina era întotdeauna atât de bună ... Bună – ce cuvânt prostesc ... Doar era medic, era obligată să aibă o astfel de atitudine. Irene sună clopoțelul și doamna Ford apăru imediat.

– Nu-mi pregăti nimic pentru cină în seara aceasta. Nu mă simt bine.

– Vai, doamnă!

– Poate ies puțin.

– Este îngrozitor de frig și știți că vi s-a recomandat ...

– Nu fi îngrijorată, îmi voi reveni. M-a supărat vizita domnului Morrison. E o prostie, dar uite că m-a afectat.

– Sper că totul va fi bine, nu-i așa?

– Ah, sigur! spuse Irene, străduindu-se să zâmbească.

Ciudat cât de schimbată i se părea doamna Ford după noaptea aceea. Înainte, îi dădea impresia unei persoane austere, pe când acum, o simțea mult mai aproape, plină de grijă ... Ciudat, de asemenea, ce putere exercita o tentativă de sinucidere. Toți se temeau că ar mai putea repeta gestul, deși i se luaseră pastilele acelea. Apoi, dintr-o dată, se simți puternică. Era ridicol să intre în panică doar pentru că Steven vorbise prostește, din gelozie.

– Cina, te rog! În definitiv, mi-e foame! Pregătește, te rog, ceva cu ciuperci. M-am răzgândit, se adresă ea doamnei Ford, uluind-o, trecând de la o extremă la alta cu ușurința cu care ar fi schimbat posturile la programul de televizor. N-o să mă părăsești, nu-i așa? mai întrebă ea, conștientă că uneori era o persoană dificilă.

– Să vă părăsesc, doamnă? În nici un caz.

– Știu că nu-ți e ușor cu mine ... Sunt așa din cauza acestei așteptări pe care o urăsc.

O întrerupse telefonul.

– Scuză-mă că n-am putut vorbi mai devreme, se auzi vocea lui Adrian la capătul celălalt al firului. Te simți bine?

– Sigur că da! Doar nu trebuie neapărat să se întâmple ceva ca să sun! Of, n-am vrut să spun asta, Adrian. Poți trece pe la mine pentru o oră? A fost Steven ... m-a întristat.

– De ce?

– Cu prezicerile lui sumbre ... Mă prevenea că, de fapt, nu mă iubești.

Tăcu, așteptând cu teamă reacția lui.

– Nu trebuie să te lași pradă îngrijorării. Voi trece să bem ceva – am un pacient la care trebuie să merg, foarte aproape de locuința ta.

– Cât se poate de comod! comentă ea cinic.

– Ajung în aproximativ zece minute, încheie Adrian, ignorând remarca ei.

Irene își schimbă repede rochia. Deși inima îi bătea cu putere și mâinile îi tremurau, era hotărâtă să nu lase nimic să transpară din zbuciumul ei, din teama care o cuprinsese, pentru ca, până la urmă instabilitatea ei psihică să nu-l îndepărteze. Și-așa se și simțea respinsă. Da, ăsta era cuvântul. De fapt, Adrian nu lăsa niciodată impresia că dorea să facă dragoste cu ea, iar sărutările lui erau pur formale, după ce întotdeauna ea trebuia să aibă inițiativa. Se privi în oglindă: era atrăgătoare, arăta superb – toată lumea spunea asta. Doar privirea îi era umbrită de tristețe. De-ar putea să nu-și mai facă atâtea griji! Distrugea fericirea pe care ar fi putut-o avea tânjind după cea la care, deocamdată, nu putea ajunge.

Auzi mașina lui Adrian. Alergă să-i deschidă ușa, învăluindu-l într-un parfum subtil și senzual.

– Iubitule, rămâi la cină, te rog!

– Mă tem că e imposibil. Mă întâlnesc cu Norman acasă la un pacient, ca să hotărâm dacă trebuie sau nu operat. Sunt așteptat acolo într-o jumătate de oră.

– Niciodată nu vrei să rămâi! Niciodată!

– Fac tot ce pot.

– Și te porți cu mine de parc-aș fi un copil.

– Probabil pentru că, uneori, chiar dai impresia că ești. Ce-a spus Steven?

Irene îi repetă o parte din conversația lor.

– Acum cred că îți dai seama că am dreptate în ceea ce privește relația noastră.

– Dacă divorțurile n-ar dura atât de mult! Ție parcă nici nu-ți pasă!

– Nu e foarte inteligent să-ncerci să lupți împotriva inevitabilului.

– Da, poate că nu e ... Dacă aș avea o meserie ... ca Gina, de exemplu.

– Nu ți-ar plăcea deloc. Niciodată nu te-a interesat medicina.

Era adevărat și Irene nici nu încercă să-l contrazică.

– Acum detest pacienții care te țin departe de mine.

Adrian o privi oftând, fără să spună nimic.

– Când se căsătoresc Norman cu Gina?

– Cred că în iunie.

– Atât de târziu?

– E deja martie.

– Ea va continua să lucreze?

– Sigur că da!

– Ți-ar lipsi, nu-i așa?

– Suntem o echipă bună la Manor Lodge, spuse el cu nervii încordați la maximum, după o clipă de tăcere.

– Și tu ești foarte bun la a da răspunsuri evazive.

– Chiar nu putem să bem acest pahar în liniște?

– Scuză-mă ... nu m-am simțit prea bine de când am avut acel puseu de temperatură. Gina ar fi trebuit să vină să mă vadă astăzi.

– A trebuit să asiste la două nașteri – chiar acum este la cel de-al doilea caz.

– Nu prea vă vedeți, nu-i așa?

– Da, ne vedem foarte puțin. În definitiv, nu suntem invitați la o petrecere. Muncim, acolo.

– Pe când, eu, nu.

– Da. Irene, ce se-ntâmplă? Te legi de fiecare cuvânt pe care-l spun. Așa nu mai putem continua.

Sunetul soneriei îi întrerupse.

Enervată, se îndreptă spre ușă tocmai când doamna Ford o primea pe Gina.

– Credeam că asiști la o naștere ...

– De-acolo vin, dar s-a terminat mai repede decât speram. Deranjez?

– Ai văzut mașina lui Adrian ... Irene se-ntreba dacă nu cumva aranjaseră să se-ntâlnească.

– Da. Pot reveni puțin mai târziu.

– Nu fi ridicolă.

Gina înclină ușor capul spre Adrian.

– A fost grăbit să intre în această lume? întrebă el.

– Foarte grăbit. Irene, te simți mai bine?

– Am nervii întinși la maximum și sunt foarte irascibilă. Adrian s-a săturat de mine.

– Toți suntem uneori irascibili.

– Tu, nu.

– Pentru că mă vezi doar în calitate de medic și medicii nu-și permit acest lux. Din câte știu, se adresă ea lui Adrian de data aceasta, urmează să te-ntâlnești cu Norman. Tocmai l-am văzut la Manor Lodge înainte să plece și spunea că va dura mult.

– Nu cred ... Nu te-ntâlnești cu el după aceea?

– Nu ... Mă duc acasă să mă odihnesc. Ordinul lui!

– Trebuie să plec, spuse Adrian aruncând o privire rapidă întâi spre ceas, apoi spre Irene. Te las pe mâini bune.

– Vii să mă vezi mâine?

– Dacă pot.

– Voi, medicii, nu spuneți niciodată nimic sigur.

– E mai bine să nu spui ceva sigur, decât să încalci o promisiune.

– Poate că da, recunoscu Irene tristă, și-l conduse până la ușă. Degeaba se lipi la pieptul lui – nu primi decât un sărut rapid de rămas-bun.

– Ai grijă de tine. Fac tot posibilul să vin mâine, spuse el înainte de a pleca, redându-i fericirea.

– Această așteptare ne distruge nervii, explică Irene imediat ce reveni în salon, lângă Gina. Cel puțin Adrian suportă foarte greu, adăugă ea, studiind-o cu atenție.

Dar știm că trebuie să fim prudenți ... doar m-ai avertizat, deși ne este foarte greu ... Atracția fizică e foarte puternică ... Întotdeauna a fost, în cazul nostru.

– Să-ți măsor tensiunea.

Nu era deloc necesar, dar Ginei nu-i veni altă idee pentru a pune capăt acelei conversații care-i devenise insuportabilă.

Spre mirarea amândurora, Adrian se-ntoarse la Greenways după aproximativ o jumătate de oră – însoțit de Norman.

– M-am gândit să mergem toți patru la "The Lantern", spuse Norman vesel. Știu, Gina că-ți sugerasem să mergi acasă să te odihnești, dar apoi m-am gândit că n-ai să-ți pregătești nimic de mâncare, și când Adrian mi-a spus că ești aici ... Ei, ce spuneți?

– Minunat! se arătă Irene entuziasmată.

– Îmbracă-te bine, o sfătui, spre surprinderea ei, Norman. E îngrozitor de frig.

După câteva minute, erau toți patru în mașina lui Norman și Gina avea senzația că se-ndreptau spre vârful unui vulcan pe cale să erupă.

Capitolul 10

Irene îl privea pe Norman ca și când nu-i venea să creadă.

– Cum îndrăznești să vii aici și să mă acuzi că-i distrug viața lui Adrian! Ce știi tu despre relația noastră?

– Destul.

– Ce ți s-a spus?

– Este treaba mea.

– Nu numai, din moment ce mă implici și pe mine aducându-mi aceste acuzații.

Era ceva ce o speria în calmul lui. De săptămâna trecută, de când merseseră la "The Lantern", o urmărea o teamă neînțeleasă. Aparent, Norman fusese atunci cât se poate de jovial și de spiritual, o prezență extrem de plăcută, dar privirea îi fusese tot timpul sfredelitoare, ca și cum încerca să găsească un indiciu dincolo de aparențe. Irene pur și simplu se temea de privirea aceea și de întrebările lui îndreptate abil spre diferite fațete

ascunse ale unui adevăr pe care părea hotărât să-l afle, totul însă cu subtilitate și rafinament.

– Și, din moment ce o ai pe Gina, de ce te preocupă atât de mult viața mea și a lui Adrian?

– Aici te înșeli. N-o am pe Gina mai mult decât îl ai tu pe Adrian. Nici inelul de logodnă și nici verigheta nu garantează că ești legat de o anumită persoană. Adrian și Gina se iubesc – de fapt, întotdeauna s-au iubit.

Urmă o tăcere apăsătoare; adevărul brutal din propriile cuvinte îl durea tot atât de mult ca și pe Irene.

– Îmi pare rău, continuă el încet. Crede-mă, și pentru mine este la fel de chinuitor ca pentru tine. Abia acum ne confruntăm și noi cu drama pe care ei o trăiesc de câteva luni de zile.

– Nu este adevărat! Nu este adevărat! Ce dovadă ai?

– O privire, o inflexiune a vocii, suferința camuflată în atâtea feluri ...

Așadar, instinctul n-o înșelase în privința Ginei, se gândi Irene furioasă. Și-atunci, de ce se logodise cu Norman?

– Și ce-ai de gând să faci? Spui că Gina îl iubește pe Adrian, dar tu ești cel cu care se va căsători. E absurd. Absurd! Nu știu ce te-a făcut să-mi spui toate acestea, dar nu-l amesteca pe Adrian. Nu te pot ajuta cu nimic – e problema ta. De altfel, nici nu mă interesează. Nu faci altceva decât să provoci necazuri.

– Dimpotrivă; încerc să găsesc o ieșire din acest impas, astfel încât să nu fie distruse patru vieți.

– În nici un caz eu n-am să-mi distrug viața. Din punctul meu de vedere, divorțul de Adrian e o chestiune pur formală.

Sunt, așa cum am fost întotdeauna, soția lui.

– Ești liberă să faci cum dorești dacă nu te interesează cât distrugi. Crede-mă însă, că nu vei avea nici o clipă de liniște sau fericire. Fiecare zi îți va fi plină de chinul îndoielii. Numai cei foarte egoiști și înrăiți pot fi fericiți pe seama nefericirii altora. Mi-e milă de tine. Speram să ajungem la o oarecare înțelegere.

– Ce gest nobil de sacrificiu de sine! spuse ea cu dispreț.

– Dimpotrivă – e vorba de autoapărare ... printre altele.

– Nu vreau să te mai ascult! Cu ce drept vii și-mi spui toate acestea, ca să încerci să-mi distrugi încrederea în Adrian?

– Dacă asta este tot ce poți înțelege, înseamnă că-mi pierd timpul.

– Exact. Adrian se va căsători cu mine – cu mine. Nici gând s-o iubească pe Gina. Înseamnă că nu știi nimic dacă poți susține așa ceva.

– Știu suficient de mult! Dar pesemne că există ceva care explică puterea pe care o ai asupra lui Adrian.

– Este adevărat – este puterea dragostei lui pentru mine ... regretul amândurora de a fi divorțat. Poți să mă contrazici?

Norman își recunoscu înfrângerea în fața hotărârii Irenei. În loc de un aliat, era foarte posibil să-și fi făcut un dușman. Gelozia și teama lui dispăruseră în momentul în care acceptase adevărul că Adrian și Gina erau îndrăgostiți unul de celălalt. Găsise salvarea și puterea de a rezista în profunzimea propriilor lui sentimente – în dragostea în numele căreia dorea fericirea Ginei și era hotărât s-o elibereze de ceea ce probabil considera loialitate și îndeplinirea datoriei față de el cu prețul propriului ei sacrificiu.

– Venisem aici, spuse el după o tăcere încordată, sperând că-i putem ajuta și găsi o soluție.

Irene își aminti cuvintele lui Steven și se simți copleșită de o tristețe adâncă. Luptase, făcuse tot felul de intrigi, mințise ca să-l recapete pe Adrian și-acum, fericirea la care avea dreptul îi era amenințată.

– Îmi pare rău, dar nu sunt dispusă să distrug fericirea lui Adrian doar ca să-i fac Ginei pe plac, spuse ea cu răceală. Nu sunt răspunzătoare pentru ceea ce simte ea. Cred că e o nebunie să-ți închipui că nu te iubește. E ridicol!

– Nu crezi nici tu ce spui. Știi bine că am dreptate. Pe mine poți să mă înșeli, dar nu te poți amăgi pe tine însăți, Irene. Nu contează decât ceea ce știm despre noi înșine.

– Nu sunt tipul de om care să fac sacrificii melodramatice. N-ai fost căsătorit și nu poți înțelege legătura atât de puternică prin care cei ce sunt se simt uniți. Adrian și cu mine am fost fericiți și intenționăm să fim iar.

– Nu vei fi niciodată fericită în aceste condiții; distrugerea atrage după sine distrugere. Ți-ai făcut actualul soț nefericit; l-ai făcut pe Adrian nefericit și nici tu nu ești cu adevărat fericită. Te compătimesc.

După plecarea lui Norman, Irene se așeză pe canapea, privind în gol. Spaima cu care trăise în aceste ultime luni o târî din nou într-un hău adânc și negru din care nu întrezărea nici o ieșire. Mai întâi Steven, apoi Norman. La naiba cu amândoi! Îi ura pur și simplu. Steven o vroia înapoi ... Norman, bietul de el, dorea fericirea Ginei mai presus de-a lui. Nu! Nu! Așa ceva nu era genul

ei. Ea câștigase întotdeauna – obținuse tot ce dorise și se debarasase de tot ce nu-i plăcuse. Urzise tot felul de intrigi pentru a-l câștiga pe Adrian și-acum n-avea de gând pentru nimic în lume să-l piardă.

Gina rămase singură în sala de consultații; ultimul pacient plecase, dar mai erau programați încă doi și urma o operație.

Arnold intră pe neașteptate și-ncepu s-o privească atent.

– Ai slăbit ... Susan și cu mine am vrea să rămâi la cină.

– Ca să mă-ndopați, glumi ea.

– Ai putea să spui și așa ... Am vorbit deja cu Norman și a fost de acord, dacă desigur nu ai nimic împotrivă. Vin și Adrian cu Irene.

Perspectiva n-o atrăgea deloc. Experiența de la "The Lantern" îi fusese de-ajuns, dar acum, când erau și Arnold cu Susan prezenți, gata să observe și cel mai mic amănunt, va trebui să fie extrem de precaută. Deja lucrul alături de Adrian îi devenise o tortură: între ei erau întotdeauna amintirile despre care nu îndrăzneau să vorbească și pe care nu puteau să le ignore.

– O petrecere?

– Posibil ... Ceva probleme la lucru?

– Deloc De ce?

– Nu cumva vrei să te retragi din acest parteneriat?

– Nu, dar ... dacă am greșit cumva, sigur că înțeleg ...

– Prostii! Numai nu încerca să mă convingi că ești fericită ... Cred că te cunosc destul de bine, copilă.

– Ah, Arnold, șopti ea, și deși se ura pentru slăbiciunea și vulnerabilitatea sa, ochii i se umplură de lacrimi. Credeam că sunt atât de tare ... dar nu sunt.

Cum poți să știi dacă e bine sau nu ceea ce faci? Cum?!

– Scumpa mea, să-ți faci rău nu e întotdeauna cel mai nobil gest; de multe ori, în viață e mai bine să recurgi la o intervenție chirurgicală decât la analgezice. Dar, desigur, înțeleg ... Și-acum, ai face bine să-ți pudrezi puțin nasul, spuse el, glumind și o sărută pe obraz, după care se îndreptă spre ușă.

– Ești cel mai minunat naș din lume.

– Aș vrea să fiu.

Parcă era reluarea scenei din noaptea de Crăciun când, mai târziu în seara aceleași zile, Arnold și Susan își întâmpinau musafirii. Toți au fost punctuali, ceea ce, după cum remarcase Arnold, "era nemaipomenit la niște doctori".

– Patru medici ... spuse Irene gânditoare. Medicina trebuie să constituie o legătură extrem de puternică, dincolo de orice altceva.

– Un interes comun, completă Arnold servind băuturile și studiind fiecare față. Pe tine, însă, nu te atrage, Irene.

– Eu ... De fapt, așa e, nu mă atrage. Presupun că nu dau dovadă de prea mare compasiune față de cei bolnavi. Dar, desigur, apreciez tot ce fac medicii.

– Atunci, n-are rost să te-ntreb dacă ai vrea să o înlocuiești pe doamna Stokes!

– Secretara voastră!

– Da ... Doar poți ține o evidență ...

– Da, sigur, spuse Irene jenată, aruncând o privire rapidă spre Norman. Era fără voia ei în centrul atenției, într-un mod care-i displăcea. Are legătură cu întrebarea?

– Nu neapărat. Cred că încercam să-ți sugerez ceva.

– În legătură cu ce? întrebă Adrian.

– O chestiune între Irene și mine. Susan, pasta asta de usturoi e nemaipomenită ... Nu știu cât de mulțumiți vor fi pacienții pe care eventual i-am avea de consultat.

– În seara aceasta, Arnold are chef de glume. Norman, nu mănânci nimic?

– Deocamdată, să termin ce am de băut.

– Și eu, spuse repede și Adrian.

Tăcură iar.

Irene îi privea atent; ce mascaradă! Nimeni nu părea în largul său. Deodată, îi trecu prin minte că ea era cauza acelei atmosfere tensionate. De fapt, simțea că era o intrusă în grupul lor. Când se va căsători cu Adrian, își spuse ea, lucrurile se vor schimba. Dar ... cum? Se va schimba ea? În această privință, nu însemna nimic faptul că-și atinsese obiectivul. Adrian era tras la față și avea ochii stinși. Gina privea unde în gol, slăbită, încordată. Norman era și el tăcut. Susan era nervoasă și oarecum încurcată. Iar Arnold ... Îl simțea că așteaptă ceva. Îi umplu paharul și o privi în ochi.

Brusc, Irene își dădu seama că nu mai poate continua lupta, că, de fapt, nici nu mai vroia s-o continue.

Îl privi mai întâi pe Norman, apoi pe Arnold și spuse, oftând:

– Foarte bine! Ați câștigat. Și, fără să aștepte vreun comentariu din partea cuiva, se uită spre Adrian, apoi spre Gina și, pe un ton autoritar, fără însă să ridice vocea, spuse: Vreau adevărul. Vă iubiți?

Întrebarea ei căzu ca o bombă.

– Ei bine? insistă ea.

– Răspunsul meu este "da", spuse Adrian privind-o în ochi pe Gina, apoi așteptă, torturat de îndoială, răspunsul ei:

– Și al meu la fel, spuse ea, parcă într-un vis. Ah, Norman, îmi pare atât de rău.

– Să nu-ți pară. Știam, șopti el cu simplitate.

În clipa aceea, Gina nu se mai gândi decât la un singur lucru. Adrian o iubea. De multe ori își pusese această întrebare, sperase poate, încercase să se convingă, dar nu știuse niciodată cu siguranță. Începu să se teamă din nou privind-o pe Irene, uluită în fața neașteptatei ei forțe și hotărâri.

Arnold și Norman schimbară o privire semnificativă; fiecare contribuise în felul lui la acest deznodământ.

– Aș putea vorbi cu Adrian și cu Gina? îi rugă Irene.

Susan se ridică imediat și ieși, urmată de Arnold și de Norman.

Gina nici nu îndrăznea să se gândească la ce ar putea urma; căsătoria lui Adrian cu Irene și divorțul erau încă fapte sigure care-i umpleau inima de spaimă, pe când restul era necunoscut. Și, ca de atâtea ori până atunci, atitudinea cameleonică a Irenei o umplea de mirare.

Poate pentru prima oară în viață, Irene era hotărâtă să spună adevărul. N-ar fi putut descrie ce simțea privindu-l pe Adrian – poate un amestec de dragoste, ură, supărare și, mai presus de orice altceva, admirație. Avea o senzație ciudată, dându-și seama că lucrurile nu-i ieșeau așa cum le dorise, că, nesilită de nimeni și de nimic, lăsase să-i scape ceea ce făcuse obiectul luptei ei tenace de până atunci. Deodată, o copleși dezolarea; fusese o nebunie din partea ei să asculte de alții, să se lase influențată în așa măsură

încât să fie total sinceră? Își reaminti cuvintele lui Steven despre siguranța emoțională și prinse curaj Adrian nu i-ar fi oferit niciodată așa ceva – Steven avusese dreptate.

– M-am prefăcut de când am venit la Tenterden, începu ea calm. Văd teamă în privirea ta, Gina. Nu e necesar. Tot ce-ți va spune Adrian e adevărat.

Adrian asculta, mut de uimire. Era fantastic s-o audă pe Irene vorbind astfel.

– Nu prea știu de unde să încep, continuă Irene, oftând. Mi-ai salvat viața, Gina și asta, fiind îndrăgostită de Adrian. În locul tău, n-aș fi făcut-o. Nu mai am nimic de pierdut, așa că pot să mă prezint exact așa cum sunt – de fapt, e o experiență interesantă pentru mine.

– Nici Adrian, nici eu, nu vrem să te mâhnim, spuse Gina cu blândețe. Adică ...

– Știu ce vrei să spui. Dar nu m-ați cunoscut cu adevărat niciodată. Nu intenționam să mă sinucid, ci doar să-l fac pe Adrian să creadă că aș fi în stare s-o fac. Am luat din greșeală mai multe tablete, dar calculasem riscul. Îmi epuizasem toate celelalte mijloace.

– Dumnezeule! Ne-ai făcut să trecem prin acea spaimă în mod deliberat!

– Da, și a mers.

– Numai pentru că Gina a ajuns la timp.

– Și te-am amăgit în ceea ce privește boala mea; am simulat toate simtomele descrise în cărți – asta îmi dădea un fel de putere. Am fost într-adevăr nefericită și-l vroiam pe Adrian, dar, în rest,

eram total stăpână pe mine. Te-am surprins în ziua aceea când am venit la Manor Lodge. Este surprinzător să constați că poți fi o actriță foarte bună ...dacă, pe deasupra mai ai și voință să nu mănânci și să slăbești. Era inevitabil să apară și Adrian, dacă mă tratai tu.

În mintea Ginei răsunară cuvintele lui Adrian: "Dacă are chef, poate să se îmbrace și să danseze toată noaptea fără să aibă nimic."

– Așadar, am avut dreptate, spuse Adrian privind-o pe Gina.

Irene începu să aibă remușcări, dezgustată de enormitatea propriilor fapte.

– M-am purtat îngrozitor cu Steven și nici pentru tine n-am fost o soție bună, Adrian. Cred că propria mea vinovăție m-a făcut atât de sfidătoare. Adevărul este că îmi displăcea faptul că aveam un statut social inferior ție când ne-am căsătorit. Eram "soția doctorului". Detest copiii și am refuzat categoric să am copii, continuă ea privind-o pe Gina.

Pe măsură ce-o asculta, Gina înțelegea din ce în ce mai puțin de ce se lăsase Adrian târât din nou în viața acestei femei. În definitiv, mersese la ea de mai multe ori înainte de tentativa de sinucidere.

– Îți spun toate aceste lucruri, continuă Irene, pentru că Adrian ar avea o oarecare reținere s-o facă. Bărbaților nu le place să-și critice soțiile – e o chestiune de onoare pentru ei. De fapt, nu sunt decât ceea ce par a fi. Credeam că, iubindu-l pe Adrian, am dreptul să fac ce-mi place. Privindu-vă acum pe voi, îmi dau seama că n-am fost niciodată fericită: am vrut ca totul să fie după bunul meu plac. Pentru prima dată, regret. Regret și mi-e rușine.

Nu știam că adevărul poate durea atât de tare.

– De ce toată această schimbare tocmai acum? întrebă Adrian, la fel de uimit.

Irene se gândi că și Norman și Arnold contribuiseră la hotărârea ei.

– Mi-am dat seama că nu vroiam viața pe care o duceți voi aici. Nu aparțin de această lume a voastră, așa cum nu făceam parte din ea nici la început. De fapt, încercam să înlocuiesc realitatea cu un vis romantic. Eram obsedată de dorința de a te avea din nou, mi-am concentrat toate gândurile și acțiunile în acest scop și totuși, când am realizat ce-am vrut, mi-am dat seama că, indiferent de ce-am spus, tu nu mai ești ceea ce-mi doresc. Așadar, lupul nu-și schimbă năravul. Poate că am momente de regret, dar nu acestea mă conduc în viață. Nu fac decât ceea ce e cel mai bine în interesul meu.

– Și acum, ce înseamnă acest lucru? întrebă Gina îngrijorată.

– Steven. Nu pentru că-l iubesc, ci pentru că el mă iubește suficient de mult pentru a-mi oferi tot ce doresc și siguranță din punct de vedere afectiv. Dragostea pe care am fost capabilă s-o dăruiesc ți-am dăruit-o ție, Adrian. Asta e tot, spuse ea zâmbind încrezător. Să știți, însă, că nu merg până într-acolo cu regretul și căința încât să implor iertare pentru necazurile pricinuite, sau să plâng pentru nebuniile făcute.

Adrian era prea uluit pentru a spune ceva.

– Ah, mai e ceva, mai zise Irene privind-o pe Gina cu un amestec de admirație și ciudată afecțiune. Te-am mințit în legătură cu divorțul. Eu am fost cea vinovată, dar Adrian m-a lăsat pe mine să intentez acțiunea. Mi-ar fi plăcut să începem o viață nouă ... Și,

cred că în această privință încă mai am resentimente față de voi. Este foarte ușor să confunzi, în numele unei obsesii, răzbunarea cu dragostea. Cu asta, cred că am spus tot ce-am avut de spus. Nu trebuie să aveți nici o teamă în privința mea. Voi rămâne în continuare doamna Morrison. Steven nu se așteaptă la nici o schimbare din partea mea, dar este suficient de corect pentru a-mi aprecia cele câteva calități pe care le am, ca orice om.

– Irene ... începu Gina, văzând-o că se ridică.

– Ești un om bun, Gina. Mulțumesc pentru tot ce-ai făcut pentru mine și pentru faptul că mi-ai salvat viața ... Ah, am mințit și în privința vârstei: sunt cu câțiva ani mai mare decât Adrian. Acum, voi merge să-mi iau rămas-bun și de la ceilalți.

Adrian se ridică, iar Irene îl privi, fără a spune nimic.

– Mulțumesc, spuse el încet.

Irene ieși repede din cameră, înăbușindu-și lacrimile. Jucase teatru de nenumărate ori în viață și totuși, cea mai bună reprezentație fusese aceasta, când spusese adevărul. Văzuse în ochii celor doi fericirea – fericirea pe care le-o dăruise ea și, încet– încet, se împăcase cu această idee.

Adrian rămase în picioare, la fel de tăcut și de mirat ca și Gina. Le venea greu să înțeleagă ce se întâmplase și că, deodată, după atâtea luni de suferință și zbucium, erau liberi să-și exprime dragostea.

– De ce ai continuat s-o vizitezi pe Irene când ai văzut cine e? spuse Gina cu glas tremurat. Ceea ce simți pentru ea este tot atât de important ca dragostea ta pentru mine.

– Mă simțeam într-un fel vinovat.

– Vinovat?

– Pentru că am fost atât de fericit când am divorțat – recunoscător de-a avea un motiv pentru a pune capăt acelei căsătorii devenite imposibile. Mi-am liniștit conștiința asumându-mi vina. Mi-am dat seama de acest adevăr când m-am reîntâlnit cu Irene și a-nceput să insiste asupra faptului că mă iubește. Am încercat să nu fiu dur, să-mi amintesc că la momentul divorțului, am respins toate tentativele de reconciliere. Nu vroiam să accept faptul că era posibil să am vreo legătură cu starea ei fizică. Această responsabilitate mă îngrozea și nici măcar neîncrederea în ea nu mă putea absolvi de sentimentul vinovăției. Și aceasta, mai ales pentru că te iubeam deja ... de la bun început, chiar dacă refuzasem să recunosc. De aceea, consideram că trebuie să-i fac această concesie. Și mai ales când o femeie este mai în vârstă ... nu știu ... parcă legătura e altfel. Te asigur, însă, că dacă Irene n-ar fi încercat să se sinucidă, n-aș fi fost niciodată de acord să mă recăsătoresc. La asta a contribuit și hotărârea ta de a te mărita cu Norman.

– Norman era singura mea armă împotriva dragostei pentru tine. Pe de altă parte, Irene părea atât de dezolată, atât de sinceră... Acum, după ce am ascultat-o, văd totul dintr-o altă perspectivă. Atunci, însă, făcea să pară logică orice fantezie. Boala ei...

– Am avut dreptate. Și înainte își găsea refugiul într-un fel de stare astenică și întotdeauna îți dădea o senzație de nesiguranță. Nu pot spune că a existat vreodată fericire. Categoric, este într-adevăr o persoană labilă psihic. Știi, continuă el după o scurtă tăcere, n-am să uit niciodată când m-ai rugat să vin s-o consult. M-am simțit prins

într-o cursă, înfrânt. Cu ea, nu puteai ști niciodată dacă spune sau nu adevărul. Chiar și acum, parcă încerc să mă justific ...

– Eu înțeleg perfect, pentru că niciodată n-am fost sigură ... Nu știam cu certitudine decât că exista o nefericire de la care pornea totul și, când am aflat de relația voastră, totul părea să capete sens.

– Irene era plină de contradicții: acum se purta ca un copil dornic să braveze, iar în clipa următoare era o femeie sofisticată ... iar între aceste ipostaze, femeia mai în vârstă pentru care mă simțeam răspunzător. Era vorba de îndeplinirea unei datorii. Ca soție, nu mi-a dat niciodată motiv să cred că ține foarte mult la mine, așa că n-am fost nici surprins, nici îndurerat când am descoperit că-mi era infidelă. Evident, când ne-am căsătorit, am fost atras de ea și nici o căsătorie nu e lipsită de momentele ei bune, numai că acestea au fost foarte scurte. N-o interesa deloc medicina, dar îi plăcea să fie soție de medic. În mod inexplicabil îmi dădea impresia că trebuie să muncesc cu disperare ca să-i ofer tot ce-și dorește. Și asta nu pentru că ar fi fost materialistă, ci pentru că era convinsă că era dreptul ei. Totul trebuia să fie numai cum vroia ea. Îmi doream copii ... am sperat că se va răzgândi în această privință, dar nu a fost așa.

– Știai înainte de căsătorie toate aceste lucruri?

– Vag, dar știi cum se-ntâmplă ... m-am amăgit cu gândul că totuși, va merge. Irene se plictisea ușor. Nu făcea nici un efort să fie o gazdă bună pentru prietenii mei, deși, ciudat, îi plăcea să fie în centrul atenției. Tot astfel și-a luat un amant – un bărbat căsătorit. Îi plăcea enorm să fie flatată. De asemenea, știu că și eu, ca soț, am fost total nepotrivit pentru ea. Nu aveam o bază comună

de comunicare, nu aveam aceleași interese. Sunt convins că și eu o plictiseam. Tocmai de aceea, acum, când ne-am reîntâlnit, nu puteam să cred în asigurările ei că mă iubește – era pur și simplu vorba de ambiție: ca și cum vroia înapoi ceva ce-i scăpase și-i devenise inaccesibil. I-am subestimat hotărârea și tenacitatea.

– Și când mi-ai spus că nu vrei să mă pierzi, să-ți dau încă puțin timp ...?

– Mă străduiam s-o fac pe Irene să vadă realitatea în privința viitorului nostru, de asemenea să înțeleagă poziția mea, mai ales când s-a insinuat în cercul nostru ... Era totuși o femeie căsătorită. Când ai venit să lucrezi aici, am vrut să-ți spun despre divorțul meu, dar știi ce s-a întâmplat în seara când am luat cina împreună. Tăcerea mea a fost greșeala cea mai mare pe care am făcut-o – pe bună dreptate, m-ai condamnat.

– Nu înțelegeam ...

– Din punctul meu de vedere, o fostă soție pe care n-o mai văzusem de câțiva ani era cu totul altceva decât o fostă soție revenită în scenă și, pe deasupra, pacienta ta. Ah, Gina! Mă înțelegi? Vreau să nu existe nici un dubiu și nici un nor care să umbrească viitorul. Mai e ceva: când s-a întâmplat, am suferit mult pentru eșecul în căsătorie. Aveam exemplul părinților mei, care au avut și încă au o căsătorie fericită. Cu atât mai mult, eșecul meu îmi părea o povară insuportabilă. Pe de altă parte, căsătoria noastră ar fi fost o adevărată tragedie. Nu o condamn; îi sunt recunoscător că și-a dat seama de ceea ce e cel mai bine pentru fericirea ei. Fiecare clipă petrecută cu ea în ultima vreme era un chin, dar nu vroiam să risc să am pe conștiință o altă tentativă de

sinucidere. Și-apoi, insistența ta că prezența mea e vitală pentru sănătatea ei! Asta era culmea ironiei!

– Când ați divorțat și ai luat vina asupra ta ... exista vreo femeie în viața ta?

– Nu. La divorț m-a ajutat o rudă îndepărtată, Marion Rutland, prin intermediul căreia o cunoscusem de fapt pe Irene – lucra pentru Marion. Aceasta știa toată situația și a depus o mărturie regizată, așa cum se practică adesea în astfel de cazuri, pentru ca divorțul să poată fi pronunțat.

– Ah, Adrian, mulțumesc lui Dumnezeu că ai fost sincer! Nu mi-ar fi plăcut să dai toată vina pe Irene, sau să te prefaci în ceea ce privește sentimentele tale. Te iubesc pentru că ești corect ... pentru că ești onest ... pentru că ești tu.

Adrian o cuprinse în brațe și sărutul lor reînvie pasiunea celui dintâi, din noaptea de Crăciun, numai că de data aceasta nu mai existau secrete și incertitudini care să le întunece clipa de extaz.

– Vrei să te căsătorești cu mine? întrebă el, privind-o în ochi.

– Oricând ... oriunde ...

– Cât mai repede posibil – conform devizei meseriei noastre. Nu mai era necesar să rostească numele lui Norman. Acesta era în gândurile lor și amândoi sperau să nu piardă niciodată prietenia lui.

– Voi avea cel mai minunat soț din lume; deja am cel mai minunat naș.

Adrian se arătă întru totul de acord.

Sfârșit